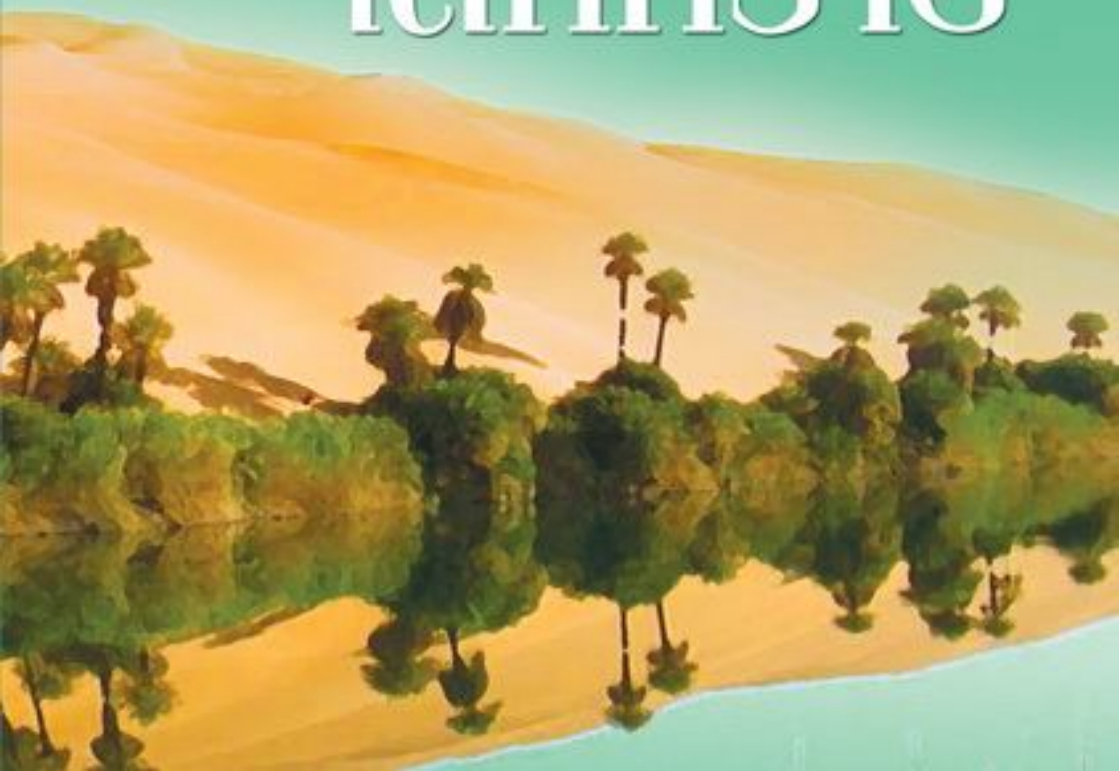

ซาวิฟ อีสมาอีล อาร์เม็ด อุมร์ กิวาซ ถูกภรรยาขอย่ำ
เพราะไม่สามารถมีลูกได้ แต่เด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักคนหนึ่ง
กลับทำให้เขารู้สึกสะกิดใจเข้าอย่างจัง
เขาก็เลยต้องหาทางพิสูจน์...
ไม่ใช่กับใครที่ไหน...แม่ของหนูน้อยแฉวี
ที่หน้าศาลอตแบบมาจากเขาราวกับแกะนั่นแหละ

P.S. Love I

ป.ศิลา

, หลั้มรัก เล่ห์กราย

.. หล่ยมรัก เล่ห์กราย

1

แหวตามุ้งมันกับสีหน้ายิ้มกริ่มบนใบหน้าเรียวเล็กสวยผุดผาดบาดตาเพราะเลือดผสมในตัว ทำให้อเล็กซ์แทบจะหงายหลังตกเก้าอี้ไปจริงๆ หากว่าสาวสวยตรงหน้าจะไม่คว่ำไว้เสียก่อน

“อะไรกัน แค่นี้ทำเป็นตกใจ” เสียงหวานใสเรียกค้อนขยับจากหนุ่มหล่อมาดเนียบตรงหน้าอีกครั้ง หลังได้ยินความต้องการของเพื่อนสาวคนสนิท

“จะไม่ให้ผมตกใจได้ไง นี่คุณสติคืออยู่หรือเปล่าเนี่ยชาติ...ผมว่าผมควรจะพาคุณไปเช็กสมองได้แล้วมั้ง”

“เวอร์แล้วอเล็กซ์ สติฉันยังดีอยู่อะ...ทำไมกะอีแค่ฉันอยากมีลูกมาเป็นเพื่อนแค่นี้ ฉันไม่เห็นว่ามันจะแปลกตรงไหนเลย” เจ้าของความคิดได้กลับ

“มันไม่แปลกหรอก ถ้าชาติจะแต่งงานแล้วก็มีลูกเหมือนคนอื่นทั่วๆ ไปไม่ใช่จะเอาแต่ลูกแล้วไม่เอาพ่อของคุณ” หนุ่มหล่อเริ่มจะซีเรียสขึ้นมาจริงๆ แล้วเมื่อเห็นท่าที่มุ้งมันของอีกฝ่าย

“จะเอามาทำไมพ่อของคุณ ก็ชาติอยากได้แค่ลูก แล้วชาติก็มั่นใจด้วยว่าสามารถเลี้ยงลูกเองได้ และรับรองว่าจะเลี้ยงได้ดีด้วย”

“ตกลงว่าตัดสินใจแล้ว ไม่เปลี่ยนใจแน่” คำตอบนั้นมีอยู่ในใจอยู่แล้ว แต่ก็ยังอยากจะถามให้แน่ใจ

เขารู้จักกับชาติหรือชาตินี้ตั้งแต่เข้าเรียนมหาวิทยาลัยปีแรก และก็จับกลุ่มเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่วันแรกที่ได้รู้จักกัน...นอกจากความสวยที่เจ้าตัวมีแล้ว น้ำใจที่สาวสวยมีให้เพื่อนๆ ก็ไม่ได้น้อยกว่าความสวยงามภายนอกเลย

“คิดมาหลายรอบแล้ว”

ตอนนี้เธอตัวคนเดียว เพราะชายซึ่งเป็นญาติเพียงคนเดียวที่มีเพิ่งเสียไปเมื่อต้นปี หลังจากแม่ของเธอเสียชีวิตไปเมื่อปีที่แล้ว...หลังจากอยู่ตัวคนเดียวมาได้พักใหญ่ ความคิดดีๆ ก็เกิดขึ้นในคืนหนึ่งระหว่างนั่งดูสารคดีของต่างประเทศที่ว่าด้วยเรื่องของเด็กหลอดแก้ว

แต่เธอจะไม่ทำอย่างนั้นหรอก...ลูกของเธอ ทุกชั้นตอน ทุกกระบวนการ ทุกอย่างต้องเป็นไปตามธรรมชาติ นี่คือการตั้งใจของเธอ...และเพื่อป้องกันปัญหายุ่งยากวุ่นวายที่จะตามมา

แต่ตอนนี้ปัญหาของเธอคือจะไปหาพ่อพันธุ์ของลูกที่ไหน ที่เพียบพร้อมและสมบูรณ์แบบที่สุดสำหรับลูกน้อยคนเดียวของเธอ

“แล้วเลี้ยงพ่อพันธุ์ไว้บ้างหรือยัง” อเล็กซ์ถามราวกับรู้ใจคนฟัง และก็ไม่ได้คิดห้าม เพราะความที่รู้จักและรู้จักกันมานาน...เขารู้ว่าลองซาลินีได้พูดออกมาขนาดนี้ แสดงว่ามันต้องผ่านการกลั่นกรองจากสมองน้อยๆ ของสาวสวยมาเป็นอย่างดีแล้ว

“เป็นต้นว่ากำหนดสเปกไว้ยังไง ซาดิพันธุ์ไหน อะไรประมาณนี้”

“แล้วอเล็กซ์มีความเห็นอย่างไรล่ะ” ถึงจะพอมิตัวเล็กอยู่ในใจแล้ว แต่ก็อยากฟังความเห็นของเพื่อน

“ผมว่าเรื่องนี้เรื่องใหญ่พอดู รอสองคนนั้นก่อนดีไหม”

อเล็กซ์พูดยังไม่ทันขาดคน ‘สองคนนั้น’ ก็คงแขนกันเดินตรงมายังที่สองคนนั่งอยู่ราวกับรู้ว่ากำลังเป็นที่ต้องการของเพื่อน โดยที่สองหนุ่มสาวที่นั่งอยู่ก่อนไม่รู้เลยว่าตลอดเวลาที่นั่งอยู่ในผับหรูแห่งนี้ มีสายตาของใครคนหนึ่งคอยมองอยู่ตลอดเวลา

เจ้าของร่างสูงใหญ่ไซซ์ยุโรปผู้มีดวงตาคมเข้มและผลอยิ้มตามรอยยิ้มหวานระยิบที่สะกดตาตั้งแต่ได้เห็น ผลอยิ้มที่ขมวดมุ่นด้วยความไม่พอใจเวลาเห็นหนุ่มลูกครึ่งเดี่ยวแตะ เดี่ยวกอดสาวสวย เจ้าของดวงตาสุกสกาพร่างพร่าไม่แพ้รอยยิ้มและใบหน้าของเจ้าหล่อน และเจ้าตัวก็แทบจะลุกจากเก้าอี้ในโซนวีไอพีมากระซอกคนสวยออกห่างจากหนุ่มลูกครึ่ง โดยเฉพาะเมื่อหนุ่มหล่ออีกคนปรากฏตัวขึ้น แล้วตรงเข้าสวมกอด ‘คนสวยของเขา’ ทันทีที่มาถึง

ใช่...เขาเองเธอแล้ว

เหลื๋ยมรักเล่ห้ทรรษ *P. S. Love 1*

หนึ่งอาทิตย์ที่เมืองไทย เขาจะต้องได้เธอ

เจ้าของความตั้งใจมุ่งมาดพยายามข่มความไม่พอใจทั้งหมดลง ดวงตาคมเข้ม
ส่งตรงไปยังโตะมูมห้องที่สี่หนุ่มสาวนั่งอยู่อย่างไม่ยอมให้กลาดสายตา...อคทนรอ
ด้วยความใจเย็น ทั้งที่ปกติไม่เคยต้องรออะไรแบบนี้มาก่อน

“กำลังคุยอะไรกันอยู่ หน้าตาซีเรียสเชียว ระวังหน้าเหียวนะจ๊ะ แล้วจะหาว่า
ฉันไม่เตือนไม่ได้นะ”

คริสโตเฟอร์หรือคิตตี้ของน้องๆ เปิดฉากเมื่อทรุดลงนั่งข้างน้องชายคนเดียว
ขณะที่นี่นาหรือว่าปานปรารถนาซึ่งมาด้วยกันนั่งลงข้างเพื่อนสาวคนสนิท

“ก็น้องสาวของพี่ลิตริส เขาอยากมีลูก” อเล็กซ์ฟ้องพี่ชาย

“อยากมีลูก!” หนุ่มลูกครึ่งร้องเสียงหลง

“ใช่ แล้วตอนนี้เรากำลังคัดพ่อพันธุ์กันอยู่” อเล็กซ์เป็นฝ่ายบอกอีก ขณะที่
ปานปรารถนาได้แต่นั่งอมยิ้ม ไม่ได้ตลกอกตลกใจไปกับคนตัวใหญ่ที่มีใจรักและ
หลงใหลในความเป็นหญิง ทั้งที่เจ้าตัวมีรูปร่างที่สมบูรณ์แบบชนิดว่าชายแท้บางคน
ยังต้องแอบอิจฉา

“คัดพ่อพันธุ์!”

“เบาๆ หน่อยคิตตี้ เดี่ยวคนอื่นเขาก็แตกตื่นเสียงพี่กันหมดหรอก” เจ้าของ
ความคิดพิสดาร อยากได้ลูกแต่ไม่ยอมมีสามเดือนไม่จริงจัง

“เสียงเพลงดังขนาดนี้คงมีคนสนใจฟังหรอก” คริสโตเฟอร์ว่าเสียงสะบัด
ตามจริตที่เจ้าตัวมีเกินกว่าผู้หญิงธรรมดาทั่วไป แล้วก็หันไปหาปานปรารถนา

“แล้วนี่หล่อนเป็นอะไรของหล่อนขายนี่นา จะนั่งอมยิ้มแบบนี้อีกนานไหม
ใจจะจะไม่พูดอะไรบ้างเลยหรือ ที่เพื่อนของหล่อนมีความคิดพิลึกพิลั่นพันลึกแบบ
นี้นะ” สองสาวโดนคนตัวใหญ่แหวกใส่กันถ้วนหน้า

“นี่นา รู้แล้วนี่คิตตี้ จะให้พูดอะไรอีกล่ะ...ขายนี่ ใครห้ามได้ที่ไหน”

“รู้แล้ว! โอ้ย ฉันจะเป็นลม สรุปรูว่ามีฉันโง่เง่าแต่คุณอยู่คนเดียว” พี่ใหญ่
ที่สุดในกลุ่มแจกค้อนขวับๆ ให้ทุกคนถ้วนหน้า

“ไหนเรื่องมันเป็นยังไง ใครจะเป็นคนเล่า ว่ามาเดี๋ยวนี้เลย” หนุ่มหล่อลง
เสียงหนักแน่น ไม่มีเส้าความเป็นชายหลงเหลืออยู่ในตัวแม้แต่น้อยเมื่ออยู่ในกลุ่ม
เพื่อน

คริส โทเฟอร์เป็นผู้จัดการให้ชาลินีกับปานปรารถนามากว่าสิบปี คร่ำหวอดทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กับสองนางแบบสุดฮอตตั้งแต่สองสาวเริ่มเข้าวงการนางแบบใหม่ๆ ด้วยการชักจูงของเขา หลังได้รู้จักกับสองสาวผ่านทางเล็ทซ์ผู้เป็นน้องชาย

เกือบสิบปีในวงการนางแบบ ชาลินีกับปานปรารถนาถือว่าฮอตมาก ส่วนหนึ่งก็เพราะว่ามีผู้จัดการหนุ่มหล่อคอยหางานให้...ขอให้เป็น คริส โทเฟอร์เข้าเถอะ คนจัดงานเป็นหลงคารมตกปากรับคำทุกทีไป เพราะฝีปากและบุคลิกหลากหลายของเจ้าตัวที่สามารถเปลี่ยนได้ตลอด...จึงไม่แปลกที่กว่าสิบปีที่อยู่ในวงการ จะไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงแล้วหนุ่มลูกครึ่งสุดหล่อเป็นชายหรือว่าหญิง เพราะสิ่งที่คริส โทเฟอร์ทิ้งเอาไว้ให้ก็คือความกังขาในใจเท่านั้น

“ไม่มีอะไรหรือคิดดี ฉันแค่อยากมีลูกไว้เป็นเพื่อน”

“อยากมีลูกทั้งที่หล่อจนคอยแหกปากป่าวๆ ว่าชาลินีจะไม่ขอแต่งงานเด็ดขาดเนี่ยนะ” คนตัวใหญ่ในกลุ่มประชดอย่างอดไม่ได้

ชาลินีมีความหลังฝังใจเกี่ยวกับผู้เป็นพ่อทั้งที่ไม่เคยเห็นหน้า เพราะผู้ให้กำเนิดทิ้งไปตั้งแต่อยู่ในท้องแม่..หนูน้อยจึงเติบโตมาโดยมีแม่และยายเป็นคนคอยเลี้ยงดู โดยไม่รู้ว่ามีบิดาผู้ให้กำเนิดเป็นใคร และคงจะไม่มีทางรู้อีกเลยเมื่อความลับได้ตายไปพร้อมกับผู้เป็นแม่และยายแล้ว

“ก็ไม่เห็นต้องแต่งงานมีสามีนี้ ทุกวันนี้วิวัฒนาการมันไปถึงไหนแล้วพี่ก็น่าจะรู้” คนอยากมีลูกเป็นของตัวเองแย้ง

“ไม่รู้ยะ เพราะชาลินีฉันไม่เคยคิดจะมีลูก...แล้วสองคนนี้จะนั่งอยู่เฉยๆ อีกนานไหม” อเล็กซ์หันไปมองหน้าปานปรารถนาอย่างรู้กัน

ที่โวยวายๆ ก็เพราะเป็นห่วงนั่นแหละ ไม่มีอะไรหรอก

“อย่าพาลสิคริส ตอนนี้เราต้องช่วยกันนะ” คนเป็นน้องปรามไม่จริงจัง

“ช่วยให้หลานฉันเกิดมาโดยไม่มีพ่อเนี่ยนะ” หนุ่มร่างใหญ่โอดเสียงเล็กเสียงน้อย ก่อนจะตีหน้าตายจิบปากจิบคอเอ่ยออกมา “แต่ขอหล่อเร็ดหน้อยก็ดีนะ”

พอสามคนได้ยินก็พากันส่ายหน้า...นี่แหละคิดดีของน้องๆ ต่อให้โวยวายแค่ไหน สุดท้ายก็ต้องช่วยอยู่ดี

“ว่าแต่หล่อตดสินใจแน่แล้วนะ”

“คิดมาหลายสิบตลบแล้ว” ชาลินีบอกให้อีกฝ่ายมันใจ

เหลืยรักเล่ห้ทราษ *P. S. Love 1*

“จ้ันก็...มาสูมหัวกัน” คนชวนสูมหัว หยิบกระดาศกับปากกาจ้ันมาจาก กระเป่าสะพายของตัวเองวางลงบนโต๊ะ

“ยายนี้่าบอมาว่าอยากให้หลานออกมาน้ำตาเป็นชาติไหน”

“หนุ่มดี๊ ขอเกาหลิด้วยนะ กำลังอินเทรนต์สุดๆ” สาวเรียบร้อยที่สุดในกลุ่ม เสนอเป็นคนแรก

“ถ้าจะเอาบอผมนะ ผมพอรู้จ้ักอยู่หลายคน ถ้ายังงะลองคิดต่อให้”
อเล็กซ์อาสา

“แต่ชาติขอบาย เกาหลิมันอินเทรนต์เป็นพักๆ กระเสมาแรงก็จ้ริง แต่เดี๋ยวกี้ หายไป...แต่ที่น้ำกล้วสุดๆ อะไรรู้ใหม่”

“อะไร” สามคนถามจ้ันพร้อมกัน เรียกรอยยิ้มจากคนอยากมีลูกได้เป็นอย่างดี

“ก็..เกาหลีสัลยกรรมเยอะ เกิดจับปลัดจับผลูเจอหนุ่มสัลยกรรมเข้า ลูกของ ชาลิไม่หน้าตาแย่หรือ”

“แล้วหล่อนอยากจะได้ชาติพันธุ์ไหนละยะ” นี๊วเรียบสวยไม่แพ้ผู้หญิงลาก ปากกาปราดๆ ลงไปบนกระดาศเสร็จ ก็เงยหน้าจ้ันมาถามเจ้าของ โปรเจกต์

“อยากได้ไซนยุโรป ถ้าเป็นครึ่งอาหรับครึ่งยุโรปได้ก็จ้ดีมาก เพราะพวกนี้ จะเพอร์เฟกต์มาก ไม่ว่าจะหุ่นเห็นรูปร่าง หน้าตาเรียกได้ว่าครบเครื่องสมบูรณัแบบ ที่สุด หน้าคม ตาคม ผิวขาว จมูกโด่ง ยังงี้ก็ถามีดีกว่า” ถ้าได้ตามนี้ รับรองว่าลูกของ เธอจะต้องเพอร์เฟกต์สุดๆ แล้วที่สำคัญคือไม่ต้องเสียเงินไปทำสัลยกรรมเดิมโน่นนิต ตัดนี้่หน้อยอย่างแน่นอน

“จ้ันตอนนี้มีให้เลือกแล้วสองคน” คริสโตเฟอร์เสนอบ้าง

“ใคร”

“ก็จ้ันกับอเล็กซ์งี้”

“ช่างกล้าคิดนะคิดดี...พื่กับอเล็กซ์เนี่ยนะ” คนอยากมีลูกปฏิบัติเสห โดยไม่ เสียเวลาคิดด้วยซ้ำ

“ทำไมยะ ฉันสองพี่น้องไม่คิดตรงไหน”

“ไม่ได้ว่าไม่ดี แต่ถ่าเกิดลูกของชาลิเป็นผู้ชาย ลูกของชาลิไม่ต้องเป็นเกย์ หรือไม่ก็กะเทยตามพ่อหรือหรือ ชาลิตั้งใจจะมีแค่คนเดียวนะ ถ่าดันเป็นอย่างพื่กับ

อเล็กซ์ ลูกของชาลิกี่สูญพันธุ์พอดีนะสิ...แต่สำคัญอะไรกว่านั้นรู้ไหม”

“อะไร” คนถูกปฏิเสธถามเสียงสะบัด ขณะที่คนเป็นน้องได้แต่นั่งมองยิ้มๆ

“ก็...ไหนๆ จะมีลูกทั้งที ชาลิกี่อยากได้มาอย่างธรรมชาติ”

“ธรรมชาติ!”

คราวนี้สามคนอุทานขึ้นมาพร้อมกัน ก่อนที่ผู้ใหญ่ในกลุ่มจะเอ่ยออกมาปาก

สั้น

“นี่...นี่ หล่อนหมายความว่าหล่อนจะ..จะ...”

“ใช่...ไหนๆ ก็ไม่คิดจะมีสามีแล้วใช่ไหม” คริสโตเฟอร์ พยักหน้าหงิกๆ งงๆ
แมลงิ่งไปเสียแล้ว...ตาที่จับจ้องสาวสวยราวกับเห็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลกนั้น ไม่รู้ว่า
เจ้าตัวเข้าใจหรือไม่เข้าใจ

“สักครั้งจะเป็นอะไรไป...จริงไหมคิดดี”

“โอ๊ย! ฉันจะเป็นลม...ความสดความสาวที่หล่อนอุทิศสำหรับรักษามันเอาไว้มา
จนอายุยี่สิบเจ็ดปี ปฏิเสธเงินหลายร้อยล้านจากบรรดาเศรษฐีกระเป๋านักมากกว่าสิบปี
ก็เพราะคิดจะเก็บไว้ให้พ่อของลูกที่หล่อนอยากได้แต่น้ำเชื้อของเขาเนี่ยนะ”

“นั่นสิคิดดี” เจ้าของเสียงหวานรับหนักแน่น ตอกย้ำความเข้าใจของทุกคน
ได้เป็นอย่างดี

“โอ๊ย! พูดยังไง ฉันก็อยากจะเป็นลมอีก นี่สองคนใจคองจะไม่พูดอะไรเลย
หรือ” สองคนที่เอาแต่นั่งยิ้มกลายเป็นที่ระบายนามณ์ไปโดยปริยาย และก็ไม่ใช่ว่าจะ
ไม่เข้าใจ

“ก็กำลังรออยู่นี้แหละคิดดี”

“รออะไรของหล่อนอีกล่ะแม่ปานปรารถนา” คราวนี้ชื่อจริงมาแบบเต็มๆ
เน้นๆ ตั้งใจประชดประชันเต็มที

“ก็ชื่อพ่อของหลานไง อยากรู้จะแย่แล้วเนี่ย ว่าหนุ่มไหนจะมาวิน”

“พอกันเลยทั้งสองคน...นายล่ะอเล็กซ์ ว่าไง”

“ผมรอเลี้ยงหลาน” น้องชายตอบออกมารวดเร็วราวกับคิดเอาไว้แล้ว

“เออ ใ้หมั่น! ได้อย่างนี้ แม่แต่น้องของฉันก็พลอยเป็นไปกับเขาด้วย...จะ
ห้ามฟังห้ามเพื่อนนี่ไม่มีเลย” คนอายุมากที่สุดในกลุ่มบ่นกระปอดกระแปด

“อย่างนี้นี่นำพูดแหละคริส พี่พูดยังไม่รู้จักชาลิกี่อย่างนั้นแหละ กว่าคุณ

เหลี่ยมรักเล่าให้ทราบ *P. S. Love ?*

เธอจะเปิดปากบอกเราๆ กันเนี่ย พี่คิดหรือว่ารายนี้เขาจะไม่ใคร่ตรงและก็ตัดสินใจมาแล้ว”

“มันก็จริง” คนเป็นที่เริ่มคล้อยตาม ก่อนจะหันจ้องหน้าคนต้นคิด “แต่ว่าเลี้ยงเด็กคนหนึ่งมันไม่ใช่ง่ายๆ เลยนะ แน่ใจนะว่าหล่อนคิดดีแล้ว”

“คิดดีแล้วคิดดี ซาลิมันใจว่าจะสามารถเลี้ยงดูเขาให้ได้ เหมือนที่แม่กับยายเลี้ยงซาลิม่าไง” ซาลินี่ให้ความมั่นใจเพราะรู้ว่าเพื่อนๆ เป็นห่วง

“แล้วงานของหล่อนล่ะ”

“เรื่องนี้ฉันเองก็อยากจะปรึกษากับพี่เหมือนกัน...เดี๋ยวนี้มีเด็กใหม่ๆ เข้ามาเยอะแยะ ถึงฉันทำต่อก็ทำได้อีกไม่นานหรอกคิดดี ฉันอยากจะทำอะไรทำเป็นเรื่องเป็นราวมากกว่านี้ เอาที่มันยึดเป็นอาชีพเลี้ยงตัวเองแล้วก็เลี้ยงลูกได้นะ”

“แล้วหล่อนคิดไว้หรือยังว่าจะทำอะไร”

“คิดว่าจะเปิดโมเดลลิง...ทุกคนว่าไง” เรื่องทำธุรกิจลองรับอาชีพนางแบบของตัวเอง เธอก็คิดมาได้สักพักแล้ว

“ผมว่าก็เข้าท่านะ ซาลิทำงานตรงนี้มานาน รู้จักคนก็เยอะ ประสบการณ์ที่ผ่านมาน่าจะช่วยให้” อเล็กซ์เห็นด้วย

“นี่นาก็เห็นด้วย แล้วก็เต็มใจช่วยเต็มที่”

พอเพื่อนสาวพูดอย่างนั้น ซาลินี่ก็เข้าสวมกอดเพื่อนด้วยความดีใจ...นี่นาคือเพื่อนที่ดีที่สุดของเธอ ทั้งที่เส้นทางของทั้งสองไม่น่าจะมาพบกันได้โดย เพราะคุณหนูนี่นาคือลูกสาวคนเดียวของมหาเศรษฐีอันดับต้นๆ ของประเทศ และมีมารดาเป็นถึงหม่อมราชวงศ์แต่นี่นาก็ไม่เคยรังเกียจว่าเธอเป็นแค่เด็กกำพร้าที่ไม่รู้แม่แต่ซาลิกำเนิดของพ่อตัวเอง

“ขอบใจมากนี้นี่นา”

“เพื่อนกันจะ” ตอบรับเพื่อนเสียงใส “ถ้ามีอะไรไม่บอกสิจะโกรธ”

“จะเรียกใช้งานจนขาล้าเลย” ซาลินี่หยอกเพื่อนกลับ ก่อนจะหันไปหาพี่ใหญ่ของกลุ่ม “แล้วพี่มีความเห็นว่ายังไงบ้างคิดดี”

“ก็ดีนะ อย่างน้อยมันก็เป็นงานที่เราถนัด แล้วอีกอย่างทำตรงนี้ ฉันก็สามารถช่วยหล่อนได้ด้วย” คริสโตเฟอร์ก็เห็นดีด้วยไม่ต่างจากสองคน

“ขอบคุณมากคิดดี ขอขอบคุณพี่จริงๆ พี่เป็นพี่ที่ที่น่ารักของฉันเสมอมาเลย” คน

ตัวใหญ่แสร้งทำเป็นฮึดฮัดเล็กน้อยเมื่อถูกสวมกอด แต่แค่แป๊บเดียวก็กอดตอบ...มือใหญ่ตบเบาๆ บนแผ่นหลังบางของอีกฝ่าย

“อาถอะ ถ้าจะทำจริงๆ ก็จะช่วย”

“ขอบคุณคิดดี ขอบคุณมากๆ เลย”

หญิงสาวกอดอีกฝ่ายเอาไว้แน่น น้ำตาลล่อหน่วยตาด้วยความตื่นตันใจ โดยไม่รู้ว่าการเคลื่อนไหวมีสายตาของใครอีกคนคอยจับจ้องตั้งแต่เธอก้าวเข้ามาในพับหูลแห่งนี้พร้อมเด็กซ์จนกระทั่งตอนนี้ พร้อมกับความรู้สึกขมขื่นขมขื่นในใจและความหวงแหนไม่รู้ตัว เมื่อเห็นคนสวยที่เขาจับจองอยู่ในใจเคียวโผล่เข้ามากอดคนนั้นที่คนในที่

“เรื่องเปิดโมเดลลิงแสดงว่าอาเนเน่” อเล็กซ์ถามอีกครั้งเป็นการสรุปไปในตัวเมื่อว่าที่เจ้าของโมเดลลิงพยักหน้ารับ “แล้วเรื่องเบบี๋มีแผนการยังไงต่อ”

“ก็หากคนที่จะทำให้ได้ลูกมา” คนอยากได้ลูกบอกขึ้นตอนต่อไปหลังเพื่อนๆ เห็นพ้องในโปรเจกต์

“ตอนนี้รู้แล้วว่าอยากได้โซนิยุโรปเพื่อหน้าตาของเบบี๋ แล้วหล่อนคิดไว้หรือยังว่าจะหามาจากไหน คนที่จะมาเสกลูกเข้าท้องหล่อนนะ...อ้อ! แล้วหล่อนมันใจไฉ่ยังงี้ว่าแค่ครั้งเดียว ลูกหล่อนจะมากิด ของแบบนี้มันไม่ได้เปิดบูตติดบูตบับนะยะ” แม่น้ำเสียงจะฟังประชดประชันตามนิสัยแต่เจือความหวังใยเต็มเปี่ยม

“แต่เขาว่่ากันว่า ของแบบนี้มันติดงายนะคิดดี เราก็หาจังหวะช่วงที่ไฉ่ตกพอดีสิ เฟอร์เซ็นต์มันจะได้สูงหน่อย”

“ฉันเชื่อแล้วละว่าหล่อนคิดไว้แล้วจริงๆ”

“แล้วใครว่าคิดเล่นๆ ละ” เจ้าของความคิดยังตั้งใจแน่วแน่กับการผลิตลูกโดยไม่เอาพ่อของลูก

“งั้นขอลามต่อ...สเปกมีแล้ว แต่จะไปหาที่ไหน”

“นี่แหละคิดดีปัญหา” เจ้าของแผนการเริ่มทำหน้ากั้มให้เห็น

“เดี๋ยวผมถามเพื่อนๆ ใ้” อเล็กซ์อาสาเป็นคนแรก ตามมาด้วยนี่น่า

“งั้นด้วย”

“งั้นด้วย” คริสโตเฟอร์ร่วมด้วย

“ไม่เอา”

“อ้าว!” สามเลื้ยมอุทานออกมาพร้อมกัน หันไปมอหน้ากันเล่้กเล่้ก

“ที่ซาลีคิดเอาไว้คือ ซาลีไม่ยอมได้คนรู้จ้ก เพราะซาลีเชื่อว่าจะต้องมีปัญหาคตามมาเน่ๆ ซาลีตั้งใจจะเลื้ยมลูกคนนีให้เขาอยู่เป็นเพื่อนซาลี เพราะฉะนั้นซาลีไม่เลื้ยมให้ใครมาแย่งลูกของซาลีไปหอรอก”

“แล้วหล่อนจะเอาซังไง” คริสโตเฟอร์ถามอย่างใจร้อน

“ถ้าเป็นไปได้นะ ซาลีอยากได้คนที่ไม่รู้จ้กเลย”

“วันไนต์สแตนด์!” สามคนอุทานตาโตไม่ต่างกัน

“ประมาณนั้น”

“โอ๊ย! ฉันอยากจะเป็นลมให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลย...นี่แม่ซาลีศรีสมร แล้วหล่อนจะรู้ได้ซังไงชะว่าพ่อพันธุ้ของหล่อนจะสะอาดหมดจดไม่มีโรคภัยมาฝากหล่อนก่อน ได้ลูก ถ้าหล่อนเล่อกไปตีหัวใครสักคนที่หล่อนถูกใจแล้วลากเขาเข้าห้องไปปล้่านะ”

“แล้วจะให้ทำซังไงละคิดดี นี้เป็นทางเดืยวนะที่จะตัดปัญหาที่จะตามมา ถึงจะเลื้ยมหน้อยแต่ฉันว่ามันก็คุ้มนะ”

“ชะ..คุ้ม” เลื้ยมแหลมเล่้กที่เจ้าตัวยพยายามคิดในยามเป็นตัวของตัวเอง ทั้งประชดประชันและกระแหนะกระแหน

“งั้นฉันสมมตินะ...สมมติว่าหล่อนเลืยมไปแล้วครั้งหนึ่งแล้วไม่ต้อง หล่อนจะทำซังไง หล่อนไม่ต้องล่อผู้ชายไปเร่ือยเลยหรือ”

“ไม่หอรอกคิดดี ซังไงก็ต้องท้อง” สาวสวยบอกอย่างมั่นใจ

“อะไรทำให้หล่อนมั่นใจขนาดนั้น”

“มีหมอดูทักนะสิ ไม่ได้ตั้งใจไปดูเองหอรอก แต่วันก่อนยายนิ้มาชวนให้ไปเป็นเพื่อนก็เลยไปเป็นเพื่อนเขา แต่หมอดูค้นมาทักว่าฉันมีเกณฑ์จะมีลูก...แปลกไหมละคิดดี ทั้งที่หมอดูคนนีเขาไม่รู้จ้กฉันเลยนะ ไม่ถามด้วยว่าฉันแต่งงานแล้วหรือซังไม่แต่งงาน จู้ๆ เขาก็ทักของเขาซัน้มาเองเฉยเลย”

“แล้วหล่อนก็เชื่อ”

“ถ้าเอามาผนวกกับความคิดตอนนี ซาลีก็ต้องเชื่อไว้ก่อนละ”

“เจริญ...ถ้าอยากจะมีลูกขนาดนี้ ทำไมหล่อนไม่แต่งงานให้มันรู้แล้วรู้รอดไปเลย ไอ้ที่เข้าถึงซัน้ถึงกับพวกที่คอยมาเกาะขอบแคววอเล่้กเฟ้้าหล่อนตาปรอยนะ

เลือกเอาสักคนสิ”

“ไม่เอาหรือ บอกแล้วไงว่าไม่อยากหาห่วงมาผูกคอ” นางแบบสาวปฏิเสธทันที เพราะยึดมั่นกับความตั้งใจมานานแล้ว

“งั้นอีกคำถาม ถ้าเกิดหล่อนมีลูกขึ้นมาจริงๆ หล่อนจะบอกยังไงถ้าลูกถามถึงพ่อ แล้วไหนจะปากคนอื่น อย่าลืมนะว่าหล่อนเป็นนางแบบดังไม่ใช่ขายนายมีที่ไหนที่ไม่มีคนรู้จัก ข่าวกู๋มท้องไม่พอมันแรงโซ้ยอชนะ หล่อนจะรับมือไหวหรือ”

“เรื่องข่าว เรื่องปากคนตัดไปได้เลยอยากเขียน อยากนิทานอยากพูดอะไรก็ปล่อยเขาไปเรารู้ดีที่เรากำลังทำอะไรอยู่เราห้ามเขาไม่ได้หรือ...ส่วนเรื่องพ่อของลูก ถ้าถาม ซาลีก็จะบอกว่าพ่อของเธอตายไปแล้ว หรือไม่ก็บอกว่าซาลีโดนข่มขืนอะไรก็ได้ ตัดปัญหาตอนแจ้งเกิดด้วย”

“ตั้งแต่ฉันเป็นตัวเป็นตนมาจนปานนี้ ฉันก็เพิ่งเห็นหล่อนนี่แหละที่มีความคิดพิสดารแบบนี้” คริสโตเฟอร์ยิ้มแพ้

“แต่ซาลีก็ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนไม่ใช่หรือ” คนอยากมีลูกไว้เป็นเพื่อนยังแย้งได้อีก สุดท้ายพี่ใหญ่ในกลุ่มก็ต้องยอมเออออกไปด้วย

“เออ..แล้วตกลงหล่อนจะเอาอย่างไร ไอนั่นก็ไม่ได้ ไอนี้ก็ไม่เอาเนี่ย”

“ก็อย่างที่บอกแหละคิดดี ที่พอจะมองเห็นก็มีอยู่แค่ทางเดียว”

“ถ้าอย่างนั้น หล่อนก็มองหาเอาเองก็แล้วกันว่าชอบแบบไหน ในผับนี่ฉันว่าหน้าตาเข้าท่าก็หลายคนนะ” คำแนะนำที่เล่นทีจริงของอีกฝ่าย ทำให้คนอยากมีลูกทำตามจริงๆ

สายตาคมลึกสาวกวาดมองไปรอบห้องกว้างค่อนข้างมืดสลัว...แล้วเธอก็ได้เห็น

ณ มุมหนึ่งไม่ไกลจากที่นั่งอยู่ ดวงดาววามก็วาบขึ้นทันทีทันใดเมื่อเจอ ‘เป้าหมาย’ และดูเหมือนว่าฝ่ายนั้นเองก็มองเธออยู่ก่อนแล้วด้วยเหมือนกัน เพราะพอเธอมองสบตาเขา หนุ่มหล่อก็ชูแก้วเครื่องดื่มในมือให้เห็นทันที

“ฉันว่าฉันเจอแล้วล่ะ” หญิงสาวละสายตจากหนุ่มนิรนามมาหาเพื่อนๆ

“พูดเป็นเล่น อะไรมันจะง่ายขนาดนั้น” ถึงจะว่าอย่างนั้น แต่สายตาของพี่ใหญ่ก็อดสอดส่ายไปรอบๆ ห้องไม่ได้

“จริงๆ ทุกคนลองหันไปมองทางขามือของเราละ โตะะมุมสุด คนสวม

เขาคือสเปกที่เธอมองหา และเธอจะทำพลาดไม่ได้เด็ดขาด

“อย่าบอกนะคะว่าฉันเป็นความ โชคดีที่ว่า”

หญิงสาวยื่นหน้าเข้าไปถามจงใจให้ใกล้ชิดใบหน้าหล่อเหลาคมเข้มที่สุดแต่ไม่ถึงกับชิด ดวงหน้าหวานแหว่งนงเงยขึ้นเล็กน้อยเพราะความสูงของอีกฝ่าย ความประหม่าในตัวก่อเกิดอย่างไม่อาจห้าม เมื่อใบหน้าคมเข้มก้มต่ำลงมาหาจนปลายจมูกชนกัน

“เสียใจจริงๆ คนสวย ที่ผมจะบอกว่าใช่”

เขาก้มหน้าลงมาบอก ใกล้จนหญิงสาวรู้สึกถึงลมหายใจฟุ้งร้อนราดรด ใบหน้า แม้จะสำนึกถึงความใกล้ชิดเกินกว่าที่เคยปล่อยให้ชายใดเข้าใกล้ หากว่าเวลานี้ชาลินีต้องสั่งตัวเองไม่ให้ถอย

“ว้าว! ถ้าอย่างนั้นฉันก็ต้องบอกแล้วละว่าคุณคือความ โชคดีของฉันเหมือนกัน...จะได้เสมอภาคกัน ใจคะ” หญิงสาวบอกจะอ่อน ในขณะที่คนฟังแค่กระตุกยิ้มที่มุมปากเหมือนเดิม

“ถ้าบอกว่าผมคือความ โชคดีจริง...แล้วอยาก โชคดีกว่านี้ไหมคนสวย” หนุ่มหล่อเริ่มตะล่อม โดยหาวิธีไม่ให้อีกฝ่ายก็จ้องหาวิธีการสานต่อความสัมพันธ์กับเขาอยู่ตลอดเวลา

“ยกตัวอย่างของความ โชคดีให้ฟังสักข้อสิคะ” ชาลินีแสวงถามตาเป็นประกาย ยกมือบางขึ้นมาทาบทับมืออุณหุนาที่กุมมือเธอไว้ไม่ยอมปล่อยให้ไถ่แผ่วเบา เหมือนที่เขาทำกับเธอ

“แต่ผมอยากบอกมากกว่าหนึ่งข้อนี้คนสวย...เราไปหาที่คุยกันดีไหม” เขาชวนตรงๆ แต่คนเริ่มแผนการชักจะลึกลับ..ชาลินีหัน ไปมองเพื่อนสามคนที่พากันจับตามองมาที่เธอตลอดเวลา...หนุ่มหล่อตรงหน้ามองตามบ้าง

“ผมคงผิดหวังน่าดู ถ้ารู้ว่าหนึ่งในสองคนนั้นเป็น....”

“เป็นเพื่อนคะ” หญิงสาวสะดุ้งน้อยๆ กับลมหายใจร้อนๆ ที่เป่ารดใบหู ความใกล้ชิดกับความ รู้สึกประหลาดล้าที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนทำให้ต้องก่นว่าตัวเองในใจ

“บ้างจริง! นี่ขนาดว่าเขายังไม่ได้ทำอะไรเลยนะ หัวใจยังเต้นระต๋างขนาดนี้”

“สามคนนั้นเป็นเพื่อนของฉัน” หญิงสาวย้ำกับเขา “เรามาทำงานกัน”

หญิงสาวแสวงงพะงั่ว สีน้าบอว่าตจใจเล็กน้อย ก่อนมือเรียวจะยกขึ้น ทาบพับแวงออกกว้าง กั้นเธอจากเขา...ดวงตาคู่สวยเปล่งประกายวาววามในความมืด สลัว ซ้อนตาขึ้นมองสบตาเขาที่ก้มลงมาหาจนรู้สึกได้ถึงลมหายใจฟ้าวร้อนราครดบน ไบหน้า

“ง่ายขนาดนั้นเลยหรือคะ อย่าลืมว่าเราเพิ่งจะเจอกันครั้งแรกนะ”

“สองครั้ง” เขาแย้ง “เพราะตอนบ่ายผมทำความรู้จักกับคุณไปแล้ว”

ไบหน้าหวานละมุน กับเรือนร่างเพรียวระหง หากไม่พอมบวงจนเหลือแต่ กระดูกลมือนางแบบทั่วไปที่เขาเคยเห็นจนจินตนา มันทำให้เขาไม่อาจจะสายตาจาก เธอได้จริงๆ เมื่อบังเอิญเดินออกจาก โรงแรมที่พักมาเห็นเธอกำลังซ้อมเดินแบบอยู่ที่ ชายหาดร่วมกับบรรดานางแบบนายแบบอีกหลายสิบชีวิตท่ามกลางแสงแดดกล้ายาม บ่าย แต่ดูเหมือนเปลวแดดจะไม่สามารถทำอะไรเธอได้เลย เพราะเขายังเห็นเธอเดิน สยายผมริ่งร่าท่าแสงแดดอย่างไม่กลัวว่าผิวขาวๆ ของเธอจะไหม้เกรียม สุดท้ายก็เป็น เขาที่ต้องยืนเฝ้ามองเธอท่ามกลางแดดร้อนเปรี้ยงจนกระทั่งการซั๊กซ้อมสิ้นสุดลง

“นั่นก็ไม่ยุติธรรมสิคะ” หญิงสาววางหมากต่อ

“ถ้าอย่างนั้นคุณต้องตอบรับคำเชิญผมแล้วละ” เขาบอกทำทายนิดๆ มอง ไบหน้าหวานล้ำที่อยู่ห่างไม่ถึงคืบด้วยสายตาวิงวอนไม่น้อย

“ความจริงแล้วฉันก็ชอบคุณนะคะ” ชาลินีบอกให้เขาดีใจเล่น

“แต่เสียใจค่ะ...เพื่อนฉันรออยู่” ชาลินีอาศัยจังหวะที่เขามัวแต่อึ้ง ถอยห่าง สุดแขนโดยที่นิ้วยังเกี่ยวกันอยู่ มองสบสายตาคมเข้มอย่างเชิญชวน

“แต่ถ้าเป็นคืนพรุ่งนี้หลังจากเลิกเดินแบบ ฉันยินดีนะคะ เพราะว่าเพื่อนๆ ของฉันคงจะกลับกรุงเทพฯกันหมดแล้ว...ถ้ายังอยากทำความรู้จักอย่างที่บอก เจอกัน ที่นี้นะคะ”

ชาร์ฟ อีสมาลีล อาห์เหม็ด อุมร์ กิวาซ มองสาวสวยเดินจากไปอย่างอึ้งๆ... แน่นอนว่าเหตุการณ์แบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับชีวิตเขามาก่อน ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหน เดินหนีเขาแทนการวิ่งเข้ามาซบอก และไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนกล้าป่วนหัว ยั่วชวน แล้วก็เดินจากเขาไปแบบนี้

แล้วทั้งหมดนี้ เธอทำเพื่ออะไร ต้องการอะไรกันแน่...เล่นตัว โกงราคา หรือ ว่าอยากให้เราทรมานทรมายเพื่อที่เจอกันพรุ่งนี้เธอจะได้เป็นชู้ตายกับเขายังไงก็ได้

เหลื้ยบร้กเล่ห้ทรย *P. S. Love ๑*

น้ันหรือ

เล่้วเขม้ันใจได้ย้งงไ่วว่าเธอจะมตมที่น้ันค

หนุ้มหล่่อย้ินถมต้วเองอยู่กลงฟอ์ สยตมองคตมสวสยเจ้้าของต้นเหตุ
แห่งควมส้บสนนใจ เคนเจคหน้้าออกจกค้บไปก้บกลุ่มเพื่อนจนล้บตอ โดยที่เธอ
ไมม่แม่แต่จะห้ันหน้้ามองเขา

.. หล่ยมรัก เล่ห์กราย

2

“ไม่เปลี่ยนใจแน่เธอซาลี” สีหน้าและน้ำเสียงของอเล็กซ์ติดเคร่งเครียดอยู่มากเมื่อเพื่อนเอาจริง...เมื่อคืนหลังกลับไปโรงแรมกันแล้ว พวกเขาที่ปรึกษากันเรื่องนี้เป็นชั่วโมง

“โอกาสแบบนี้ไม่ใช่จะมีบ่อยๆ นะอเล็กซ์ ซาลีตัดสินใจดีแล้ว...คนนี่แหละ”

ไม่ว่าเธอจะไม่รู้ว่าเพื่อนๆ เป็นห่วง และเธอก็รู้ด้วยว่ามันค่อนข้างเสี่ยงไม่น้อยกับการตัดสินใจทำแบบนี้ แต่ในเมื่อเธอตัดสินใจแล้ว เธอก็ไม่อยากจะเปลี่ยนใจ ถ้าทุกอย่างเป็นไปได้ตามที่คาดคิด นั่นหมายความว่าเธอจะได้ลูกสมใจ...ส่วนเขาเขาอาจจะมองว่าเธอเป็นผู้หญิงใจง่ายคนหนึ่งที่เขาบังเอิญผ่านมาพบแล้วก็ได้เงินจากไปเท่านั้น หลังจากนั้นเธอกับเขาก็จะไม่เจอกันอีกเลย

ต่างคนต่างเดินไปตามทางของตัวเอง...และถ้าเธอตั้งท้องจริงๆ เขาก็จะไม่มีวันรู้เลยว่าเขามีลูกอยู่ที่นี้

“แล้วหล่อนแน่ใจได้ยังไงว่าจะสำเร็จ” เอาเข้าใจจริงๆ ทุกคนก็พลอยเป็นห่วงเป็นกังวลกันไปหมด

“ฉันว่าฉันโทร. ไปเคนเซิลงานแล้วอยู่เป็นเพื่อนหล่อนดีกว่า เพื่อเกิดอะไรขึ้นจะได้ช่วยกันทัน” คริสโตเฟอร์เกิดลังเลในนาที่สุดท้ายไม่ต่างจากคนเป็นน้องชาย

“คิดดี มันไม่มีอะไรหรอก เซอติ ปีนี้ฉันอายุยี่สิบเจ็ดแล้วนะ ฉันเอาตัวรอดได้...นี่นำพาคิดดีกับอเล็กซ์กลับกรุงเทพได้แล้ว” ซาลินีหันไปบอกกับคนที่พูดง่ายและเข้าใจอะไรๆ ได้ง่ายที่สุดในกลุ่ม เพราะฟรุ้งนี่ทั้งสามมีงานที่จะต้องทำต่อในขณะที่เธอว่างจากนี้ไปอีกทั้งสัปดาห์เพราะเคลียร์คิวเอาไว้และตั้งใจว่าจะพักผ่อน

เหลื้ยมรักเล่ห้ทราษ *P. S. Love 1*

อยู่ที่นี่หลังเสร็จงานเดินแบบครั้งนี้

เธอ ไม่อยากคิดเข้าข้างตัวเอง แต่ทุกอย่างมันดูจะประจวบเหมาะดีเหลือเกิน...และเธอตัดสินใจแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นมิอะไร โทร.หาเลขนะ สแตนดี้บายตลอด” ปานปรารถนาย้าด้วยความเป็นห่วง

“ได้..ขอบใจมากนะนี่น่า เลิกทำหน้าที่แบบนี้ได้แล้วกิตตี้ อเล็กซ์ด้วย”

“ให้ผมอยู่ด้วยไหมซาลิ ผมเลื่อนประชุมออกไปก่อนได้...ให้สองคนนี้กลับไปก่อน” อเล็กซ์ไม่วายเป็นห่วง เมื่อปรายตาไปเห็นคนตัวใหญ่ปรากฏอยู่หน้าประตู

โชคดีที่ตอนนี้มีพวกเขาอยู่แค่สี่คนเพราะบรรดานางแบบนายแบบรวมถึงทีมงานทุกชีวิตกำลังสนุกกับมินิคอนเสิร์ตบนเวทีแคตวอล์กแปลสภาพมาเป็นเวทีคอนเสิร์ตชั่วคราว...และปาร์ตี้คืนนี้คงอีกยาวนาน

“อเล็กซ์ ซาลิไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ เชื่อสิว่าไม่มีอะไรหรอก...สัญญาก็ได้เอ้าว่าถ้ามีเรื่องไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้นจะโทร.หาทันทีเลย” บอกกับเพื่อน แต่ปรายตาไปมองคนตัวใหญ่ที่ยืนจังก้ำอยู่หน้าประตู

เธอเห็นเขาตั้งแต่เดินอยู่บนแคตวอล์กแล้ว...หนุ่มหล่อหน้าตาคมเข้มสะกดตาผู้คนทั้งงาน แต่ดูเหมือนเขาจะไม่สนใจมองใครเลยนอกจากเธอ...เขาจ้อง เขาจับตามองทุกอย่างก้าวจนเธอแทบก้าวขาไม่ออก ทั้งที่ก็เคยเจอสายตาของพวกเขาเสียสิ่งกระตึงเรดที่คอยตามติดขอบเวทีแคตวอล์กมาก็เยอะ....และตอนนี้เขาถึงกับบุกมาหาเธอถึงหลังเวที พร้อมสองหนุ่มหล่อที่เธอเห็นนั่งประกบติดเขาตลอดเวลา ส่งผลให้เรือนร่างสูงใหญ่ดูน่าเกรงขามขึ้นอีกหลายเท่าตัวเลยทีเดียว

“ถ้าอย่างนั้นอย่าลืมที่ฉันบอกก็แล้วกัน จำได้ใช่ไหมว่าจะต้องเอาตัวรอดยังไงถ้าเกิดสุดหล่อคนนั้นเป็นพวกซาดิสม์” เมื่อคืนพวกเขาช่วยกันหาทางหนีทีรอดเพื่อเหตุฉุกเฉินเยอะแยะไปหมดจนจำไม่ได้แล้วว่ามิอะไรบ้างที่แนะนำซาลินี้ไป

“จำได้”

“แล้วอุปกรณ์เตรียมพร้อม?”

“อยู่ในกระเป๋าแล้ว”

“โอเค งั้นก็ขอให้โชคดี และหวังว่าฉันคงไม่ต้องบึ่งรถจากกรุงเทพบมารับ

หล่อนที่นี้เพราะว่าหล่อนนอนโทมรมดเรื่อยวมดแรงเพราะสุดหล่อนนั้นหรือคะ” แม้จะเป็นห่วงอยู่มาก แต่ก็อดก่อนขอเจ้าของความคิดผิดแปลกแตกต่างจากมนุษย์มนาของอีกฝ่ายไม่ได้ พร้อมกับย้าเตือนหนักแน่นอีกครั้ง “ถ้าทำสำเร็จแล้วอย่าปล่อยให้ซัดเยื่ออย่าคิดใจจำไว้ว่าหล่อนต้องการแก่น้ำเชื้อของเขา...แค่สเปิร์มของเขาไม่ใช่ตัวเขา...เข้าใจไหม”

“รู้แล้วนำ ก็แค่นั้นแหละที่ต้องการ ไปกันได้เลย” เธอรู้ว่ามันเสี่ยงไม่น้อยกับวิธีนี้ แต่เพื่อตัดปัญหาหลายๆ สิ่งที่จะตามมา และเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ เธอก็พร้อมที่จะเสี่ยง

หญิงสาวก้มมือขึ้นดันแผ่นหลังหนาของอีกฝ่ายพาไปที่ประตู โดยมีเล็กซ์กับนี่นำเดินตามไปติดๆ...นี่นำยิ้มเจื่อนๆ ให้หนุ่มนิรนามเมื่อเดินผ่าน และก็เพื่อแฝงไปถึงสองหนุ่มที่ยืนเยื้องอยู่ด้านหลังด้วย ผิดกับอเล็กซ์ที่แทบจะไม่มองหน้า ขณะที่คริสโตเฟอร์ทำใจกล้ายกมือขึ้นทักทาย ยิ้มแห้งๆ เมื่อมองสบสายตาคมเข้มที่เจ้าของเพียงพยักหน้าเล็กน้อยรับการทักทาย และรัศมีบางอย่างในตัวคนตัวสูงใหญ่ ก็ทำให้คนมนุษย์สัมพันธ์ดีและใจเล่นอย่างคริสโตเฟอร์ไม่กล้าอ้อยอิ่งอยู่ตรงนั้นนาน ซึ่งถ้ากับคนอื่น โดยเฉพาะกับหนุ่มมาดเข้มหล่อลากดินขนาดนี้ เจ้าตัวไม่เคยร้อเลยในการเข้าไปทำความรู้จัก

“ขอไปส่งเพื่อนที่รถก่อนนะคะเดี๋ยวมา” หญิงสาวบอกเขาแค่นั้นก็เดินตามเพื่อนๆ ออกไป ก่อนจะเดินกลับมาหาเขาที่หลังเวทีอีกครั้งในเวลาไม่นาน

“ฉันนึกว่าคุณจะรออยู่ที่ฝับชะอีก” หญิงสาวทำใจกล้าถามเขาขึ้นก่อนพยายามควบคุมตัวเองเต็มที่เมื่อได้มองสบสายตาคมเข้มอีกครั้ง

“คุณฟังแล้วอาจจะตกใจ แต่ผมอยากจะบอกว่าผมมันคนใจร้อน ที่รอคุณหนึ่งคืนกับหนึ่งวันนั้นก็ถือว่ามากเกินพอแล้ว” เสียงหัวลึกลับอกเปิดเผยพอๆ กับดวงฉายแววปรารถนาที่เจ้าตัวไม่คิดปิดบัง

“ฉันควรจะภูมิใจใจใช่ไหมคะ” หญิงสาวถามเข้าแฮ่ด้วยท่าทางเชิญชวนนิดๆ สิ่งตัวเองไม่ให้รู้สึกรู้สึกับคำพูดและแววตาของเขา

“ผมอยากให้เป็นอย่างนั้น” เขาก็มั่นหน้าลงมาบอกสีหน้ายังเรียบสนิทผัดกับนัยน์ตาที่กำลังเปล่งประกายบอกความนัยบางอย่าง

“แต่รู้อะไรไหมคนสวย เมื่อคืนผมมีความรู้สึกที่ผมถูกทิ้งยังไงก็ไม่รู้...คุณ

เหลื้ยมรักเล่ห้ทรรษ P. S. Love ๑

ช่วยยี่นย่นให้ผมม่นใจหน่อยลิว่ คึนนี้จ่จะไม่เกิดเหตุกรณณ์แบบนั้นอีก”

“เพื่่อนๆ ฉันกลับไปกัันหมดเล่แล้ว เล่แล้วอีกหนึ่งสัปดาห์หลั้งจากนี้ฉันพริ่คะ ถ้าคุณสนใจอยากจ่ได้โกัดนำเที๊วฉันก็ไม่มีปัญหา”

ไม่ใช่แค่ครั้งเดียวอย่างทีตั้งใจเอาไว้แต่แรก แต่เธอจ่ใช้หนึ่งอาทิตยันี้ให้คุ้มเพื่อให่สมหวังในลั้งทีตั้งใจเอาไว้

“ว้าว! งัันสงสัยว่เราจะต้อไปหาทีตกลงค่าจ้างกัันเล่แล้วละ เพราะผมจ่อยู่ทีนี้หนึ่งสัปดาห์เหมือนกััน... ไปกัันเลยนะ”

ผู้ชยคนนี้คุ้นชินกัับการใช้เงินซื้อทุกอย่างทีพอใจ...ชยลีนึ่บอกกัับตัวเองแม่จ่จะไม่พอใจอยู่มก แต่รูปร้างหน้าตาของเขทีเธอพินชงเล่แล้วว่ต้อคนนี้เท่านั้นพอพันธุ์ของลูกเธอ ก็ทำให่เธอไม่อาจแสดงอะไรอกมาให่เขาเห็นได้

ถ้าเกิดว่เธอท้องลูกของเขจึ้นมาจริงๆ หวังว่านิสัยแย่ๆ แบบนี้จ่ไม่ถ่ยทอดออกมทางพันธุ์กรรมหรือกนะ

“ทีฝับหรือคะ”หญิงสาวอดถามไม่ไ่อย่างน้อยก็จ่ได้รู้และหาทางหนีทีไ่ได้ตุ่ถูก

“สงสัยคนสวยจ่คิดใจฝับนั้” เขาย่ ยกมือจึ้นบ้ดปอยผมทีตกลงมาบ้ดเลี๊วหน้าบางส่วนออกให่อย่างอ้อยอ้ง และชยลีนึ่ก็ไม่ได้บ้ดมือเขออก แต่ถ้าเป็นผู้ชยคนอื่นมาทำแบบนี้ ป่านนี้คงได้มีตบไปจาดสองจาดเล่แล้ว

“แต่..คุณจ่ว่อะไรใหม่ ถ้าเราจะไปทีอื่นกััน” จากบ้ดปอยผม นั้วเรี๊วก็เริ่มไ่ลั้ระมาตามผิวแก้มเนี๊ยมนุ่มอย่างย่่มใจ

“จะไปไหนคะ” ดวงตากลมโตสคไ่สซ้อนจึ้นมองสบตา...ออกอ้อนอย่างจึ้เล่น เช็ยชวณอย่างมีชั้นเชิงและก็ไม่ให้ค้ง่ายจนเกินไปนสายตาของเข

ไม่อย่างนั้นมันจ่ไม่น่าคัันหา...เมื่อกึนคริสโตเฟอร์บอกเธอไว้แบบนี้

“ไปทีที่ร้เราจะคุยกัันได้มกกว่ฝับนั้” คราวนี้เขากั้มลงกระชิบบอกข้างใบหูเลยทีเดียว และมันก็ทำให่หญิงสาวนลุกชู้เป็นครั้งทีสองในชีวิตสาวหลั้งจากเมื่อกึน

“สองหรือสี่คะ” หญิงสาวปรายตามองฝ่านเขาไปทีสองหนุ่มทียี่นนั้งเป็นเสาไปอยู่ด้นหลั้งเขา

“ถ้าหมายถึงสองคนนั้น ไม่ต้อหวัง ลั้งโตกัับเสื่อดาวเขาแค่ทำหน้าทีของ

เขา”

“สิงโตกับเสือควาหรือคะ”

“ครับ อะซัดกับพะฮัด...อะซัดแปลว่าสิงโต ส่วนพะฮัดแปลว่าเสือควาแต่ผมคิดเรียกเขาว่าสิงโตกับเสือความากกว่า”

กิวาซไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมจะต้องพูดจะต้องอธิบายกับเธอ...ก็แค่ผู้หญิงรักสนุกคนหนึ่ง แทบทุกประเทศที่ไปมา เขาเจอแบบนี้มาจนนับไม่ถ้วน พอใจก็สนุกด้วยกัน ไม่พอใจเขาก็บอกปฏิเสธไป...แค่นั้นจบ

แต่กับคนสวยหน้าหวานท่าทางเรียบร้อยคนนี้...ไม่ว่าทั้งหมดที่เขาเห็น จะเป็นเพราะว่าเธอเสแสร้งแกล้งทำเพื่อเรียกความสนใจจากเขา หรืออะไรก็แล้วแต่ แต่การที่เธอแสดงออกเมื่อคืนก็บ่งบอกชัดเจนว่าเธอต้องการเขาไม่น้อยไปกว่าที่เขาต้องการเธอเหมือนกัน....และก็เพราะดวงตากลมโตสดใสคู่นี้ไม่ใช่หรือ ที่ตามไปรบกวนจิตใจเขาทั้งคืน จนไม่อาจข่มตาหลับได้ และก็ได้แต่ฝานับเวลารอคด้วยความอดทน

แล้วตอนนี้เธอก็ยืนอยู่ตรงหน้าเขาแล้ว ไม่ว่าเธอจะเข้ามาหาเขาด้วยจุดมุ่งหมายอะไรก็ตาม แต่เขาต้องการเธอ ต้องการอย่างที่ไม่เคยต้องการผู้หญิงคนไหนมาก่อน และหนึ่งสัปดาห์ที่เมืองไทย...เขาจะต้องได้เธอ

“สองคนเขานี้เขามีหน้าที่ติดตามผม แต่เขาไม่มีหน้าที่พูดเรื่องของผม เพราะฉะนั้นคุณสบายใจได้”

เป็นอีกครั้งที่คนพุดนิกแปลกใจตัวเอง...แค่เห็นแววตาสดใสฉายแววสงสัย คนที่ไม่เคยต้องอธิบายอะไรกับใครก็พุดมันออกมาโดยที่เธอยังไม่ได้รับรองขอด้วยซ้ำ แต่ในช่วงานฟังจะสบายใจ เมื่อรู้แน่แล้วว่าต่อจากนี้ไปไม่ว่าจะขยับ หรือหยิบจับทำอะไรก็จะมีสายตาคมดูเหยี่ยวของสองหนุ่มคอยจับตามองตลอดเวลา

อะซัด กับ พะฮัด...ชื่อแบบนี้ หน้าตาแบบนี้ มันบ่งบอกถึงชาติพันธุ์ได้เป็นอย่างดีทีเดียว....ส่วนเขาบอกว่าชื่อกิวาซ ใช่ชื่อจริงๆ ของเขาหรือเปล่า เพราะว่าหน้าตาของเขาไม่ได้ออกไปทางอาหรับมากเหมือนสองคนนั้น แต่ก็ดูว่ามีเค้าอยู่มาก แต่เล่นมีบอดี้การ์ดติดตามติดมาด้วยแบบนี้มันก็ซักจะยังงใจอยู่เหมือนกัน หวังว่าเธอคงไม่จับพลัดจับผลูมาเจอคนไม่ธรรมดาเข้าหรือคะ

แต่ถึงเขาจะไม่ธรรมดา ก็คงเปลี่ยนใจไม่ได้แล้วตอนนี้....เขานี้แหละที่จะทำ

เหลื้ยมรักเล่ห้ทรภษ *P. S. Love 1*

ให้เก้ดส่วนผสมที่เพอร์เฟกต์และลงตัวที่สุดเมื่อเธอมีลูก

“พร้อมจะไปหรือยังครับ” ซาลินีมองมือใหญ่ที่ยื่นมาตรงหน้าว่าอึดใจ จึงตัดสินใจวางมือของตัวเองลงบนมือเขา

“คุณยังไม่ได้อบอกเลยว่าจะไปไหน” เดินมาได้สักพักหญิงสาวก็อดถามไม่ได้ เพราะเขาไม่ยอมพูดอะไรเลย ผิดกับมือของเขาที่ตอนนี้ปล่อยมือเธอเรียบริยอแล้ว แต่ท่อนแขนแกร่งเต็มไปด้วยก้ามเนื้อเข้ามาจับจงเอวของเธอแทน...และเขาก็ให้เธอทำแบบเดียวกันนี้กับเขา

มันเป็นเรื่องแปลกมากที่เธอกับเขาเดินกอดเอวกันเลาะริมชายหาดในยามค่ำคืนราวกับคู่รักคู่กันมาพลอดรัก ทั้งที่เธอกับเขาแทบจะไม่รู้จักกันเลยด้วซ้ำ

แค่คนใจงายสองคนมาเจอกัน ถึงจะต่างเป้าหมายแต่การกระทำใช้จะต่าง

เธอต้องการลูก เขาต้องการเธอ และแน่นอนว่าเขาจะต้องได้สมหวังก่อนเธอ ในขณะที่เธอยังต้องรอสู้ต่อไป แต่เธอก็พร้อมเสีง

“คุณบอกว่าคุณชื่อซาลินีไหม” เขาเริ่มคำถามแรกหลังจากเดินกอดเอวกันเดินมาตามชายหาดได้สักพัก

“คะ”

“แล้วคุณก็พอใจผม..ผมเข้าใจถูกไหม”

ใบหน้าหวานงะขี้มมองคนถาม แน่แน่นอนว่าเขาก็้มลงมองเธออยู่แล้วเช่นกัน...แววตาของเขา คำพูดของเขา มันบอกชัดเจนว่าต้องการเธอไม่ต่างกัน

เขาบอกว่าเขาเป็นคนใจร้อน เธอซ้กจะเชื่อแล้วละ แต่เขาจะรู้ใหม่ว่านอกจากจะใจร้อนแล้วเขายังเป็นคนตรงมากๆ เขาไม่คิดบังเลยหรือ ใจว่าที่ถามออกมา คนฟังจะรู้สึกยังง

“เรามีเวลาอยู่ด้วกันแค่อาทิตย์เดียว เพราะฉะนั้นผมไม่ยอมอ้อมค้อมให้เสียเวลา” เขาพูดราวกับมานั่งอยู่ในใจ “แล้วผมก็ไม่เคยฝืนใจใคร ถึงแม้จะมันใจว่าตนเองก็ชอบผมไม่ต่างจากที่ผมถูกใจคุณ ผมก็ยังอยากจะได้ยินจากปากของคุณอยู่ดี”

โอว! ผู้ชายคนนี้นั้นมากๆ...สาวสวยได้แต่คร่ำครวญในใจ บอกตัวเองว่าเพราะเขาคือเป้าหมาย เธอต้องทนให้ได้

“คุณเข้าใจถูกแล้วละคะ ฉันชอบคุณ...เราสองคนถูกใจกัน และฉันอยากรู้จักคุณ เต็มใจเป็น ไกด์ให้คุณตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่คุณอยู่ที่นี่ โดยไม่มีข้อแม้ใดๆ”

ชาลินีตอกย้ำคำพูดของตัวเองด้วยการให้มือที่โอบอยู่รอบลำตัวของเขาลูบไล้เบาๆ ผ่านเสื้อเชิ้ตเนื้อดีที่เขาสวมอยู่ ส่งสายตาเชิญชวนให้เขาอย่างที่ไม่เคยทำกับใครมาก่อน...และมันก็ทำให้เขาพอใจไม่น้อย

“เป็นแค่ไกด์หรือ” เขาแสรังถาม แถมยังทำหน้าที่แปลกใจให้เห็นอีกด้วย

“อันนี้ก็ต้องแล้วแต่คุณ ถ้าคุณอยากให้เป็นแค่ไกด์ ฉันก็ยินดีละ” หญิงสาวพยายามทำตัวว่าง่ายเพื่อให้บรรลุมัตถุประสงค์

“แล้วถ้าผมอยากได้มากกว่านั้นล่ะ”

“อะไรล่ะคะ” หญิงสาวแสรังถาม คนถูกถามก็เลยหัวเราะเบาๆ เพราะมือบางที่ป่วนเปื้อนอยู่บริเวณหัวเข่าชัด โดยไม่รู้ตัวอีกฝ่ายต้องรวบรวมความกล้าเป็นอย่างมากเพื่อทำตัวให้เหมือนสาวรักสนุกให้เขาตายใจ

“คุณ” สั้นๆ ไม่อ้อมค้อมให้เสียเวลา “ได้ไหม”

“แล้วคิดว่าจะได้หรือเปล่าล่ะคะ” หญิงสาวถาม ช้อนดาขึ้นมองเขาขณะสองเท้าก็ก้าวเดินไปเรื่อยตามการนำพาของเขา

“เก้าสิบเก้าเปอร์เซ็นต์”

“ว่า! มีใครเคยบอกคุณไหมคะว่าคุณเป็นคนที่มีความมั่นใจในตัวเองมาก” หญิงสาวเสแสร้งแกล้งใส่จริตเต็มที่ อะไรที่ไม่เคยคิดจะทำมาก่อนก็ทำลงไปแล้วเพื่อลูกน้อยที่เธออยากได้

“มันเป็นอะไรที่ผมได้ยินบ่อยมาก” ชาลินีก็ม่น้ำลงเบ้าปากเมื่อได้ยินคนมั่นใจโอตัว

“ถ้าอย่างนั้นอีกหนึ่งเปอร์เซ็นต์เหลือไว้ทำไมล่ะคะ”

“เพราะผมไม่แน่ใจว่าถ้าเราปล่อยให้อะไรๆ มันเกิดขึ้นแล้ว ผมจะโดนข้อหาพรากผู้เยาว์หรือเปล่านั้นสิ” เขาบอกล้อเลียน และก็ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่เธอเห็นเขายิ้มมากกว่าที่ผ่านมา

“ว่าไงคนสวย คุณอายุเท่าไรแล้วปีนี้”

“ฉันควรจะดีใจใช่ไหมคะ ที่คุณชมว่าฉันหน้าเด็ก” หญิงสาวอดเข้าไปไม่ได้ แปลกใจตัวเองอยู่คราครั้นที่ไม่นึกกลัวเขาสักนิด ทั้งที่ถ้าเขาจะทำอะไรตอนนี้เขาก็สามารถทำได้สบายมาก เพราะรอบกายเธอตอนนี้นอกจากความมืดกับลมทะเล หาดทรายและเสียงคลื่นแล้ว ก็เขากับคนของเขาอีกสองคนที่คอยเดินตามมาห่างๆ เท่านั้น

เหลื้ยมรักเล่ห้ทรรษ *P. S. Love 1*

“ฉันบรลุนติภาวเล่แล้วกะ ไม่อย่างนั้นเมื่อคินก็คงเข้าไปในพับไม้ได้ ส่วนจะเท่าไหรนี้ไม่ต้องรู้ก็ไ่ด้มั้งกะ ผู้หญิงเขาถือนะเรื่องนี้”

“โอเค จันผมไม่ถามเรื่องนี้แล้วก็ได้...แต่บอกหน่อยได้ไหมว่าทำไมถึงเป็นผม” มีบางสิ่งบางอย่างบอกเขาว่าเธอไม่ได้แค่ถูกใจในรูปร่างหน้าตาภายนอกของเขาเพียงอย่างเดียว

หรือเธอจะรู้ว่าเขาเป็นใคร แต่มันก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะการเดินทางมาพักผ่อนที่เมืองไทยครั้งนี้มันเป็นอะไรที่ส่วนตัวมาก

“ต้องมีเหตุผลด้วยหรือคะ”

“ปกติก็ไม่ต้อง” จะว่าไปเขาก็ไม่เคยต้องถามใครแบบนี้สักทีเวลาถูกใจสาวสวย แค่มองตาแล้วรู้ว่าต้องการตรงกันก็จบ แต่กับคนนี้ หลายสิ่งหลายอย่างที่คุณขัดแย้งกันทำให้เขาอดถามไม่ได้

“คงจะเป็นเฉพาะกับคุณ”

“ฉันพิเศษกว่าคนอื่นว่าฉัน” เป็นอีกครั้งที่คำถามทำให้เขาหัวเราะ และชายหนุ่มไม่รู้หรือกว่าสองหนุ่มที่เดินตามมาไม่ห่างพากันแปลกใจไม่น้อย

“ก็ไร้”

“อย่างน้อยก็ตลอดอาทิตย์ที่ฉันเป็นไกด์ให้คุณ?”

“ก็ไร้อีก”

มันคือเรื่องของคนสองคนที่มีความรู้สึกและความต้องการตรงกัน เพราะฉะนั้นก็ไม่มีคามจำเป็นที่เขาจะ โทก และการยอมรับตรงๆ ก็ทำให้คนฟังต้องอึ้งอีกรอบ

ผู้ชายคนนี้รู้ว่าทุกอย่างที่ประกอบรวมเป็นตัวเขา สามารถดึงคู่ผู้คนให้สนใจเขาโดยที่เขาไม่ต้องทำอะไรด้วยซ้ำ โดยเฉพาะกับเพศตรงข้าม...เขาไม่จำเป็นต้องหวานเสน่ห์ ไม่จำเป็นต้องเอาใจใคร ไม่จำเป็นต้องพูดจาอ้อมค้อม รักษาหน้าใจใคร ทุกคนก็พร้อมจะขอมสิโรราบให้กับเขา

นี่ถ้าเธอไม่ได้เข้ามาหาเขาด้วยจุดประสงค์อื่น แล้วสองคนเจอกันในสถานการณ์ปกติ เธอก็ไม่อยากจะคิดเหมือนกันว่าเธอจะทานแรงเสน่ห์ของผู้ชายทรงเสน่ห์คนนี้ได้มากน้อยแค่ไหน

โชคดีที่เธอไม่คิดจะแต่งงานกับใคร และไม่คิดศรัทธาในตัวผู้ชายคนไหนถึง

ชั้นอยากใช้ชีวิตร่วมด้วย

“คุณยังไม่ได้บอกเลยว่าเราจะไปไหนกัน” หญิงสาวทวงถามหลังเดินกันมาไกลพอสมควร

“คุณก็ยังไม่ได้ออกมาเลยว่าคุณไม่ต้องเป็นผม” เขาถามกลับล่อๆ “เพราะฉะนั้น...เชิญครับ”

ตรงหน้าเธอกับเขาคือบังกะโลหลังใหญ่ที่ซ่อนตัวอยู่ในแมกไม้ใหญ่ๆ ซึ่งเวลากลางคืนแบบนี้ถ้าไม่สังเกตให้ดีก็จะไม่รู้เลยว่ามิบ้านหลังดังกล่าวอยู่สุดหาด้านนี้...หญิงสาวมองคนยื่นมือเชื้อเชิญมองมาที่เธอด้วยประกายตาเชิญชวนไม่ต่างกับที่วางมือลงบนมือหน้าอีกครั้ง ปล่อยให้เขาจับจงพาเดินเข้าไปด้านในอย่างใจกล้าทั้งที่ขากำลังสั่นจนแทบจะก้าวไม่ออก ความลังเลเกิดขึ้นในใจอย่างไม่อาจห้ามได้...และเหมือนเขาจะรู้ หญิงสาวหวัดร้องด้วยความตกใจ เมื่อจู่ๆ ตัวก็ลอยคว้างด้วยฝีมือของคนตัวใหญ่ข้างตัว

“ผมกลัวว่าคุณจะเปลี่ยนใจ” เขายิ้มใส่ดวงตากลมโตที่เบิกโตขึ้นกว่าเดิมเพราะความตกใจ “ที่พักผมเอง และผมก็เป็นสุภาพชนคนหนึ่ง ไม่ต้องกลัวผม”

“ใครว่าฉันกลัว” เขาหัวเราะหึๆ เมื่อคนบอกไม่กลัวทำเหมือนระวังตัวอยู่ตลอดเวลา

“ดีแล้วที่ไม่กลัว เพราะถ้าไก่อ็คกลัวลูกทัวร์ หนึ่งอาทิตย์ต่อจากนี้ก็คงจะไม่สนุกแน่...ถึงแล้วคนสวย เป็นไง พอจะอยู่ได้ไหม” เขาบอกพร้อมกับวางเธอลงยืนกลางห้องโถงกลางของตัวบ้านหลังอุ้มเธอผ่านประตูต่างๆ มาโดยมีหนึ่งในสองหนุ่มคอยเปิดประตูให้

ชาลินีไม่อยากจะบอกเขาหรือกว่านี้มันมากกว่าคำว่าสวย เพราะทุกอย่างที่เห็นตอนนี้มันเป็นเรื่องที่ลึกลับมากๆ ทั้งการตกแต่งที่ลึกลับ การจัดวางเฟอร์นิเจอร์ที่ลึกลับทุกอย่างเป็นประกายประกายแล้วมันรวมเป็นความสวยที่สัมผัสได้ ใช้ประโยชน์ได้ ไม่ใช่มีแต่ความสวยแต่เวลาจะนั่งหรือจะเดินผ่านต้องคอยหัดคอยเกรงตัวอยู่ตลอดเวลา

“ผมเดาว่าคุณคงยังไม่ได้อ่านมือเขียน...ท่านเป็นเพื่อนผมหน่อยนะ”

ชาลินีต้องแปลกใจกับคำถามของเขาอีกครั้ง เพราะไม่คิดว่าเขาจะต้อนรับ

เหลื้ยมรักเล่ห้ทราษ *P. S. Love 1*

เธอด้วยอาหาร แทนการริบพาเข้าห้องอย่างทีส่ายตาเขาฟ้องเธออยู่ตลอดเวลา

“ชินดีละ”

หญิงสาวตอบรับอย่างไม่เกียงงอน เพราะรู้สึกหิวไม่น้อยเหมือนกัน แต่มันกลับสร้างคามประหลาดใจให้เขาแทน เพราะทีเขาคาดว่าจะได้อินคือคำปฏิเศษของเธอ เนื่องจาบรรดานางแบบทีเขาเคยรู้จัก หรือบรรดาสาวสวยทีผ่านเข้ามาในชีวิต ไม่มิใครยอมกินมือเย็นสักคน

“ผมให้เขาจัดอาหารเอาไว้แล้ว ตามผมมาทางนี้”

เขาก็ไมได้เลวร้ายนักหรือก ซาลินีสรูปในใจขณะเดินตามการจับจูงของเขา แต่อีกใจก็อดถามตัวเองไมได้ว่าเขาปฏิบัติกับผู้หญิงทีเขาพอใจแบบนี้ทุกคนหรือเปล่า โดยเฉพาะเธอทีเป็นคนแปลกหน้าของเขา หรือว่าเขาจะเคยชินแล้วกัการรูกของสาวก จนรู้ว่าต้องรับมือยังง เพราะเธอคิดว่าเขาไมได้ระแวงอะไรเลย...แต่คิดอีกทีทีเป็นเธอมากกว่านะทีควรจะกลัวเขา ไมใช่เขาทีจะต้องกลัวเธอ

แล้วซาลินีก็ต้องแปลกใจอีกครั้งเมื่อเขาพาเดินออกมาทีหลังบ้าน แล้วเจอโต๊ะอาหารสำหรับสองคนตั้งอยู่กลางสวนสวย พร้อมกับการหายตัวไปอย่างไรร่องรอยของสองหนุ่ม

“แล้วถ้าวันนี้ฉัน ไม่มากับคุณละคะ” หญิงสาวอดถามไมได้เมื่อเห็นว่ทุกอย่างถูกจัดเตรียมเอาไว้ก่อนแล้วเรียบร้อย

“ผมรู้ว่าคุณจะมา” เสียงทุ้มกระซิบบอกข้างหู

“มันใจขนาดนั้นเลยหรือคะ” ใบหน้าหวานเอี้ยวหน้า ไปถามเจ้าของร่างสูงใหญ่ทีเข้ามายืนซ้อนอยู่ข้างหลัง สองแขนแกร่งสวมกอดร่างเพริชบางเอาไว้หลวมๆ

“ความรู้สึกมันบอกต่างหาก” คนมันใจวางคางเรียวบึกบึนกับไหล่บาง จมูกโด่งเป็นสันสวยเฉียดแก้มนวลเนียนด้วยความจงใจของเจ้าตัว

“แล้วกัมันใจด้วยว่กันี้คุณจะอยู่กับผม...ผมเข้าใจถูกใจใหม่คนสวย”

“แล้วถ้าวันบอกว่ไม่ละคะ” หญิงสาวลองหยั่งเสียง นึกคิดใจไม่น้อยทีทุกอย่างทำท่าวางจะง่ายว่ทีคิดเอาไว้ ไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะติดกับเธอ่งายขนาดนี้

“ถึงทีนี้จะเป็นแค่ทีพักชั่วคราว แต่ถ้าวไม่อนุญาตใครก็ออกไปไมได้” น้ำเสียงทรงอำนาจถูกเอ่ยออกมาด้วยความเคยชิน

“ทำไมคะ คุณจะขังฉันเอาไว้หรือ”

“ถ้าจำเป็นก็จะทำ ถึงแม้ว่าผมจะไม่อยากทำแบบนั้นก็ตาม” เขาชูแต่สายตาคมเว้าวอน ไม่น้อย “ที่สำคัญหนึ่งอาทิตย์ที่เราอยู่ด้วยกันคงจะเสร้าน่าดู ถ้าคุณต้องอยู่กับผมด้วยความจำใจ”

“ฉันทิวแล้วล่ะค่ะ” สาวสวยเบี่ยงตัวหลบจมูกของเขา เขาก็เลยเปลี่ยนไปเลื่อนเก้าอี้ให้เธอนั่ง และหยุดข่มขำกับเธอเพียงเท่านั้น ซึ่งมันก็ผิดจากที่ชาลินีคาดไว้ อีกนั่นแหละ...หรือเขาเห็นว่าเธอไม่มีทางไปไหนรอด

ก็คิดทุกอย่างจะได้เข้าทางเธอ

“พอจะทานได้ไหม” เจ้าของเสียงทุ้มที่นั่งอยู่ตรงข้ามเอ่ยถาม เมื่อเห็นสาวสวยจ้องอาหารตรงหน้า

“มันน่าทานมากๆ เลยล่ะค่ะ”

เขาเลิกคิดด้วยความแปลกใจอีกนั่นแหละ เพราะไม่เคยมีสาวสวยคนไหนแสดงความกระตือรือร้นจนแทบจะพุ่งใส่จานอาหารบนโต๊ะสักคน โดยเฉพาะบรรดานางแบบที่เขาเคยควง

“นั่นก็เชิญเลยคนสวย” ชายหนุ่มทำหน้าที่เป็นเจ้าภาพที่ดี...อย่างใจเย็น

“เสียค่ายไม่มีวัน” หญิงสาวพูดออกมาด้วยความเคซึน เมื่อลงมือหั่นสเต็กแล้วส่งเข้าปากเคี้ยว ลืมไปเลยว่าเขาเป็นคนแปลกหน้า และมันเป็นการเสียมารยาท

“พอดีผมไม่ดื่มแอลกอฮอล์ แต่ถ้าคุณต้องการ...”

“ไม่ค่ะ” หญิงสาวรีบบอกเขา “ฉันก็แค่แปลกใจนิดหน่อย”

ก็มันน่าแปลกใจจริงๆ นั่นที่ผู้ชายท่าทางเงินสัมคมอย่างเขาบอกว่าไม่ดื่มแอลกอฮอล์ แล้วปกติเวลามีดินเนอร์ มีสเต็กแบบนี้ ขาดไวน์ได้ที่ไหน

“ทำไมหรือ ทำทางผมบ่งบอกขนาดนั้นเลยหรือ”

ไหล่บางไหวน้อยๆ ไม่ตอบคำถามเขา

“คุณยังติดค้างผมอยู่นะ” เขาทวง

“ทำไมต้องเป็นคุณ” หญิงสาวบอกเขาว่าจำได้ “ยังมีเวลาอีกเยอะไม่ใช่หรือคะ ตอนนี้ขอกินก่อนนะ”

เป็นอีกครั้งที่สาวสวยตรงหน้าทำให้เขาอึ้ง เพราะไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนสนใจอาหารมากกว่าตัวเขา...ตอนที่ชวนเธอทานอาหารด้วยกัน เขาก็คิดว่าเธอแค่จะทาน เพราะอยากจะทำใจเขา แต่เอาเข้าจริงๆ มันกลับไม่ใช่...เธอทานเอาๆ เหมือนจะ

เหลื้ยมรักเล่ห้ทราษ P. S. Love ๑

ลี้มไปเลว่ว่วามีเขานั่งอยู่ด้วย แล้วสุดท้ายก็เป็นเขาที่แทบจะไม่วะแะอาหารในจานของตัวองเลย เพราะมัวแต่เพลิมมองเชอกิน...และเชอ ทำเหมือ่นไว้ใจเขาเอจริงๆ ทั้งที่เขามั่นใจว่าเชอรู้ว่เขาจ้องจะ 'กิน' เชอแทนอาหารอยู่ตลอดเวลา

เช่กซี่ สวยใส ไร่เดียงสา น่าเอ็นดู...สำหรับคนสวยตรงหน้า ลี้ก้านี้ดูจะเป็นนิยามที่เหมะสมที่สุดแล้วในตอนนี้

แต่อะไรที่ททำให้เชอเลือกเขา จะว่าเพิงแค่ถูกใจเขาก้ไม่น่าจะใช่ หรือว่าเชอจะรู้ว่เขาเป็นใครแล้วหวังจะจับ...แล้วถ้าเป็นจริงละ เขายินดีจะให้เชอจับหรือเปล่า

ถ้าให้ตอบตอนนี้ เวล่านี้ มีคำตอบเดียวอยู่ในหัวคือ 'ยอม' เพราะเขาอยากได้เชอเจียนบ้่า จากนั้นถ้าเชอสมรัใจไปอยู่ในที่ที่เขาคิดเส่นให้ เขาก้ยินดีเพราะเขาองก้ถูกใจเชอไม่วั้น้อย...แต่ถ้าไม่วะ เขาก้อาจจะให้เงินเชอไปสั๊กก้อน เหมือ่นผู้หุญคนอื่นๆ ที่เคยผ่านมมาแล้วก้จับกัน

“ผมไม่วะเคยเห็นใครทานอาหารได้น่าอรัยเท่าคุณมาก่อนเลย”

“คุณคงไม่วะได่ว่านันตะกละใช่"ไหม”

คำพูดของเขาททำให้หุญสาวยอมเขหน้าขึ้นจากอาหารเลิศรสตรงหน้า...มันอรัยมากจริงๆ นันแหละ และมันก้ททำให้เชอลี้มเขาไปเลย ลี้มแม้กระทั่งว่าตัวองมากับเขาด้วยจุดประสงศ์ใด

“เปล่า ผมก้แค่แปลกใจ ปกติเคยเห็นแต่ผู้หุญเขาหวังเรื่อ่น้ำหนักแล้วก้ดมือเข่นกันทั้งนั้น”

“ผู้หุญที่ว่าคงเป็นผู้หุญของคุณ”

คนเคยผ่านผู้หุญมามากเพิงรู้ว่ตัวเองพูดผิดไปเมื่อได้ย่นคำถาม

“อดีตนะ”

ก้แค่คนสองคนพอใจและก้ถูกใจกันในช่วงเวลาสั้นๆ จึงไม่วะมีความจำเป็นที่ เขาจะต้องสร้างภาพให้ดูดีในสายตาของอีกฝ่าย...แต่ด้วความเป็นผู้ชายมันก้อดไม่วะได้

“แต่ตอนนี้เหลืออยู่คนเดียวแล้ว”

“จะพยายามเข่นะคะ” หุญสาวบอกไม่วะใส่ใจกับประกายตาของเขา ก่อนจะยกน้ำขึ้นดืม พอเห็นเขายกแก้วน้ำของเขาดืมบ้างก้อดถามไม่วะได้ เพราะอาหารในจานของเขาเรียวว่าแทบไม่วะพร่องเลย

“คุณอืมแล้วหรือคะ”

เขาไม่ตอบ แต่ลุกขึ้นมาหาเธอแทน

“เต็นรำข่อยอาหารกันหน้อยใหม่...แต่ผมเต็นไม่ค้อยเก่งนะ” เขาชวนพร้อมออกตัวล่วงหน้า แต่เพราะคำคินที่ผ่านมามันทำให้เขาอยากเห็นเธอวาดลวดลายอีกสักครั้ง...ในอ้อมกอดของเขา

“ที่นี่หรือคะ” เขาไม่ตอบแต่พยักหน้าแทนพร้อมกับยื่นมือมาข้างหน้า

“...ยินดีค่ะ”

ซาลินีแสร้งทำเป็นหยุดคินคินหนึ่งก่อนจะตอบตกลงแล้วร่างเพริชระหงก็แทบปลิดปลิวเข้าไปอยู่ในอ้อมแขนแข็งแรงของเขา โดยที่อีกฝ่ายไม่รู้เลยว่าหญิงสาวต้องพยายามเก็บอาการประหม่าเอาไว้อย่างยากลำบาก เพราะตั้งแต่ถูกเขาอุ้มเข้าบ้านทานอาหาร จนถึงเต็นรำ มันไม่ได้อยู่ในแผนและไม่เป็นอย่างที่เธอคาดคินเอาไว้สักคิน

เขาเรียวยยับเท้าเคลื่อนไหวไปตามการชักนำของคนบอกว่าเต็นไม่เก่งประมาณห้านาที เสียงทุ้มก็กระซิบขึ้นข้างหู

“ผมอยากคินคุณเต็นรักคัล ซาคคิ...ได้ใหม่”

เขาเคยชมการแสดงโชว์ระบำหน้าห้องมากก็ไม่น้อย ผู้หญิงมากมายในประเทศของเขาเคยมาเต็นให้คินมาก แต่เขาก็ไม่เคยเห็นว่ามีใครจะเต็นได้เหมือนเธอสักคน...ไม่ใช่ว่าเธอจะเต็นเก่งกว่าคนอื่น คินว่าคนอื่น แต่ทุกจังหวะ ทุกการเคลื่อนไหวที่เธอแสดงออกมามันพอเหมาะพอเจาะลงตัวอย่างไม่น่าเชื่อ ทุกการขยับย้ายมันมีทั้งความอ่อนหวานและความเซ็กซี่ ดูเร้าร้อน แต่ก็ไม่ได้ดูว่าจใจัย้วยวนชวนให้คินถึง แต่เรื่องเซ็กซี่เพียงอย่างเดียว ทั้งที่ข้างในบอกว่าเธอต้องการจะ ‘ยัว’ เขา

และมันก็ได้ผลเสียด้วย เพราะรัศมีที่เปล่งออกมาเวลาเธอขยับย้ายสายสะโพกเล่นเอาเขาถึงกับตาพร่า จากนั้นภาพของเธอก็ตามมาหลอกหลอนเขาทั้งวันทั้งคินจนแทบไม่เป็นอันทำอะไร

หลายอย่างในตัวผู้หญิงคนนี้คินขัดแย้งกันไปหมด และในความขัดแย้งนั้นมันก็เหมือนจะคินให้เขาอยากเข้าไปคินหาตัวคินที่แท้จริงของเธอ อยากรู้ว่าแท้จริงแล้วเธอเป็นคนเช่นไรกันแน่

ผู้หญิงรักสนุก หรือสาวน้อยไร้เดียงสา ที่รอ่านอยากจะลองเล่นกับไฟ

“คะ?”

เหลืยมรักเล่ห้ทราษ P. S. Love ๑

“เบลลี่ แคนซ์ ที่คุณเดินเมื่อคืน”

‘ระบำหน้าห้อง’ ศิลปะการเดินรำที่เธอกำลังคลั่งไคล้ไหลหลงถึงขนาดลงทุนไปสมัครเรียน และเมื่อคืนเธอหิบบกมันมาใช้เพียงบางท่าเท่านั้น ไม่คิดว่าเขาจะสังเกตเห็น และรู้จักท่วงท่าการเดินรำแขนงนี้

แต่ก็นับว่ามันได้ผลดีทีเดียวสำหรับเธอ

“แต่ฉันเดินไม่ค่อยเก่งนะคะ เพิ่งจะไปเรียนได้ไม่เท่าไรเลย ถ้าเดินเต็มสเตปจริงๆ คุณอาจจะนึกขยาดมากกว่าจะอยากดูก็ได้” จะให้เธอมาเดินให้เขาดูตัวต่อตัวเนี่ยนะ...ฝันไปเถอะ

“ถ้าอย่างนั้นคงต้องให้ผมเป็นคนตัดสินแล้วล่ะ” เขายังดี

“เอาไว้วันหลังได้ไหมคะ...คือ วันนี้ฉันเหนื่อยนะคะ”

“เหนื่อย?”

พอได้ยิน เขาก็ถึงกับหยุดเดินเลยทีเดียวก้าวเข้มเล็กขี้้น มองหน้าหวานละมุนด้วยความแปลกใจ

ก็เขาเพิ่งเห็นเธอกินเอาๆ ยังกับอะไร

“รู้สึกเปลี่ยๆ นะคะ...ฉันไม่อยากจะให้คุณหมดสนุกหรอกนะคะ แต่ฉันอยากจะบอกว่าที่ฉันไปเรียนเบลลี่ แคนซ์ นอกจากว่าฉันจะชอบเป็นการส่วนตัวและมันมีประโยชน์ต่ออาชีพของฉันแล้ว ส่วนหนึ่งก็เพราะว่ามีคนบอกว่ามันอาจจะช่วยให้ร่างกายของฉันแข็งแรงขึ้น”

ซาลินีเริ่มแผนการตามที่คิดเอาไว้...เธอรู้ว่ามันสุ่มเสี่ยงที่เลือกใช้ชีวิตนี้ เพราะเขาอาจจะไม่นึกพิศวาสคนปวยก็เป็นได้ แต่ในเมื่อเธอยังคิดวิธีอื่นไม่ได้ก็ต้องใช้ชีวิตนี้แหละ

“แข็งแรงขึ้น? คุณพูดเหมือนคุณไม่สบาย” แต่มันเป็นไปได้ยังไงที่ผู้หญิงสาว แล้วก็สวยสดใสคนนี้นะหรือจะไม่สบาย

“เดือนที่แล้วหมอบอกว่าฉันเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายคะ จะอยู่ได้อีกอย่างมากก็หกเดือน” หญิงสาวบอกเสียงปกติ ลอบสังเกตสีหน้าของเขา ดูเขาจะตกใจมากทีเดียว

“คุณว่ายังไงนะ” เขาถามกลับเบาหวิว จ้องหน้าหวานเข้ม้งคล้ายจะไม่เชื่อสายตาและสิ่งที่ได้ยิน

พระเจ้า! มันจะเป็นไปได้ยังไง ที่ผู้หญิงสาวคนนี้จะใช้เวลาอยู่ในโลกใบนี้อีกแค่ไม่กี่เดือน

“หมอบอกว่าอย่างนั้นนะคะ แต่ฉันไม่เชื่อหรือว่าฉันจะมีเวลาอยู่บนโลกใบนี้อีกแค่นั้น” น้ำเสียงหวานบอกไม่ยอมแพ้ แวดตาฉายแววนักสู้เต็มเปี่ยมและมันก็ทำให้คนที่ไม่เคยหวั่นไหวกับอะไรง่าย ๆ อย่างเขาต้องทิ้งแล้วที่อึ้งอีกรอบ

“ผมก็ไม่อยากจะเชื่อเหมือนกัน” เขาตอบกลับลอยๆ เหมือนไม่อยากจะเชื่อเอาจริงๆ “คุณก็เลยเลือกออกกำลังกายด้วยการไปเรียนเต้นเพื่อให้ร่างกายแข็งแรงอย่างนั้นหรือ”

“คะ...แล้วฉันก็คิดว่ามันได้ผลด้วยนะ คุณยังดูไม่ออกเลยเห็นไหม” คนแก่ลี้ภัยพยายามทำเสียงให้ร้ายเงี้ยว

“ใช่...คุณไม่ออก...แต่ให้ตายเถอะ ผมจะไม่มีวันเชื่อเลยนะ ถ้าไม่ได้ฟังจากปากของคุณเอง”

“เชื่อเถอะคะ มันไม่มีอะไรต้องเศร้านี้คะ ฉันทำใจไว้แล้วล่ะ”

“ไม่เศร้าหรือ?”

เธอต้องเสียดสีไปแล้วเน้อๆ เพราะมันจะมีอะไรน่าเศร้าไปกว่าการได้รู้วันตายของตัวเองอีกล่ะ

“ใช่คะ ตั้งแต่ฉันรู้ว่าตัวเองไม่สบาย ฉันก็ตั้งใจเอาไว้แล้วว่าจะทำทุกวันที่เหลือให้มีความสุขที่สุด”

“เพราะแบบนี้หรือถึงเลือกผม”

“เข้าข้างตัวเองเกินไปหรือเปล่าคะ” หญิงสาวถามกลับลือๆ มองเขาตาเป็นประกาย “แต่ก็ใช่คะ...คุณรู้แบบนี้แล้ว ถ้าอยากจะเปลี่ยนใจ ก็ไม่ว่ากันนะคะ ฉันยินดีเดินกลับโรงแรมทันที แล้วก็จะไม่มาเดินเฟ้นฟ่านแถวนี้ให้คุณรำคาญตาอีกเป็นอันขาด”

ประโยคในตอนท้ายถูกเปล่งออกมาแผ่วเบา เพราะคาดไม่ถึงกับปฏิกิริยาของเขาที่โถมร่างใหญ่โตเข้ามาโอบรัดเธอเอาไว้แน่นจนกระดูกแทบหัก

“คุณ” หญิงสาวเรียกเขาได้แค่นั้น ก็ไม่กล้าเรียกต่อเพราะแรงกดรัดแน่นกว่าเดิม เธอก็เลยต้องทนเจ็บยืนให้เขากอดอยู่แบบนั้นชั่วครู่ใหญ่

“คุณ โอเคอยู่ไหมตอนนี้” เสียงหัวลึกลึกเอ่ยถาม คล้ายเพิ่งจะหาเสียงตัวเองเจอ

เหลื้อมรักเล่าให้ทราบ *P. S. Love 1*

“ฉัน โอเคมาก...อย่างบอกนะว่าคุณเศร้ากับเรื่องของฉัน” เธอ ไม่น่าถามหรือ
เพราะเขาแสดงออกชัดอยู่แล้ว และเธอรู้ว่ามันมาจากความรู้สึกของเขาจริงๆ ไม่ได้แค่
เสแสร้งแกล้งสงสาร

“ฉันยังไม่เห็นเศร้าเลย แล้วฉันก็ไม่อยากให้คุณเศร้าด้วย...โอเคไหม”

ท่าทางของเขาทำให้ชาลินีรู้สึกผิดจนได้ที่หลอกเขาด้วยเรื่องความเป็นความ
ตาย แต่ในเมื่อทุกอย่างกำลังจะลงล็อก จะให้ถอยตอนนี้ก็คงจะไม่ได้

ก็ใครจะไปคิดว่าหนุ่มหล่อมาดเข้มผู้มีบุคลิกออกไปทางดิบเถื่อนจะ
อ่อนไหวง่ายขนาดนี้

“ว่าไปจะ อยากให้ฉันอยู่ต่อหรือว่าให้กลับ” หญิงสาวไม่ปล่อยให้เสียเวลา
แต่ก็อดลุ้นไม่ได้...ถ้าเขาบอกให้กลับ เธอจะทำยังไง เพราะไม่ได้คิดแผนสำรองเพื่อ
เอาไว้ชะงัดด้วย

“รู้ไหมว่าตอนนี้ผมสงสารคุณมากแค่ไหน ทั้งที่รู้ว่าคุณไม่ต้องการมัน แล้ว
ผมก็ทิ้งมากที่คุณเข้มแข็งได้ขนาดนี้”

“แล้ว...” หญิงสาวถามแทรกอย่างอดรันทนไม่ได้เมื่อเขาไม่ยอมพูดต่อเอา
อีก

“แล้วผมก็คงจะเสียใจมากถ้าต้องปล่อยคุณไป โดยที่ยังไม่ได้เรียนรู้ความ
เข้มแข็งจากตัวคุณ”

“สรุปว่าคุณรับฉันเป็น ไกด์หรือคะ” หญิงสาวแสวงถามตาโต แปล
ความหมายไปอีกทาง ก็เลยได้เห็นคนหน้าคุณมองมาขุ่น

“ให้เป็นมากกว่าไกด์อีก แล้วตอนนี้ผมก็อยากจะจ่ายค่าจ้างให้ไกด์คนสวย
ของผมแล้วด้วย...ตกลงว่าอยากได้อะไรเป็นค่าไกด์ให้ผม” เขาถามทั้งที่รู้คำตอบเป็น
อย่างดี

“ไม่ขออะไรเลยคะ” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นบอกเขา ยึดตัวขึ้นจนสุดปลายเท้า
กระซิบประโยคสุดท้ายข้างหูเขา “แล้วแต่ลูกท้าวจะจัดให้”

“งั้นก็..”

“อู๊ย!” หญิงสาวร้องตกใจจริงๆ คราวนี้เพราะถูกเขาอุ้มจนตัวลอย ก่อนจะ
พยายามปรับจิตใจที่กำลังเดิน โครมครามให้เป็นปกติ...สั่งตัวเองว่าห้ามสั่น ห้ามกลัว
เด็ดขาด เพราะไม่อย่างนั้นแผนของเธอจะไม่สำเร็จแน่

“นี่คือการบริการของลูกค้าทัวร์เหรอคะ”

“จะว่าแบบนั้นก็ได้อ่ะ”

เขาเออติดตาม ก่อนจะขยับตัวให้อย่างจี๋เล่น พร้อมกับก้าวเดินเข้าไปในบ้าน “ความจริงคือผมไม่ยอมให้คุณเหนื่อยเดิน ก่อนที่ผมจะได้จ่ายค่าไกด์ให้คุณต่างหาก”
 ร่างบางในอ้อมแขนถูกวางลงบนเตียงนอนขนาดใหญ่กลางห้อง โดยที่คนอาสาบริการไม่รู้เลยว่าคนอาสาเป็นไกด์กำลังใจสั้นรัวเพราะความกลัว

“ผมบอกคุณหรือยังว่าคุณสวยมากตอนที่อยู่บนเวที” ชายหนุ่มชวนคุยเมื่อเห็นใบหน้าหวานซีดขาวต่อหน้าต่อตา “ตอนคุณเดินคุณดูมีชีวิตชีวาเลยนะ สวยสดใส่เสียจนผมถอนสายตาไม่ขึ้น”

“อะ..เอ่อ ขอบคุณค่ะ”

“มาถึงขั้นนี้แล้ว ไร่ไร่ให้ผมไม่ปล่อยคุณไปนะ”

น้ำเสียงต่ำทุ้มฟังคุกคามไม่น้อยในความคิดของชาลินี โดยเฉพาะเมื่อเขาค่อยๆ ผ่อนเรอลงนอนราบกับที่นอนนุ่มแล้วเขาชะ โงกตัวเข้ามาหาปิดบังร่างกระฉ้อร่อยของเธอเอาไว้จนมิด

ถึงตอนนี้เธออยากจะเปลี่ยนใจ ก็คงไม่มีทางหนีพ้นเขาแน่ ที่เธอทำได้ตอนนี้ก็คือพยักหน้ารับคำถามของเขา อาการประหม่าที่เฝ้าเก็บกอดมันไว้ ดูว่าเธอจะทำได้สำเร็จเสียแล้วเมื่อเขามองมาด้วยสายตารู้ทัน

“เอ่อ..คุณจะไม่ไป...ไปอาบน้ำก่อนเหรอคะ” หญิงสาวหาทางประวิงเวลาทั้งที่ตัวเองเป็นคนรอเวลานี้มาด้วยความหวัง...ใจสั้นขึ้นมาหน่อย ที่เห็นกระเป๋าสะพายของตัวเองวางอยู่ที่เก้าอี้ข้างหน้าต่าง

ใครกันที่เอามันมาไว้ในห้องนี้ แล้วของที่อยูข้างในล่ะ คนที่เอามันมาจะเห็นหรือเปล่าว่าข้างในนั้นมีอะไรบ้าง

“ผมอาบน้ำแล้วก่อนที่จะไปดูคุณเดินแบบ แต่ถ้าคุณอยากให้ผมอาบน้ำอีก...คุณต้องอาบน้ำเพื่อผมนะ”

“งั้นก็ ไม่เป็นไรค่ะ”

“มีอะไรหรือเปล่า” เขาถามเมื่อปราชายตามหญิงสาวแล้วเห็นกระเป๋าสะพายของเธอวางอยู่

“เปล่าค่ะ”

เหลื้ยมรักเล่ห้ทราษ *P. S. Love 1*

“หรือว่าอยากได้อะไรในกระเป๋า”

“ไม่คะ ฉันก็แค่แปลกใจว่ามันมาอยู่ในห้องนี้ได้ยังไง” หญิงสาวแก้ตัวเพื่อไม่ให้เขาผิคสังเกต

“ไม่สิง โตก็คงจะเสื่อคาวที่เป็นคนเอามาให้ เพราะบ้านนี้มีเรออยู่กันแค่สี่คน ...สงสัยอะไรอีกไหมคนสวย”

“ไม่คะ..อย่าเพิ่งคะ”

ชาลีนี้รับเบรกเขาเอาไว้ก่อนที่ปากของเขาจะเข้าปะทับกับปากเธอ คิ้วเข้มก็เลขขมวดเล็กน้อย ดวงตาคมเข้มเต็มไปด้อยคำถาม ไม่ต้องพูดถึงเลยว่อารมณ์ตอนนีมันพลุ่งพล่านไปถึงจุดไหนแล้วเมื่อมีร่างอรชรนอนอยู่ได้ร่าง

“คือ..เอ่อ...คือนันจะบอกว่... เอ่อ ฉันเคยได้ยีนมาว่...”

“ว่...”

เขาเลิกคิ้วลือเลี่ยนทั้งที่ข้างในกำลังเดือด แต่พอเห็นดวงตาคมโตเต็มไปด้อยความหวาดหวั่น กับเสียงสั้นๆ บอกตะกุกตะกัก ชายหนุ่มก็ต้องสั่งให้ตัวเองทำใจให้เย็นเป็นน้ำแข็งขั่วโลก

“ว่ไคนสวย จะบอกอะไรผม หรือว่เคยได้ยีนอะไรมาหือ” มือใหญ่ยกขึ้นลูบผมลูบหน้าอย่างปลอบโยน จ้องคนหน้าหวานไม่วางตา

“คือ ฉันเคยได้ยีนมาว่ครั้งแรกมันจะเจ็บมาก...เอ่อ ฉันจะบอกว่ฉันยังไม่เคย”

หญิงสาวข้มความรู้สึกทั้งหลายทั้งมวลที่กำลังดีตื่นเอ่ยบอกเขาด้วยข้อความที่กระซบได้ใจความ แต่พอเห็นสีหน้าของเขา เธอก็ซ้กจะไมแนใจแล้วว่เขาจะเข้าใจที่เธอพูดหรือเปลว

“คุณจะบอกผมว่คุณยังไม่เคยนอนกับใคร”

คำถามตรงๆ แบบนี้ ถ้าเป็นคนอื่นถามและอยู่ในสถานการณ้อื่นเธอก็คงจะโกรธที่อีกฝ่ายพูดเหมือนคูลูกหรือไม่ให้เกียรติ แต่นี้เธอเป็นคนบอกเขาเอง

“คะ..คุณจะไม่ทำให้ฉันผิคหวังไข้ไหม” หญิงสาวรวบรวมความกล้าถามเขาออกไป

“...บอกตามตรงว่ผมกำลังมิน” ดวงตาคมมองจ้องเหมือนจะให้ทะลุไปถึงข้างใน

“คือ ผมไม่เคยมีอะไรกับผู้หญิง ไม่มีประสบการณ์มาก่อน” คำบอกเล่านั้น ทำให้คนฟังค่อนข้างงุนงง “แต่ผมให้สัญญา ว่าครั้งแรกของคุณจะต้องสวยงาม”

“ขอบคุณค่ะ”

“ให้ตายมันเป็นอะไรที่เหลือเชื่อมาก” จู่ๆ เขาก็สบถขึ้นมา ศีรษะได้รูปสวย ส่ายไปมา บอกอารมณ์ตัวเองไม่ถูกเหมือนกันว่ารู้สึกอย่างไรตอนนี้

เธอสวย เธอสดใส เธอบริสุทธิ์... และเธอ กำลังจะตาย

“ถ้าไม่อยากเสียเวลาสอนคนไร้ประสบการณ์ จะเปลี่ยนใจก็ไม่ว่ากันนะคะ”

ชาลินีแสร้งบอก

“เสียใจคนสวย ตอนนี้อะไรก็จุดผมไม่อยู่แล้ว” เขาจบคำพูดด้วยการประกบปากรื้อนระอุกับริ้วปากของเธอ คุณเบาๆ อย่างหยอกเข้าในครั้งแรก

“เดี๋ยวค่ะ” ก็แว้มเลิกขึ้นอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงใส่ห้ามปราม “คุณไม่ป้องกันเธอ”

“ไม่”

กิวาซปฏิเสศกลับหน้าตาย ตอนนี้ซักจะเชื่อแล้วล่ะว่าเธอไม่เคยจริงๆ เพราะไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนเตือนเขาเรื่องป้องกันตั้งแต่จูบแรกเริ่มขึ้นสักที

“ทำไมล่ะคะ”

“ก็คุณบอกเองว่าคุณสะอาดสำหรับผมคนเดียว... หรือคุณกลัวว่าจะท้อง” ชายหนุ่มแสร้งถาม ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงกล้าไว้ใจ ปล่อยตัวปล่อยใจไปกับผู้หญิงคนนี้ เพราะแม้ตัวเขาจะไม่สามารถทำให้ผู้หญิงคนไหนท้องได้แต่เรื่องโรค เรื่องความปลอดภัยนี้เขาไม่เคยประมาทสักครั้ง

แต่จะว่าไป ตั้งแต่ได้เจอเธอ เขาก็ทำอะไรหลายอย่างที่ไม่เคยทำมาตลอดนี้นะ... ทั้งพูด ทั้งถาม และทำในหลายสิ่งหลายอย่างของตัวเองก็คิดไม่ถึง และไม่เคยทำให้ใคร

ในชีวิต เขาไม่เคยอุ้มผู้หญิงคนไหนแม้แต่คนที่ได้ชื่อว่าเป็นภรรยา... แต่เขาก็กลับอุ้มเธอ

ในชีวิต ไม่ว่าจะผ่านผู้หญิงมาร้อยเอ็ดเจ็ดช้าน้ำจันแทบนับไม่หวาดไม่ไหว แต่เขาก็ไม่เคยต้องก้มหัวให้กับผู้หญิงคนไหน เพราะที่ผ่านมามีแต่คนเต็มใจทำ

เหลื้ยมรักเล่ห้ทราษ *P. S. Love 1*

ให้เขามากกว่า...แต่กับเธอ สาวสวยคู่สะออดหมดจดไปทั้งเนื้อทั้งตัว เขาไม่แม่แต่จะเสียเวลาคิด หรือยังตัวเองเอาไว้ ไม่อยากสนใจ ไม่คิดแคร่อะไรทั้งสิ้น เมื่อมีเรือนร่างสวยสดงดงามทอดตัวให้เขชมอยู่ตรงหน้า

พระเจ้า! เขาจะต้องบ้าแน่ๆ ถ้าไม่ได้เธอ...และเขา ให้เวลาเธอนานเกินพอแล้ว

“อ้อไม่ แล้วก็ไม่ต้องห่วงว่าฉันจะจับคุณ วิธีป้องกันมีเยอะแยะ” คำปฏิเสธออกมาเร็วทันใจ ไม่ได้รู้เลยว่าคนฟังจับน้ำเสียงสั้นๆ ของเธอ ได้ โดยเฉพาะเมื่อเธอเอ่ยประโยคเอาใจเขา

“จะว่าไปอะไรที่มันเป็นธรรมชาติก็น่าจะดีกว่านะ แล้วก็รับรองว่าฉันไม่ปล่อยให้ตัวเองท้องหรอก ฉันรักอาชีพนางแบบของฉันมาก และฉันก็ตั้งใจว่าจะเดินแบบไปจนกว่าจะหมดลมหายใจ”

“ซูว์..ไม่เอาคนสวย ไม่พูดเรื่องความตายนะ”

เขาปรามทั้งที่อยากจะทำห้ระงัทำที่แข็งขันกับคำยืนยันของคนร่างระหงได้ร่าง...เธอไม่ได้รู้เลยว่าคำพูดและท่าทางที่เธอพยายามทำให้เขาเห็นนั้น มันยิ่งฟ้องความรู้ไ้เตียงสาของเธอ

“เราจะใช้เวลาทั้งหมดที่มี มีความสุขด้วยกัน”

“คุณไม่กลัวว่าฉันจะจับคุณหรือ” คนอยากท้องต้องเปลกใจซะเอง

“ตามสบายเลย ผมพร้อมให้จับ...ทุกที่” เขาออกล้อเลียน เริ่มเสนอตัวให้เธอด้วยการลงแนบชิดยิ่งขึ้น แต่ก็ระวังไม่ให้คนตัวบางต้องรับน้ำหนักตัวของเขาเอาไว้มากจนเกินไป

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ฉันหมายถึงว่า...”

“จะหมายความว่ายัง ึ่งก็ตามสบายเลยคนสวย...เอาเป็นว่าถ้าคุณกล้าปล่อยให้ท้อง ผมก็ยินดีรับผิชอบ ได้ยินแบบนี้แล้วสบายใจหรือยัง” เขาเอออออกไปกับเธออย่างนั้นเอง เพราะรู้อยู่แล้วว่าให้ยัง ึ่งสาวสวยไม่มีทางท้องแน่นอน

“ใครจะปล่อยให้ตัวเองท้องกัน ฉันมีเวลาเหลือแ่...อ้อ”

คำพูดที่กำลังจะถูกเปล่งออกมาหลังจากนั้นถูกเขาคุกคสันเข้าไปกักเก็บเอาไว้เสียเอง เมื่อปากผ่วร้อนทาบทับแนบแน่นปิดทุกเสียงจันรรจาแล้วเขาก็พบว่าเขาแทบถอนตัวไม่ขึ้น เมื่อได้สัมผัสและค้นพบความล้าหวานที่ไม่เคยได้ลิ้มรสมา

ก่อน

ริมฝีปากร้อนระอุวนเวียนคุดกิ้น คีมดำ หยอกเข้าและเฝ้าสอนคนไร้
ประสบการณ์อย่างไม่มีหุสุมตา จนกระทั่งรู้สึกว่ปลายคีน สิบชมพูสวยเร่ มรู้จักที่จจะ
ตอบรับการหยอกเข้าของเขา และมันก็ทำให้คนมากประสบการณ์อย่างเขารางฮือ
โดยไม่รู้ตัว เมื่อเรียวกปากหยักหนาถูกปากอีมคุดม้มด้วยท่าที่สะเปะสะปะ ไร้เคียงสา
แต่ก็ทำเอาเขาลั่น นะเยือกไปทั้งตัวเพียงแคได้จูบกับเธอ

“ผมชอบเสียดคุณนะคนสวย แต่ผมไม่ชอบฟังเรื่องนี้ ถ้าคุณพูดอีก ผมจะจูบ
คุณจนเราขาดใจไปด้วยกันเลย”

เขาขอมถอนใบหน้าออกมาชู่กับดวงตาสดใสที่กำลังฉ่ำปรือหยาดเยิ้ม เพราะ
ความต้องการทางธรรมชาติที่กำลังปลุกเร้า โดยมีเขาเป็นตัวกระตุ้นขั้นดี

“พร้อมจะจับผมหรือยัง” เขาถามเข้า แต่คนฟังหน้าแดงร้อนผ่าวแดงกำไป
เรียบร้อยแล้ว “ผมอยากให้คุณมีความสุขที่สุด เพราะฉะนั้น อยากให้ผมทำอะไรให้
หรือว่าคุณอยากทำอะไรบอกผมได้นะ หนึ่งสัปดาห์ต่อจากนี้ผมยินดีอุทิศตัวเพื่อคุณ
ให้คุณศึกษาเรียนรู้ได้ตามใจชอบ”

“บ้า!”

ไม่ว่าจะเตรียมตัวเตรียมใจมาดีแค่ไหน แต่พอมานเจอเสนห์ลั่นเหลือของหนุ่ม
หล่อเข้า เป็นใครก็ต้องหวั่นไหว และตอนนี้เธอเองก็กำลังรู้สึกแบบนั้น

“อะไรกัน มาถึงขั้นนี้แล้วยังจะอายผมอีกหรือ ไหนบอกผมว่าจะใช้ชีวิตที่
เหลือให้มีความสุขที่สุด” เขาเอาคำพูดของเธอมาอ้าง

“ว่าไงครับ” กับเธอ..เขายังคงใจเย็นเป็นน้ำ แต่ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่น ปานนี้คง
ไปถึงไหนต่อไหนกันแล้ว

“ลองถอดเสื้อให้ผมก่อนดีไหม” เขาถามอย่างใจเย็นอย่างให้เวลา และอยาก
ให้เธอทำความคุ้นเคยกับเขาด้วยส่วนหนึ่ง ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่เคยปฏิบัติกับใครแบบ
นี้มาก่อน แต่ที่เขาไม่รู้คือ คนที่เขาอยากสอนอยากให้ทำความรู้จักกับเขากำลังแขนขา
อ่อนจนแทบไม่มีแรงจะยกมันขึ้นแล้ว

“เอ่อ...”

ใบหน้าหวานแดงกำเมื่อเขาไม่คิดรอคำตอบ แต่จับมือเธอไปวางบนหน้าอก
ของเขาแทน แล้วมือเขาก็ทำนาร่องให้ดูก่อนราวกับรู้ว่าเธอไม่มีแรงขยับ

เหลื้ยมรักเล่ห้ทราษ P. S. Love 1

กระคุมเม็ดแรกหลุดออกจากรังคุมไปแล้วและตามมาด้วยเม็ดที่สอง...เขาหยุดเพียงแค่นั้น บอกใบ้ให้รู้ว่่าที่เหลื้เป็นหน้าทีของเธอทีจะต้องจัดการต่อ และซาลินีก็พยายามข่มความรู้สึกทั้งหลยท้ังมวลไว้ พร้่าท่องค้่าว่า ‘ลูก’ อยู่ในใจขณะลงมือจัดการกับกระคุมเกือของเขาค้อ ในขณะทีมือของเขาคอยลูบไล้วนเวียนอยู่บนหน้าของเธอไล่ตั้งแต่น้้าผาก แก้ม จมูก ดวงตาทีกำลังหลุบต้่าซ่อนความเงินอาย และสุดท้ายก็ปากอ้ิมแสนหวานทีเขาจะติดใจเอาจริง ๆ จัง ๆ เพราะทันทีทีกระคุมเม็ดสุดท้ายหลุดออกจากรังคุม ปากร้อนระอุก็ نابลงมาอีกคร้ัง สองแขนสอดคร้ตรวบกอดรอบร้างบางจนตัวแทบลอยขึ้นจากที่นอน ขณะทีปากของเขอไล่พรมจูบมาตามลำคอระหงไม่มีลดละ เมื่อบนหน้าหวานแห่งนี้งยเปิดทางสะดวกให้่อ่างไม่อาจทานทนต่อไปได้

“อ้ิม” เสียงหวานพะแ่ั่วถูกเปล่งออกมาจากลำคอเพียงเล็กน้้อย หากมันก็ทำให้คนได้ย็นพอใจยิ่งนัก

“ล้ิมตาคนสวย..แล้วมองผม”

น้้าเสียงต้่าห้่มออกค้่าสั่งด้วยความเคยชิน พอดวงตาหวานจ้่ายอมเปิดเปลือกตา ซาห้่มก็ผละไปจุมพิตแ่ั่วเขาอ่่างไม่อาจห้ามตัวเองเอาไว้ได้เช่นกัน...ดวงตาคมวาระซ้บห้่วมองอ่่างล้ือเถียน เมื่่มือทีกำลังเปลือกปลดเปลือกส้้ามส้ิวาบนร้างบางถูกมือเจ้าของเลือ่กุมทับเอาไว้

“ผมอยากเห็นความสวยทีซุกซ่อนอยู่ข้างในน้ี้ อ่่าห้ามผมเลยนะ” เขาหว่านล้ือมเสียงพร้่า

“ไว้ใจผม มันจะต้องสวยงาม”

ลมร้อน ๆ ถูกเป่าออกมาอีกคร้ัง ไม่รู้ว่่าเพราะต้องการจะเป่าไล่ความร้อนทีกำลังสุมอยู่ข้างใน หรือว่่าเพราะรู้สึกโล่งอกทีมือบางยอมเปิดทางให้ แ่ั่วล้ือกล้้ามน้ือนี้่มพอดิต้่าก็หลุดออกไปจากเรือนร้างสวยสมบูรณ้์แบบ อวดความสวยสดงดงามยิ่งกว่่าต่อน้้าต้อตาเขา

“คุณสวยมาก” เขาชมกับใบหน้าหวานทีกำลังแดงก้่าเพราะความเงินอายแปลกใจตัวเองเป็นคร้ังทีร้่อยเล็วก็ว่่าได้ เพราะเขาไม่เคยต้ออดทนและใจย็นกับใครขนาดน้ี้มาก่อน

“คุณ..จะทำอะไรคะ” หญิงสาวเรียกตกใจเมื่่อู่ ๆ มือของเขาก้ซ่อนเข้า

ด้านหลัง ส่งเธอขึ้นมานั่งเผชิญหน้าแบบชิดติดกับเขา แล้วก็กอดเอาไว้แน่น
“เรียกผมว่าซารีฟ”

เขาพำพิมบอกกับซอกหนู ลูบไล้มือไปตามแผ่นหลัง ไหล่ และลำแขนเรียวยาว
เสลาไม่ได้หยุด ก่อนจะนึกตกใจเสียเองเมื่อสำนึกได้ว่าตัวเองเปิดเปลือยตัวคนให้เธอ
รู้จักเขาขึ้นอีกระดับหนึ่ง

“ซารีฟ เหนื่อยอะ” หญิงสาวถาม มองหน้าเขางงๆ ก็ไหนเขาบอกเธอว่าชื่อ
กิวาซ

“ใช่..ซารีฟ” เขาบอกพร้อมกับแนบปากกับเรียวยาวปากสีหวาน จูบแผ่วเบาให้
เธอตายใจในตอนแรก ก่อนจะส่งลิ้นเข้าไปเกี่ยวรัด คูดึงเล่นกับเรียวลิ้นนุ่มแสน
หวานอย่างเฝ้ามั่น ตั้งย่ำเสียงสั่นอย่างไม่เข้าใจตัวเอง

“ต่อไปเรียกผมว่าซารีฟ...ไหนลองเรียกซิ”

ปากเขาสั่งทั้งที่ยังครูดละไปตามผิวเนื้อขาวล่อบริเวณลำคอและไล่ต่ำลงมา
เรื่อยๆ จนกระทั่งเจอบราเซียร์ลูกไม้สีขาวสะอาดที่ห่อหุ้มทรงงามขนาดพอดีมือเขา
เอาไว้...หยุดปากกับจมูกอยู่กับร่องผิวขาวนวลเนียนชั่วอึดใจคล้ายจะรอกอย แต่พอ
เห็นว่าเจ้าของเรือนร่างสวยงามที่กำลังสั่นไหวน้อยๆ ด้วยแรงอารมณ์และการปลุก
กระตุ้นของเขายังไม่ยอมขยับปากตามที่เขาสั่ง บราเซียร์ตัวสวยก็ถูกปลดออกทันที
พร้อมกับเจ้าของทรงอวบอิม้ผิวเข้ากอดเขาหวังซ่อนเนื้อตัวสวยงามจากเขา

แต่เขาหรือจะยอมให้เธอทำอย่างนั้น

ชายหนุ่มจำต้องดันคนในอ้อมกอดออกห่างอย่างไม่เต็มใจ ก่อนดวงตาสี
น้ำตาลอมเขียวจะมองสำรวจความมดงามตรงหน้าด้วยความพอใจยิ่งยวด ไล่สำรวจ
ตั้งแต่หน้าหน้าที่องแบนราบ แผ่นท้องขาวนวลเนียน ทรงอวบอิม้เต็มดั่ง...และพอ
สายตาปะทะเข้ากับสีหวานบนปลายยอดทั้งสอง ความอดทนของเขาก็แทบจะหมดลง
ตรงนั้น เขาก็เลยต้องหาทางออกด้วยการ ไล่สายตาขึ้นไปสำรวจตรงที่มันสูงกว่านั้น...
ปากอิม้และดวงดาวหวานของคนหน้าแดงระเรื่อ

ไม่ใช่แค่หน้าหรืออก...ตอนนี้ทั้งเนื้อทั้งตัวของเธอกลายเป็นสีชมพูไป
หมดแล้ว

และโดยที่หญิงสาวไม่คาดคิด หรือว่าเพราะมัวแต่จินตนาการของเขาที่ไม่
รู้ได้ เพียงเขาออกแรงยกนิดเดียวตัวเธอก็ปลิวขึ้นมาจึงอยู่บนตักของเขาอย่างง่ายดาย...

เหลื้ยมรักเล่ห้ทรส *P. S. Love 1*

ใบหน้าหวานร้อนผ่รวรากับคนจับไข่ เมื่อมือใหญ่ทั้งสองจัดการให้เขาเรียวยาวโอบรัดเอาสอบของเขาเอาไว้ได้อย่างง่่ายคย ขณะทีกระโปรงตัวยวที่เธอสวมมาเขาจัดการรวมน้ขึ้นไปกองรวมกันไว้ที่เอวของเธอจนหมด ก่อนสองแขนจะยกขึ้นโอบแผ่นหลังเนียนบางกั้ตัวเธอเอาไว้กับเขาแบบไม่ยอมให้ขยับตัวไปไหนได้

“จะซ้ออยู่ทำไม่ละทุนหัว ไหนลองเรียกซิ” เขาระชิบบอกแนบปากอ้อมสั่งให้เธอเรียก แต่ปากของเขากลับปิดปากเธอไว้พร้อมกับจูบหวานซาบซ่านจนอรมณ้เธอแทบกระเจิง

“อืม..ซารีฟ”

“ในที่สุดผมก็ทำให้คุณยอมเรียกผมจนได้” เขาเข้า ก่อนจะก้มลงจูบแน่นๆ อีกครั้งพร้อมกับหัวเราะรดปากเธอ เมื่อร่างนุ่มน้มนบนตักทำตัวนิ่งแข็งขึ้นมาแบบปัจจุบันทันด่วน

ดวงตาสองคู่มองสบประสาน...อีกคนล้อเลียน อีกคนตกใจ สุดท้ยคนตกใจก็เลยก้มหน้า หลบตาลงต่ำเพื่อจะหลบสายตาของเขา แต่พอเห็นสิ่งที่อยู่ตรงหน้าหญิงสาวถึงได้รู้ว่าตัวเองตัดสินใจผิดเสียแล้ว

เธออยู่ในวงการนางแบบมาร่วมสิบปี เพราะฉะนั้นไมใช่จะไม่เคยเห็นเรือนกายของเพศตรงข้าม เพราะเวลาที่เร่้งรัดหรืออะไรหลายอย่างๆ ที่เป็นเหตุให้ต้องได้เห็นต้องได้เจอบ้างในบางครั้ง แต่ทั้งหมดมันก็เป็นเรื่ององงานทั้งสิ้น

ส่วนที่เธอเห็นอยู่ตรงหน้า และเขา...มันบอกไม่ถูกเลยว่ตอนนีเธอรู้สึกอย่างไร

นี่ขนาดว่มันยังช่อนตัวอยู่ข้างในกางเกงอยู่นะ

เอานา..ซาลี เพื่อลูกทีเธออยากได้ เธอไม่มีเวลามาอ้อยอิ่งแล้วนะ

คนไร่้ประสบการณ้พ่ร่าบอกกับตัวเอง ช่มความรู้สึกทั้งหลายทั้งมวลในตัวก่อนจะยกมือบางวางทาบกับแผ่นอกกว้างที่มีขนขึ้นประปราย ลูบแผ่วเบาไปมา เอ่ยทฤษฏีที่ยกมามั่วๆ กลบความเขินอายในตัว

“ว่กันั้นว่าคณมีสองซ้อ มักจะมีอะไรปิดบังช่อนเร้นอยู่ คุณเป็นแบบนั้นหรือเปล่าคะ”

“ไม่รู้สิ รู้แต่ว่ตอนนีผมไม่อยากปกปิดอะไรจากคุณอีกแล้ว...เมื่อไหร่จะลงมือสำรวจผมซะทีหือคนสวย”

เขาลามแต่ปากเขาขิงลงมือนำร่องไปก่อนแล้ว เมื่อปากร้อนๆ ก็มลงรวบ กลืนดอกบัวตูมสีขาวนวล ดูดกลืนแกสรสีชมพูด้วยอาการหิวกระหาย บอกให้รู้ว่า ความอดทนของเขาหมดลงแล้วจริงๆ และมันก็ส่งผลให้ร่างอรรชรถึงกับแอ่นเร่าไป พร้อมกับอารมณ์ที่กระเจิดกระเจิงและความเสียวซ่าหนาวหวมที่กำลังวิ่งพล่านไปทั่ว ร่าง ภายใต้อันและมืออันเชี่ยวชาญประสพการณ์ของเขา

“ซารีฟ...อีม” เสียงหวานพะແ່วครางเรียกปนหอบ ความรู้สึกที่เพิ่งได้สัมผัสและรู้จักเป็นครั้งแรก ทำให้เธอคิดว่าตัวเองคงจะขาดใจแน่แล้ว

“เมื่อไหร่จะจัดการกับกางเกงของผมซะทีคนสวย ผมอยากให้คุณรู้จักกับตัวตนของผมจะแช่อยู่แล้ว” เพราะมันเป็นสิ่งเดียวในตอนนีที่ขวางกั้นเธอกับเขาเอาไว้

“เอ่อ..”

“ถ้าไม่จัดการมัน ผมปล่อยให้มันทับผมอยู่แบบนี้ทั้งคืนทั้งวันเลยนะ”

เขาส่งคำขู่ล้าทับหลังพ่อนตัวเองลงนอนราบกับที่นอน โดยมีคนร่างบางตามติดลงมาด้วย แต่พอคนหน้าแดงตัวแดงยังคงจะงะงะทำอะไรไม่ถูก มือใหญ่ก็เอื้อมไปข้างหน้าแต่ยังไม่ทันได้แตะถึงดอกบัวคู่สวยที่หวัง โนมมาเซชมร่างบางก็ถอยร่นลง ต่ำหนีมือเขาไม่เป็นท่าและเหมือนว่าคนขี้อายจะรู้แล้วล่ะว่าตอนนี้ตัวเองพลาดท่าเสียทีให้เขาแล้ว เมื่อการถอยห่างจากมือเขาทำให้เธอได้ไปพบและสัมผัสกับความแข็งแกร่งผัวร้อนที่ซุกซ่อนอยู่ใต้กางเกงผ้าเนื้อดีที่เขาสวมอยู่แทน และมันกำลังร่ำร้องให้เธอปลดปล่อยมันเป็นอิสระไม่ต่างจากเจ้าของมันเลย

“ใช้ชีวิตที่เหลือให้มีความสุข คุณบอกผมเอง”

“ก็..” ซาลินีนึกคำโต้กลับเขาไม่ออกเอาจริงๆ คราวนี้ แลมจะขยับตัวก็ยังไม่กล้าอีก

“คุณขยันหนีผมแบบนี้ แล้วยังทำท่าทำตื้นกลัวผมอยู่แบบนี้ เราจะมีสุขด้วยกันได้ยังไงหือ”

ซารีฟกล่อมอย่างใจเย็น ทั้งที่ข้างในร้อนราวกับโดนไฟสุ่ม...ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่น ป่านนี้เขาก็คงจะไม่ต้องทนทรมานขนาดนี้ เพราะพวกเจ้าหล่อนคงกระโจนเข้าไปใส่เขาดังแต่เขาเปิดห้องต้อนรับแล้ว

“คุณหลับตาก่อนสิ”

หลายอย่างที่เธอแสดงออกให้เห็น เขาต้องบอกตัวเองไม่รู้กี่ครั้งว่าอย่าได้

เหลื้ยมรักเล่ห้ทราษ *P. S. Love 1*

แปลกใจอะไรอีกเพราะแต่ละอย่างทีเธอแสดงออกมันไม่ใช่สิ่งทีเขาคาดเคาสักกนิคแต่พอได้ยินเสียงหวานสั่งมันก็อดไม่ได้

แต่เขาก็ยินดีทำตามคำสั่งของเธอละ แม้ในชีวิตจะยอมให้คนไม่ก็คนเท่านั้นทีสั่งได้ก็ตาม เพิ่มเธอเข้าไปในลิสต์อีกสักคนจะเป็นไรไป...มันก็แค่ช่วงเวลาสั้นๆ

พออีกฝ่ายหลับตาพริ้มตามคำสั่ง หญิงสาวก็ต้องสั่งให้ตัวเองถอนสายตาดออกจากการพิจารณารูปร่างหน้าตาของเขาอย่างยากเย็น...เป็นที่รู้กันว่าเขาเป็นผู้ชายทีสามารถดึงดูดใครต่อใครให้หันมามองเพียงแค่เขายืนอยู่เฉยๆ ไม่ต้องลงมือทำอะไรเลยด้วยซ้ำ

เขาจะว่ายังงัยบ้างนะ ถ้ารู้ว่าเมื่อคืนคิดตีก็รีดเขาจนหลอดคอแทบแตกเมื่อกลับไปถึงห้องพักทีโรงแรม...ชาตินี้มัวแต่คิดเพลินก็เลยไม่สังเกตเห็นเปลือกตาของเขาเริ่มขยับขยุกขยิก ก่อนชนตายาวอนชนิดผู้หญิงบางคนยังต้องอายจะกะพริบสองสามที

ดวงตาคมหริ่มองคนทีกำลังลงมือลอกคราบเขาด้วยท่าทางไม่มั่นใจ รอยยิ้มบางแตะแแต่มีทีเรียวปาก ไม่มีลมยกตัวขึ้นอำนวยความสะดวกให้เธอ เมื่อทางกงถูกลากผ่านสะโพกเพรียวอุดมไปด้วยกลิ่นเนื้อ และจังหวะนี้เองทีเธอองหน้าขึ้นมองสบตาพร้อมกับการประกาศความพร้อมของเขา และสีหน้าตื่นตระหนกตกใจของเธอ ก่อนทีมันจะกลายเป็นความกลัว เขาก็จัดการพลิกคนตัวบางบนร่างนอนราบไปกับทีนอนเสี้ยก่อนแล้วห่อหุ้มเธอไว้ด้วยกายใหญ่โตของเขา

“คุณสวยมาก สวยจนผมไม่รู้ว่าจะเปรียบกับอะไรดี”

เขาพึมพำชื่นชม ไม่ขาดปาก ไม่อยากจะเชื่อเลยว่านี่คือเรือนร่างของคนทีกำลังจะ ‘ตาย’ ในอีกไม่กี่เดือนเท่านั้น

พระเจ้า ทำไมถึงไม่ปรานีเธอบ้าง ไว้ชีวิตเธอ ให้เธออยู่ประดับโลกนี้นานกว่านี้สักหน่อยไม่ได้เซียวหรือ

มืออุ่นหนาวยกขึ้นลูบไล้ ซื่นชม ปลอบโยนในทุกตารางนิ้วบนเนื้อตัวสะอาดสดสวยของคนได้ร่าง และเรือนร่างงดงามใต้ฝ่ามือก็สั้น ไหวสะท้านในทุกๆ ครั้งทีมือของเขาเคลื่อนผ่าน

ใบหน้าคมเข้มพรมจวบระไปตามการนำทางของมือใหญ่เริ่มตั้งแต่ดวงหน้าหวานละมุนลงไปตามลำคอระหง ลาดไหล่เนียน ใช้เวลาอ้อยอิ่งกับความหวานล้ำบน

ทรงคู่สวายนานกว่าทุกๆ ที่ โดยมีเสียงหอบหายใจเจือเสียงครางแผ่วหวานจับกลุ่มเป็นระยะ จวบจวนร้อนเลื่อนระลงต่ำไปเรื่อยๆ ฟังจวบลงเป็นจุกๆ หนักเบาสลับกันไป จนกระทั่งพานพบกับขอบกระโปรงและซับในลูกไม้ตัวจิ่วสีขาวสะอาดที่บดบังความงามจากสายตาของเขา

และเขาก็ไม่ยอมปล่อยเวลาให้สูญเปล่า มือเรียวยาวลูบไล้ผิวเนื้อเนียนตรงขอบกระโปรงตัวสวยแล้วค่อยๆ สอดล้าผ่านเข้าไปด้านในเพื่อสัมผัสกับเนินเนื้อนุ่มผ่านซับในตัวจิ่ว ให้มือใหญ่สำรวจอยู่กับตรงนั้นอยู่ชั่วครู่ แต่มันเหมือนนานชั่วกัปชั่วกัลป์สำหรับคนกำลังจะขาดใจตายเพราะความหวิวไหวที่มีเขาเป็นต้นเหตุ

ซารีฟมองสบดวงดาววาวหวิวเต็มไปด้วยความตื่นกลัวเจือความลึกลับก็อดชะงักตัวขึ้นไปจุมพิตปลอกโยนไม่ได้

“ไม่ต้องกลัว... ไม่มีอะไรน่ากลัว”

ปากเขาปลอกแต่มือเขาทำการทรมานเธอไม่ได้หยุด มือที่คอยโถมลูบอยู่กับผิวเนื้อด้านในของเรียวยาวกลมกลิ้งทั้งสองวนกลับมาหาความนุ่มกลางใจสาวอีกครั้ง แต่กับครั้งนี้เขาต้องการสำรวจเนื้อแท้ของเธอ ไม่ใช่ผ่านซับในตัวน้อยเหมือนครั้งแรก และมันก็เป็นผลให้ร่างบางกระดกตัวถอยหนีมือเขาโดยอัตโนมัติ

“ซูว์ร์... ไว้ใจผมนะครับ” เสียงทุ้มปลุกปลอบพร้อมจวบปลอกประโลม ก่อนจวบระลงไปตามลำคอและแผ่นท้องแบนราบ แล้วกระโปรงตัวสวยกับซับในชิ้นน้อยก็ถูกเขาจัดการเอามันออกไปพ้นทางคอนั้น

“ผมนึกแล้วว่าจะต้องสวยแบบนี้... คุณสวยมาก” เขาชมไม่ขาดปากและก็ไม่ยอมให้เธอปิดบังซ่อนเนื้อตัวจากเขาทั้งที่รู้ว่าคนถูกชมกำลังอายจนตัวแดง

“จะทำอะไรคะ”

พอเห็นใบหน้าคมก้มต่ำ ร่างบางก็กระดกตัวถอยหนีอีกครั้ง แต่ก็ไปไหนไม่ได้ไกลเพราะถูกเขาสีอกตัวเอาไว้ เอ่ยถามเขาหน้าตื่นเสียงสั้น ทั้งที่ความหวิวหวานซาบซ่านกำลังสร้างความปั่นป่วนไปทั้งตัว

“ผมอยากให้คุณมีความสุข”

“แต่ว่า...”

“ซูว์ร์” ใบหน้าคมเข้มชะงักขึ้นมาจวบหนักหน่วงปลอกโยนกลายๆ

“แล้วทุกอย่างจะดีเอง เชื่อผม”

เขาจบคำพูดด้วยความประหลาดใจ...เขากำลังจะแตกเป็นเสื้ยงๆ แต่เขาก็ยังอดทน ยังใจเย็นทนรอ

ปากรื้อนๆ จูบระไล่ลงมาเรื่อยๆ กว่าจะถึงเนินเนือ่นุ่มที่หมายตาเอาไว้หญิงสาวก็หมดแรงด้านทานเขาแล้ว...เรือ่ร่งสาวสั้น ไหวระริกขึ้นมากันที่ เมื่อปลายลันอุ่นสากของเขาเข้าทำหน้าที่แทนมือที่คอยวนเวียนลูปไล่ในส่วนที่ไม่เคยมีใคร ได้รับอนุญาตให้เข้าถึง และทำกรรมทรมาณเธออยู่พักใหญ่

“อืม..ซารีฟ ได้โปรด”

หญิงสาวส่งเสื้ยงครางวอนขอโดยที่ตัวเองก็ไม่รู้ว่าขออะไร แต่ความทรมาณที่กำลังได้รับบอกกับเธอว่าต้องทำอะไรสักอย่าง ไม่อย่างนั้นเธอคงขาดใจตายไปจริงๆ แน่

“ใจเย็นคนสวย ผมรู้ว่าคุณรู้สิ่กยังงั้ แต่ผมอยากให้คุณมีความสุขมากกว่านี้”

เขายังมีเก้ใจเงยหน้าขึ้นมากลุดลอบ ก่อนจะส่งมือไปทำหน้าที่คู่กับปากและลันอีกครั้ง ให้ท่อนแขนแกร่งทั้งสองลือ่กเรียวยาวสาวเอาไว้ ก่อนที่เธอจะได้กระถดถอยหนีเขไปอีกครั้ง เมื่อนี้วเรียวยาวสีน้ำตาลเริ่มสอดล้าเข้าไปสำรวจความชุ่มชื้นภายใน หลังให้เรียวลันเข้าไปสำรวจตรวจสอบมาแล้วก่อนหน้า

“จัน..ซารีฟ...จันเจ็บ”

“ผมรู้คนสวย” เขาครางตอบงิมง่า ไม่อยากบอกหรือกว่า เขาก็แทบจะระเบิดออกเป็นซันเล็กซันน้อยแล้วเหมือนกัน แต่พอคิดได้ว่าเธออดสาห์เลือ่กเขาแล้ว เขาก็อยากจะทำเต็มที่ที่สุด เพื่อให้เธอได้พานพบกับความสุขสมระหว่างชายหญิงก่อนจะลาจากโลกใบนี้ไป

นี้วเรียวยาวเริ่มบรรเลงอีกครั้งหลังแซ่่งกว่าสิบวินาที เพราะเสื้ยงอุทธรณ์ของเธอ ก่อนเสื้ยงทุ้มจะครางกระหิมขึ้นมาเสื้ยง เมื่อปลายนี้วสัมผัสถึงเยือ่บางเสณบางที่กั้นเขาไว้ไม่ให้ล่งล้าก้าเกินมากไปกว่านั้น และมันไมใช่แค่ครั้งแรกสำหรับเธอเพียงคนเดียว เพราะตลอดชีวิตหนุ่มของเขาเอง ก็เพ็งจะเคยพานพบกับสาวบริสุทธิ์ ผุดผ่องก็คราวนี้

ซารีฟครางกระเส่าประสานกับเสื้ยงครวญครางของเจ้าของเรือ่ร่งสาวสวยสดที่กำลังแ่อนเร่าอย่างไม่อาจห้าม เมื่อหญิงสาวเริ่มตอบสนองการขั้ยู่ของเขาเข้าให้แล้ว

...แล้วคนฆ่าของมากประสบการณ์ก็แทบแข็งไปเลย เมื่อมือบางเริ่มลုပ်ไล่บีบปาย สะเปะสะปะไปตามเนื้อตัวของเขา และก่อนที่ความอดทนของเขาจะหมดลงเสียก่อน แล้วผลทำอะไรผลิผลตามใจตัวเองจนเป็นเหตุให้เธอต้องเจ็บปวด

แปลก ที่เขาอยากจะถนอมเธอให้มากที่สุด ไม่อยากให้เธอติดอยู่กับฝันร้าย ไปจนชั่วชีวิตถ้าหากว่าเขาเร่งรัดจะหาแต่ความสุขใส่ตัวเองโดยไม่สนใจความรู้สึกของเธอ

“ที่คุณบอกว่า เคยได้ยินว่าครั้งแรกมันจะเจ็บ ผมเองก็เคยได้ยินมาอย่างนั้น เหมือนกัน และถึงผมจะไม่เคยมีอะไรกับสาวบริสุทธิ์มาก่อนก็จริง แต่ผมสัญญาว่าจะทำให้ดีที่สุด ให้คุณเจ็บน้อยที่สุด”

เขากระซิบบอกเสียงหอบ จูบปากอ้อมนัยน์หน้าพร้อมกับถอดถอนนิ้วออกจากความจำขึ้นที่แสดงให้เห็นว่าเธอพร้อมรับประสบการณ์แปลกใหม่ที่มีเขาเป็นครูคนแรก

“ไว้ใจผม” ชารีฟให้ความมั่นใจอีกครั้งก่อนจะถอนปากไม่เข้าใจตัวเองจนแล้วจนรอดว่าทำไมต้องห่วงความรู้สึกของเธอมากมายขนาดนี้

ร่างใหญ่โตหยดขึ้นเหนือเรือนร่างงดงาม ส่งผลให้ร่างแบบบางคูเล็กลงถนัดตา และพอได้เห็นแบบนี้แล้ว คนที่เคยได้รับแต่การปรนนิบัติเอาใจก็ต้องขมความ ต้องการของตัวเองเอาไว้จนสุดกำลัง ก่อนจะค่อยๆ เบียดแทรกเติมเต็มความร้อนระอุลงในบ่อน้ำหวานแสนชุ่มฉ่ำ

“คุณ โอเคหรือเปล่า”

เขากัดฟันถาม หายใจหอบทั้งที่ยังไม่ได้ขยับ แต่ความแข็งแกร่งผ่าร้อนที่กำลั้งโดนบีบรัดรุนแรงจากความอ่อนนุ่มที่โอบรัดเขาเอาไว้ก็ทำให้เขาต้องสูดลมหายใจยาว กัดฟันกักเก็บความใคร่ทั้งหมดในตัวเอาไว้เต็มปอด

พอใบหน้าหวานพยักหน้าให้น้อยๆ ลมหายใจผ่าร้อนก็ถูกผ่อนยาวออกมา ในขณะที่กายส่วนล่างเริ่มขยับแทรกลึกเข้าไปเรื่อยๆ ดันตัวเองใส่เธอทีละนิดๆ ด้วยความใจเย็นยิ่งยวด ท่ามกลางเสียงครางหะแผ่วของคนเนื้อตัวสันระริก.. ได้ยินเสียงหวานครางที่เขาก็หยุดที เพื่อให้เวลาเธอปรับตัว ซึ่งแน่นอนว่าเขาไม่เคยทำต้องทรอใครแบบนี้มาก่อนอีกเช่นกัน และปรากการกางกั้นที่ได้สัมผัส เขาก็ไม่เคยเจอในสาวคนไหนเช่นกัน

เหลื้ยมรักเล่ห้ท้รย P. S. Love 1

แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว เขาไม่มีทางเลียงจริงๆ

“ซารีฟ” เสียงหวานหลุกออกมารวกับพรั้าเพื่อ ตอนนีในหัวของเธอคิดอะไรไม่ออกเลยนอกจากชื่อของเขา

“ผมจะเบาให้มากที่สุด” เขาบอกรวกับสัญญา กัดฟันเคลื่อนตัวโอบกอดร่างบางที่กำลังส่ายร่ามอบจุมพิต แทรกเรียวลี้นเข้าไปคิมค่าความหอมหวาน คุณม่้มเรียวกปากอิมกับปลายลิ้นสีชมพูสวยด้วยความหลงใหลและปลอบโยน ในขณะที่กายแกร่งส่วนล่างก็ค่อยๆ ไถลลึก ดันตัวเองเข้าไปในเธอ พอเจอปรการบอบบางขวางกั้นอีกครั้ง เขาก็กัดฟันข่มความสงสารคนร่างแบบบาง ตัดสินใจกระแทกเข้าไปทีเดียวเสียงกรี๊ดร้องของเธอก็ดังตามมาติดๆ

สมองหญิงสาวชาวโพลน คิดอะไรไม่ออกเลยนอกจากความเจ็บที่ไ้รับรู้อ... มันเจ็บจนเธอแทบไม่กล้าขยับตัว แต่ในความเจ็บ เธอก็รู้สึกตัวเองขยายกว้างแทบจะปริแตก...มันเป็นกลไกทางธรรมชาติที่เธอเองก็ไม่เคยรู้มาก่อน และตอนนี้มันกำลังปรับตัวตัวให้เข้าและรับกับความร้อนระอุใหญ่โตที่ไม่เคยคุ้นได้อย่างน่าอัศจรรย์

ผ่านไปครู่ใหญ่ คนที่เฝ้าวนเวียนจูบซั้บความเจ็บปวดไปทั่วดวงหน้าหวานและผิวเนื้อเนียนส่วนอื่นๆ ก็เริ่มขยับอีกครั้ง...ถอดถอนตัวเองจากความอ่อนนุ่มอุ่นร้อนเล็กน้อยแล้วก็เข้าไปใหม่...เนิบช้าแต่ลึกล้ำในคราแรก แล้วค่อยเพิ่มจังหวะเป็นถี่กระชั้นหนักหน่วงและรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ขยับเข้าออกและโถมทะลวงเข้าหาระลอกแล้วระลอกเล่า

ทุกการขยับของกล้ามเนื้อแข็งแรงผ่าวร้อน เรียกเสียงครวญครางแสนหวานให้เขาสั่นไปด้วยทุกครั้ง และมันก็เหมือนเป็นตัวกระตุ้นให้เขาเคลื่อนไหวคุดันยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเมื่อสะโพกเต็มตึงกลมมนคอยขยับตามจังหวะเร่งร่า และยกสะโพกขึ้นรับการชำแรกจากเขาโดยอัตโนมัติ ในขณะที่ซาลีนีรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะถูกฉีกออกเป็นชิ้นๆ คล้ายจิตวิญญาณกำลังจะ โคนเผาไหม้จนเป็นจุณ

ความเจ็บแปลบปนเสียวช่านและหวานล้าอย่างที่ไม่อาจปฏิเสธได้ กำลังส่งเธอไปพบกับจักรวาลใบใหม่ที่ไม่เคยไปเยือนมาก่อน...จักรวาลที่มีดวงความมากมายระเบิดพร่างพรายออกจากกายของเธอ เมื่อเขาเข้ามาเติมเต็มแบบสุดตัวเป็นครั้งสุดท้าย ราวครความชุ่มชื้นเติมเต็มให้บ่อน้ำผึ้งแสนหวาน พร้อมกับเสียงคำรามต่ำลึกในลำคอของเขา แล้วร่างใหญ่โตก็ชวนชบลงมาหา โอบกอดเธอเอาไว้แนบแน่น

.. หลิยบรึก เล่ห์กราย

3

เธอไม่สบาย!

ผิวเนียนละเอียดร้อนผ่าวของเธอบอกกับเขาอย่างนั้น และแน่นอนว่าคันเหตุหาได้ใช่ใครที่ไหน...เขานั่นเอง

คำคืนแสนหวานหากเราร้อน กว่าเราจะปล่อยให้เธอนอนหลับพักผ่อนเวลาก็ล่วงเลยเข้าวันใหม่มาหลายชั่วโมงแล้ว

เขาไม่ควรจะลืมว่าเธอกำลังไม่สบายอยู่ หรือถ้าจะจำได้ เขาก็ไม่แน่ใจว่าจะหยุดตัวเองเอาไว้ได้... ผิวกายเนียนนุ่มตึงแพรเนื้อดี กลิ่นหอมหวลชวนคอมมมไม่รู้เบื่อ พอได้สัมผัสแต่ละต้อง ได้สัมผัสความหวานล้าในทุกหยาดหยดจากเรือนร่างงดงามตรงหน้ามันก็ทำให้เขารั้งตัวเองเอาไว้ไม่ได้จนแล้วจนรอด

“อือ” เสียงครางแผ่วเบาในลำคอกับเปลือกตาขุกขยิกของคนตัวบาง ทำให้คนเฝ้ามองใจมาเป็นกอง โดยเฉพาะเมื่อได้มองสบดวงตาคู่สวยในเวลาต่อมา

“รู้สึกตัวแล้วหรือ” มันไม่ใช่คำที่เขาอยากจะใช้ทักทายเธอสักนิดหลังจากผ่านคำคืนแสนหวานมาด้วยกัน แต่ถ้าเป็นคำอื่นหรือการกระทำอื่น เขาก็เกรงว่าจะหยุดตัวเองเอาไว้ไม่ได้ และคำคืนที่ผ่านมาก็บอกแล้วว่าเธอบอบบางแค่ไหน

“ปวดหัว” หญิงสาวไม่ได้สนใจตอบคำถามของเขา ไม่ได้สนใจด้วยว่าตอนนี้สภาพของตัวเอง ชวนให้อีกฝ่ายมองตาละห้อยเพียงใด

“คุณไม่สบาย ตัวร้อนอย่างกับไฟ” มือใหญ่ نابลงบนใบหน้าร้อนผ่าวแดงก่ำด้วยพิชชี ไล่ลงไปหาลำคอและผิวเนียนเหนือเนินทรวง... หุกสัมผัสหาใช่การจาบจ้วงไม่ แต่ล้วนเต็มไปด้วยความห่วงใย

“หนาวหรือ” เห็นหญิงสาวดึงผ้าห่มขึ้นคลุมจนถึงคอก็อดถามไม่ได้... ไม่ได้

เหลื้ยมรักเล่ห้ทรส *P. S. Love 1*

คิดเล่ยว่อื่กฝ่ยก่ล้งอ่ยสยตขงเขมเมือสติกล้บมเต้มร้อยอื่กค้ร้ง

“เปล่ล่ค้ะ” น้ล่ียงเหบเห้งบอกลงเหวบ

“จะไปไหน คุณไม่สบายอยู่นะ ไข้ซ้ันสูงมกเลย” เห็นร่างบงขบ้จะลुकจาก
ที่นอน ทั้่งที่ฝ่ยห่มพันอู่รอบตัวก็ไม่วายเป็นห่วง

“ฉันจะไปหีบกระเป๋าค้ะ”

“เดี๋ยวมหีบให้เอง” ถ้่าเป็นเวลอปกติเขากี้คงจะถามว่เธอจะเอาอะไรใน
กระเป๋ แต่ตอนนีเห็นอาการของเธอแล้วเขากี้แทบไม่อยากจะซ้กใดๆ ให้มกความ

เรื่อกยสูงใหญ่ก้วลงจากเตียงทั้่งที่ไม่มีเสื่อฝ่ยอากรณ้ติดตัวสักซ้ัน ไม่ว
สนใจด้วยว่คนป่วยที่เขเห็นว่หน้าซ้ิด ตอนนีก่ล้งหน้าแดงปล้้ง

ไม่ไข้เพราะพิษไข้ แต่เป็นเพราะเขา

“กระเป๋ขงคุณ” ชายหนุ่มย้ันกระเป๋ามให้ตรงหน้า ไม่ว้ได้มความอ่ยกับ
สภพนุงลมห่มฝ่ยขงตัวเองเลยสักนิด จนคนเป็น ไข้ซ้ันมีอมารบ้ทั้่งที่ก้มหน้าก้มตา
น้ันแหละเขถึงได้น้กออก

“อะไรกันคนสวย เมื่อกี้ผมว่ผมให้คุณสำรวจตัวตนขงผมจนหมดเมื่อก
แล้วนะ ทำไมยังอ่ยผมอื่กล้ะ” พอได้เห็นอาการขงคนป่วยก็อดแซวไม่ว้

“ฉันจะกินยา มีน้ำโหมค้ะ”

ซาลินียคงช่อนหน้าช่อนตจากเขา...แม้จะรู้สึกปวดหัวจนหัวแทบระเบิด
และก้ออ่ยแสนอ่ย แต่เพื่อแผนการ ก็จำต้องข่มใจเดินตามแผนที่คิดเอาไว้

“งยหน้าซ้ันมาพูดกันก่อนแล้วจะเอาให้” ซรีฟยงมีแก็ใจล้อเลย

“คุณอ่ยแก็ล้งกันสิ ฉันจะต้องริบกินยานะ”

“คุณมียาแก็ไข้มาด้วยหรอ” ตั้งแต่ต้นซ้ันมาเจอว่เธอเป็น ไข้ เขากี้ยังไม่กล้า
เอาอะไรให้เธอกิน เพราะไม่ว้ว่เธอจะแพ้ยาอะไรหรือเปล่

“เปล่ล่..ยาคุณ”

“ยาคุณ!”

เขทำหน้าประหลาดใจอย่างเป็ดเผย ถลามาถ้่งลงบนเตียงอื่กค้ร้ง...ฝ่ยห่มที่
ไข้ห่มห่มเรื่อกยขงคงมเอาไว้ ถูกมือบงตัวค้ซ้ันไปห่มคลุมกยส่วนล่างขงเขา
เอาไว้ เพราะเจ้าตัวไม่ว้คิดจะปกป้องตัวเองจากสยตขงเธอสักนิด

“คุณมีขงพวกนี้เตรียมมาด้วยหรอ” ปากเขถามแต่ตัวเขาขบ้เข้าหามเมือร้ง

ร่างบางขึ้นจากที่นอนมานั่งเผชิญหน้า...ถึงตอนนี้ซาตินก็เลยไม่แน่ใจว่าการปล่อยให้เขายืนเปลือยกายต่อหน้าต่อตา กับการให้เขาเข้ามาซุกซ่อนตัวอยู่ในผ้าห่มผืนเดียวกัน อย่างไม่หนี่งมันจะแยกแวกัน

“ใช่...ฉันไม่ใช่สาวน้อยไร้เดียงสานะ ที่รืออยากจะสนุกแล้วไม่รู้จักรู้จักป้องกันนะ ของแบบนี้ป้องกันไว้เป็นดีที่สุด”

คนไม่ ‘ไร้เดียงสา’ แสร้งทำเสียงแข็งบอกออกไป หากก็รอดูปฏิบัติการของเขา ไม่วางตา พยายามไม่สนใจมือของเขาที่กำลังลูบขึ้นลงบนลำแขนของเธอ

“อือ” ใบหน้าคมพยักเล็กน้อย “สงสัยผมคงเปิดเผยความต้องการในตัวคุณ ออกมามากไปหน่อย คุณถึงได้เตรียมพร้อมขนาดนี้” ซารี พอบอกอื่นๆ เพราะถ้าจะให้เขาบอกว่าเธอเตรียมพร้อมอย่างสาวเจนจัดทั้งหลายมันก็ไม่ใช่ เพราะครั้งแรกของเธอ ก็คือเขาเอง

“แต่ผมว่ากินตอนนี้มันจะทันใหม่ละคนสวย” เขาอดเข้าไม่ได้ “เมื่อคืนกว่าเราจะได้นอนกันก็ไม่วู้ก็ครั้งต่อก็ครั้ง...ผมว่าทางที่ดีคุณกินยาแก้ไขแทนยาคุมจะดีกว่ามั้ง บอกตามตรงว่าหลังจากเมื่อคืนแล้ว ผมไม่อยากจะนอนเฝ้าคุณเฉยๆ หรือกะ”

“คุณอย่าพูดให้ฉันใจไม่ดีสิ”

หญิงสาวแสร้งแสดงสีหน้ากังวลออกมาให้เห็น แต่ก็อดยอมรับไม่ได้ว่าเขาทำให้เธอรู้สึกดีมากๆ แม้จะเป็นครั้งแรกและเขาก็เป็นคนแปลกหน้าที่เธอไม่ควรจะคาดหวังประสบการณ์แสนสวยงาม

หากทุกการปฏิบัติ ทุกสัมผัสที่เขาเฝ้าปรนเปรอ แม้เขาจะค่อนข้างเรียกร้อง แต่เขาก็ไม่บ่นบ่น เขาทำราวกับเธอและเขาเป็นคู่รักคู่ใหม่ที่กำลังเรียนรู้และทำความรู้จักกันและกัน

จากที่คิดว่าหลังจากหนึ่งอาทิตย์ผ่านไปทุกอย่างก็จะจบลงไปด้วย เธอก็จะจะไม่แน่ใจเสียแล้ว...ถ้าเขาไม่ช่างเอาใจใส่และใส่ใจ ห่วงใยความรู้สึกของสาวไม่ประสีประสาอย่างเธอ บางทีเธออาจจะลืมเขาได้ง่ายขึ้นก็เป็นได้

แต่ตอนนี้มันไม่ใช่เสียแล้ว เธอรู้ว่าคงอีกนานพอสมควรที่เดียวกว่าที่จะทำใจให้ลืมเขาคนนี้ได้

ผู้ชายคนแรกและคนเดียวที่เธอมอบกายให้

“ไม่เอาว่าอย่าทำหน้าที่แบบนี้สิ” มือใหญ่ขยี้ขึ้นลูบหน้าปัดปอยผมที่ตกลง

เหลื้ยมรักเล่้ท้รราช *P. S. Love 1*

มาปรกรกโบหน้าหวานออกให้แผ่วเบา

“ผมว่าตอนนี้คุณกินยาแก้ไข้ก่อนดีกว่าผมไม่กล้าเอายาให้คุณกิน เพราะไม่รู้ว่าคุณแพ้ยาอะไรหรือเปล่า”

“ฉันไม่แพ้หรอกคะ กินได้” เห็นเขาแสดงความเป็นห่วง ซาลินีก็อดรู้สึกผิดไม่ได้

“จันรออยู่นี้แหละ เดียวผมไปเอายากับน้ำมาให้ แล้วยาคุมที่คุณอดุสำหรับพกมาด้วยก็ไม่ต้องกินนะ แล้วก็ไม่ต้องกลัวว่าคุณจะท้อง เพราะคุณไม่มีทางตั้งท้องลูกของผมแน่นอน” เขาให้ความมั่นใจ แต่คนไต้ยืนถึงกับหน้าซีด

“เดี๋ยวก่อน ที่คุณพูดเมื่อกี้หมายความว่ายังง” เรือนร่างดงามแข็งแรงสมชายที่อยู่ตรงหน้า ซาลินีไม่สนใจแล้ว เพราะตกใจกับประโยคที่เขาบอก

“ก็ที่คุณเป็นห่วง กลัวจะท้องนั้นง คุณสบายใจได้ คุณไม่มีวันตั้งท้องลูกของผมแน่นอน” ประโยคดังกล่าวมเหมือนจะตอกข้กลงในใจหญิงสาวมากขึ้น

“แต่ว่า...” หญิงสาวจะแย้งก็แย้งได้ไม่เต็มปาก เพราะตัวเองก็ใช้ว่าจะมีประสบการณ์มาก่อน

แต่มันจะเป็นไปไต้ยังงที่เขาบอกว่าเธอจะไม่มีวันท้อง เพราะเขาก็ไม่ไต้ป้องกัน และที่สำคัญเธอรู้ว่าเขาไม่เคยห่างหายออกไปจากตัวเธอเลยสักครั้งจนกระทั่งกลับไปไต้ด้วยกัน

พระเจ้า! อย่าบอกนะว่าผู้ชายแข็งแรงบึกบึนเต็มไปไต้ด้วยความแข็งแรงงคนนี้มีปัญหาเรื่องสุขภาพจนไม่อาจมีลูกได้ เพราะถ้ามันเป็นอย่างนั้นจริง มีเท่ากักับว่าที่เธอลงทุนมาทั้งหมดเสียเปล่าหรอกหรือ

“ถ้าสงสัยอะไรเดี๋ยวก้อยถาม ตอนนี้คุณต้องกินข้วากินยาก่อน...รออยู่นี้แหละเดี๋ยวมจัดการให้”

ซารีฟสั่งแล้วก็ลุกขึ้น ผ้าขนหนูที่อยู่ใกล้มีอดูกคว้ามาพันกายท่อนล่างลวกๆ ก่อนจะเดินออกไปจากห้อง หายไปประมาณยี่สิบนาทีเขาก็กลับเข้าห้องมาอีกครั้งพร้อมข้วต้้ม ยาแก้ไข้ และแก้วน้ำ

“คุณรู้อะไรใหม่...คุณเป็นคนแรกที่มีโอกาสได้ชิมฝีมือการทำอาหารของผมเลยนะ”

ถาดอาหารในมืออดูกวางลงบนโต๊ะเล็กข้างเตียง ขณะที่คนไข้นั่งเหม่อลอย

ปล่อยความคิดและคำถามติดกันยุ่งเหยิงไปหมด...ประโยชน์ที่เขาเฝ้าบอกรั้งก้องอยู่ในหัววนเวียนกลับไปกลับมาซ้ำแล้วซ้ำเล่า

‘คุณไม่มีวันตั้งท้องลูกของผมแน่นอน’

ถึงตอนนี้แพ่งยากุมเปล่าสอดคล้องชีวิตามีนซีที่คริสโตเฟอร์เตรียมเอาไว้สำหรับหลอกตาเขาก็คงไม่มีความจำเป็นต้องหยิบมันมาร่วมแสดงละครตบตาเขาอีกแล้ว

“ทำไม” เสียงแหบแห้งเอ่ยถามแผ่วเบาคล้ายรำพึงกับตัวเองมากกว่าจะถามเขา

“เพราะผมไม่เคยทำให้ใครทานมาก่อนเลยนะสิ” ใ้หมว่าคุณเป็นคนที่โชคดีมาก” เสียงทุ้มเอ่ยบอก...มุมปากยกขึ้นเล็กน้อยเมื่อคิดถึงสีหน้าของสองลูกน้องคนสนิทตอนที่มาเห็นเขาเข้าครัว

อย่าว่าแต่สองคนนั้นแปลกใจเลย เพราะลำพังตัวเขาเองก็ยังคงแปลกใจตัวเองไม่ได้ หากคำตอบให้ตัวเองไม่ได้จนบัดนี้ว่าทำไมถึงได้รู้สึกเป็นห่วงเธอขนาดนี้ ทั้งที่เธอก็แค่ ‘ผู้หญิงชั่วคราว’ ที่บังเอิญผ่านมาเจอกันแล้วมีความต้องการตรงกันเท่านั้น

หรือจะเป็นเพราะหลังจากมีอะไรๆ กันแล้ว ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนสักคนที่จะมานอนโทรมโคนพิชใช้เล่นงานเหมือนกับเธอคนนี้...หรืออีกทีคือเขายังตกตวงจากเธอไม่พอ

ไม่ใช่...เขารู้ดีทีเดียวว่ามันมีอะไรมากกว่านั้น

“ไม่ใช่ ฉันไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้น ฉันอยากรู้ว่าจะอะไรที่ทำให้คุณมั่นใจว่าฉันจะไม่ตั้งท้องแน่ๆ”

หลังพรีำบอกกับตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่าว่าเธอ ‘เสียตัวฟรี’ ทำให้ซาตินี่ไม่อาจทนเก็บความสงสัยเอาไว้ได้อีกต่อไป ในขณะที่ซาฟไฟเข้าใจว่าเธอเป็นกังวลเพราะกลัวว่าตัวเองจะตั้งท้องขึ้นมาจริงๆ

“นี่คุณคิดจริงๆ เหรอว่าผมจะปล่อยให้ตั้งท้องนะ...ทำไม กลัวจะท้องมากขนาดนั้นเลยหรือ”

เธออยากท้อง ไม่ใช่กลัวว่าตัวเองจะตั้งท้อง...ที่เธอทำมาทั้งหมดก็เพราะว่าเธออยากจะท้อง อยากจะได้ลูกแล้วทำไมเขาถึงได้มั่นใจขนาดนั้นว่าเธอจะไม่ตั้งท้อง

ลูกของเขา

“นัันแคะอຍกัมนัันใจ”

“งัันก็กินข้าวก่อน เสร้จแล้วจะได้กินยล” เสียงทุ้มฟังแจ้จ้จ้เล็กนัอย ไม่อຍกับังคับแต่ก็จำต้องทำ เมื่อเห็นสีหน้หลมกัมนัองคนป้วย

หญิงสวอยอมหยบชัอนจ้้นมดักข้าวต้มในชวมที่เขลถือเออไว้ให้ด้วยทำทลงสังกะตย ไม่รับรู้รศชวคิหรือควมร้อนใดจ้ ทังสิ้่น พอส่งข้าวต้มเข้ปากได้สองค้ลก็เหมือนคนเฟ้ลมองจะทนไม่ได้เสยเอง มือใหญ่แ่งชัอนในมือคนป้วยมดถือไว้แล้วก็ลงมือป้อนให้เองกับมือ

“อึ่มแล้วค้ะ” หญิงสวอยอกเสยเบอ คนไม่เคยปรนนิบัติใครมกัก่อนก็เลยมองนัยนี้ตลจุนด้วยควมไม่พอใจ

“จะอึ่มได้เง กินได้ไม่ก็ค้เอง ต้องกินให้หมคร้งกยจะได้แจ้จ้จ้เร็วจ้ะ” น้เสยทรวงอ้นจลผลลั้ด้วยควมเคยชิน

“แต่จ้ันอึ่มจ้ริงจ้ะ”

“งัันอีกห้ค้ล” เขลค้อรอง เพราะข้าวต้มที่อู้ตล้ล้งมือทำยังเหลืออยู่ค้ริงค้อนชวม

“สอง” หญิงสวค้อรองบ้จ้

“สวค้ล” ชยหนุ่มเองก็ไม่ยอมง่จ้จ้ เหมือนกัน

“ก็ได้” คนใช้บอกเสยสะบัด ขอมอย่งเสยไม่ได้...การเป็นใช้ไม่ได้อยู่ในแผนลย และเธอก็ไม่คิด้วยว่ตวัเองจะต้องมอานังให้เขป้อนข้าวป้อนน้บมบนี้

“เดี๋ยวมจะเออชวมไปเก็บ คุณกินยลชะนะจะได้นอนพัก...อ้อ! ยลแก้ใช้นะไม่ช้ยลค้ม” ชยหนุ่มไม่วยชว และไม่ปลอ่ยให้เธช้กอะไร ค้อนจะเดินออกจกห้องไปอีกค้ริง ครวนี้เขจจใจทังเวลอให้นอเป็นพิเศษเพื่อให้หญิงสวได้มีเวลออยู่กับตวัเอง

ชวลินีกินยลค้ลที่เขบอก ค้อนจะลุกจ้้นไปล้งหน้ล้งตลเช้ดเนื้อตวั และเออเสยฝ้ชค้ค้เดิมที่กองอยู่ทีพื้นห้องมสวม พอเรยบร้อยก็โทรศ้พท้ไปห้เพื่อน

“น้ินอ ค้ยได้้ใหม่”

“ได้ เฟ้งค้้นนอน ชวลีอยู่ทีไหน”

“ที่เดิมนั้นแหละ”

“เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมเสียงฟังดูไม่ดีเลย”

“ไม่สบายนะ เป็นไข้”

“แล้วเป็นอะไรมากหรือเปล่า อ่าบอกนะว่าทำไมสบายก็เพราะเรื่องนั้น”

“ไม่รู้สิ แต่ตอนนี้กินข้าวกินยาแล้วละไม่ต้องเป็นห่วง... ส่วนเรื่องนั้นก็
เป็นไปตามที่วางแผนไว้” ซาลินีบอกเพื่อนเร็วๆ และรวบรัด

“งั้นก็แสดงว่าเปอร์เซ็นต์มีเบบี๋เป็นไปได้สูง”

“มันควรจะเป็นอย่างนั้นนะนี่นา ถ้าเขาจะไม่บอกว่าฉันไม่มีวันตั้งท้องลูก
ของเขาแน่นอน”

“หมายความว่ายังไง”

“ไม่รู้เหมือนกัน แต่ดูเขามั่นใจมากเลยนะ...นี่นาแล้วฉันจะทำยังไงดี ถ้าเขา
ไม่สามารถมีลูกได้จริงๆ มิเท่ากับว่าฉันเสียตัวให้เขาฟรีๆ เหรอ”

“ใจเย็นๆ ก่อนซาลิ แล้วซาลิได้ถามเขาหรือเปล่านั้นว่าเพราะอะไร”

“ถาม แต่เขายังไม่บอก ห่วงแต่จะให้ฉันกินข้าวกินยาให้ได้”

“แสดงว่าเขาก็เป็นคนคืออยู่เหมือนกัน”

“เท่าที่เห็นก็ดี”

ไม่ใช่แค่ดีหรอก แต่เขาปฏิบัติกับเธอดีมากต่างหาก...ดีจนไม่อยากจะเชื่อว่า
นี่คือการดูแลเอาใจใส่ของคนที่ยังเคยผ่านมาเจอกัน และตกลงใจที่จะสนุกด้วยกัน
เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ก่อนจะแยกย้ายไปตามทางของใครของมัน

“แล้วซาลิจะเอายังไงต่อ”

“นี่แหละที่โทร.มาหา นี่น่าจะฉันควรจะทำยังไง กลับกรุงเทพฯเลยดีไหม
เพราะถ้าอยู่ต่อไปก็เปลืองตัวเปล่าๆ”

“แล้วเขาจะยอมหรอ...ตอนนี้เขาอยู่ด้วยไหม” คนปลายสายเหมือนเพิ่งจะนึก
ได้

“ไม่อยู่หรอกเอาชามไปเก็บ ส่วนเรื่องยอมไม่ยอมนี่ยังไม่รู้เหมือนกันเพราะ
ที่คุยกันเอาไว้คือหนึ่งอาทิตย์เท่ากับเวลาที่เขาอยู่ที่นี้นั้นแหละ...แต่เท่าที่ฟังเขาพูดเขา
ดูมั่นใจมากเลยนะนี่น่าจะเราจะไม่ท้องแน่ๆ” ซาลินีย้ำกับเพื่อนอย่างเป็นทางการ

“หมายความว่าอะไรกลับใจไหม”

“ใช่ เพราะถ้าเขาให้ลูกเราไม่ได้จริงๆ ก็ไม่รู้จะอยู่ทำไมให้เปลืองตัว”

เหลื้ยมรักเล่ห้ทรช *P. S. Love 1*

“งั้นเอาแบบนั้ใหม่ ซาลีบอกเขาว่าเง่กลับ โรงเรมเพื่อไปเปลี่นเลื่อฝ้หรือ หาหมอ อะไรก็ได้ที่พอจะเบ้นข้ออ้งออกมาจากที่นั้น แล้วเราเง่จับรดไปรับ”

“วันนั้ไม่มีงานหรอ”

“ล้สำหรับเพื่อนรัก ว่เง่เสมอจ้ะ”

“ขอบใจมากนั้นำ เดี่ยวซาลีโทร.บอกอีกครั้งว่าเง่ให้มารับที่ไหน แค่นั้ก่อน นะรู้สึคเขาเง่มาเล่แล้ว”

“คูเล่ตัวเองนะซาลี”

“อ้อ..ขอบใจนะ”

ประตุคูกเปิดเข้มาพร้อมกั้ที่หญิงสาววงสายจากเพื่อนพอดิ แต่ถึงอย่าง นั้นเข้ก็ย้งอูดล้ห้ตั้งเกดเห็น

“โทร.หาใคร”

“เพื่อนนะกะ พอดิเข้ล้มของไว้ที่โรงเรม กั้เลยฝากให้คูให้” เขาพยัคหน้าว่า รั้รับรู้ ไม่แสดงว่าสงลัยใดๆ อีค

“เล่แล้วกินยาหรือย้ง”

“กินเล่แล้วกะ...เล่แล้วคุณกินอะไรหรือย้ง”

“เรียบร้อยเล่แล้ว...เล่แล้วทำไม่ย้งใส่ชุดเดิม”

“งั้นมีติดคว้มาชุดเดิยวนี้ะะ นั้ก็ว่าจะกลับ ไปเปลี่นที่โรงเรมเหมือนกั้น” พอสบอิกาสหญิงสาวกั้ไม่รอช้

“ไปไม่ได้หรอค คุณไม่สบายอยู่ คอนนี้ข้างนอกแคเดร็อนเบรียย้งกั้บอะไรดี ทางที่ตึคคุณควรเง่นอนพักผ่นอยู่ที่นี่มากกว่า”

“แต่ว่างั้นอยกเปลี่นเลื่อฝ้ อยกเอาบนั้”

“มีคินเคยบบอกคุณ ใหม่คนสวย ว่าคุณเองก็เบ้นคนค็อไช่ย้อยเหมือนกั้น” ชาย หนุ่มว่าคนหน้าคว้ตรงๆ “ไม่สบายขนาดนั้จะอาบน้ได้ย้ง ึง ส่วนเลื่อฝ้ถ้าอยก เปลี่นเดิยวเอาเลื่อของผมไปใส่ก่อนก็ได้ นอนพักก่อน หายดีเล่แล้วเดิยวผมพาไปส่ง”

“แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่...อย่าล้ล้ลิว้ว่าคุณรับปากผมเล่แล้วจะเบ้นไปค้ให้ผม ถ้าโกัดย้งนอน เหม้บอยู่แบบนี้ผมจะสนुकได้ย้ง ึง”

“แต่งั้นรับปากเพื่อนเอาไว้เล่แล้วนั้จะว่าจะไปตามหาของให้เขา ถ้าไปช้ากว่า

นี่มันอาจจะหาไม่เจอก็ได้” หญิงสาวยังไม่ละความพยายาม

ไม่ว่าเขาจะมีปัญหาอะไรก็ตาม ถ้าเขาไม่สามารถทำให้เธอท้องได้ เธอก็ไม่มี
ความจำเป็นที่จะอยู่กับเขาต่อ

“งั้นเดี๋ยวผมให้อะซัดไปจัดการให้”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ” หญิงสาวปฏิเสธเร็วปรือเพราะกลัวความจะแตก “เออ...
เอาไว้เหินๆ เดี่ยวฉันค่อยไปตามเองก็ได้”

“นั่นหมายความว่า คุณต้องหายดีก่อน” ชารี พยอมผ่อนปรน

“ค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็นอนพักซะ หรือว่าอยากเปลี่ยนชุด เช็ดตัวเสร็จแล้วเดี๋ยวผม
เอามาให้” ชายหนุ่มยังไม่วายเป็นห่วง...เวลาเกือบชั่วโมงที่หายออกไปจากห้อง ก็ฝ้า
ถามตัวเองอยู่ตลอดเวลาว่าทำไมถึงได้มีความรู้สึกกับผู้หญิงคนนี้อีกมาขนาดนี้

“ไม่ต้องค่ะ ฉันใส่ชุดนี้ก็ได้ ไม่ต้องเช็ดตัวด้วย”

“เห็นแก่ที่คุณไม่สบายนะ ไม่อย่างนั้นผมไม่ยอมหรอก...นอนพักได้แล้วคน
สวย ยังมีอีกหลายที่เลยนะ ที่ผมรอให้คุณพาเที่ยว” บอกให้เธอนอนพัก แต่เจ้าตัวจริง
ขึ้นไปบนเตียงก่อนคนป่วย...พอร่างสูงใหญ่กึ่งนั่งกึ่งนอนพิงพนักหัวเตียงและตบมือ
ลงข้างตัวชาลินีถึงได้รู้ความต้องการของเขา

“ถ้าว่างก็หลับไปเลยนะ” ใบหน้าคมก็มลงบอกกับเจ้าของร่างบางที่นอนอิง
แอบอยู่กับอกกว้างในอ้อมกอด

“ค่ะ..เอ่อ ที่ฉันถามนะค่ะ ทำไมคุณมั่นใจจังว่าฉันจะไม่ท้อง”

“ถ้าผมไม่มีคำตอบให้ คุณคงจะนอนไม่หลับเลยใช่ไหม”

เสียงนุ่มทุ้มเอ่ยเข้า

“ด้วยอาชีพ ด้วยระยะเวลาที่เหลืออยู่ คุณก็รู้ว่าเรื่องนี้ไม่สมควรจะเกิดกับฉัน
ที่สุด”

“เพราะผมรู้ไง”

“หมายความว่ายังไงคะ...ถึงฉันจะไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน แต่ฉันก็
พอจะรู้นะว่าเมื่อคืนคุณ ไม่ได้ป้องกัน แล้วคุณยังบอกไม่ให้ฉันกินยาคุมอีกด้วย”

“ก็เพราะผมรู้ไง”

“ถ้าคุณพูดประโยคนี้อีกครั้งเดี๋ยวฉันจะ..จะ...”

เหลื๋ยมรักเล่ห้ทราษ P. S. Love ๑

“จะทำอะไรผมหือคนสวย ถ้าจะลงโทษผมเหมือนเมื่อคีนผมก็ยีนคีนะ”

“ตกลงจะไม่บอกไซ้ไหมคะ” เสียงหวานเริ่มจะแข็ง...แต่สิ่งหนึ่งทีทั้งสองคนไม่รู้ตัวก็คือ ทั้งสองสนิทสนม พุดคุยกันอย่งเป็นกันเองมากเกินกว่าคนที่มัสัมพันธชั่วข้ามคีนจะมีให้กัน

“คุณว่ามันเป็นเรื่องน่าอยใหม่ ทีผู้ชายคนหนึ่งรู้ว่าตัวเอง...เป็นหมัน”

“เป็นหมัน!”

เสียงแหบแห่งเพราะ โคนพิษไซ้เล่นงานอุทานออกมาเสียงดังเท่าทีจะดังได้หญิงสาวย่นตัวลุกขึ้นนั่งจ้องหน้าเขาหน้าคีน

เขาแข็งแรง แข็งแกร่ง และสมบูรณ์ไปหมดทุกสัดส่วน และเขาก็เป็นช้ชายทีมีใบหน้าหล่อเหลาและรูปร่างสวงามมาก

แต่พระเจ้า! เขาบอกว่าเขาเป็นหมัน หมายความว่าจะไม่มึใครสามารถสืบต่อกรรมพันธึ์แสนเพอร์เฟคต์นี้ได้อีกต่อไปแม้กระทั่งลูกของเธอ ทีเธออดส่าห์หมายหมันปั้นมือและเลือกเฟ้นมาแล้วเป็นอย่งดีว่าต้องเป็นเขา

“อย่ามองผมแบบนี้ แล้วก็ไม่ต้องสงสารผมด้วย” ดวงตากลมโตเบิกกว้างด้วยความตกใจในยามจ้องมองทำให้ชายหนุ่มต้องเอาตัวหญิงสาวลงนอนพิงอกกว้างอีกครั้ง

“ทำไมคะ”

“ทีผมเป็นหมันนะเธอ”

“คะ”

“ผมก็ไมรู้เหมือนกัน อาจจะเป็นเพราะผมเคยประสบอุบัติเหตุก็คีนได้”

“คุณพุดเหมือนไมมันใจ” หญิงสาวท้วง “แล้วคีนเป็นคนบอกคุณคะ”

“ผมถูกภรรยาขอหย่าเพราะว่าไม่สามารถมีลูกได้ และหมอก็ยีนย่นแบบนี้”

“คุณแต่งงานแล้ว”

“เคยแต่แต่ตอนนีเราหย่ากันแล้ว” ชารีฟบอกไม่เคือค็ร้อน

“เพราะว่าคุณไม่สามารถมีลูกได้แค่นั่นเองหรือคะ” ซาลินีเหมือนจะลึมเรื่องของตัวเองไปชั่วครว เมื่อรู้เรื่องของเขา

เขากลว่าน่าอยใหม่ สำหรับเธอมันไม่ใช่เรื่องน่าอยเลย แต่น่าสงสารมากกว่า...ช้ชายทีเพียบพร้อมเพอร์เฟคต์ขนาดนี้ถูกภรรยาขอหย่าเพียงเพราะว่าไม่

สามารถมีลูกได้ แล้วแบบนี้จะเรียกว่าความรักและการร่วมชีวิตได้ยังไง

“เพราะแบบนี้ผมถึงบอกว่าคุณสบายใจได้ คุณไม่มีทางท้องแน่นอน”

เขาย้ำถึงความจริง โดยไม่เห็นว่าเป็นหญิงสาวหน้าซัดเพียงใดเมื่อได้ยินคำยืนยันจากปากของเขา

“ไม่มีอะไรให้สงสัยอีกต่อไป...เธอเสียตัวฟรีแน่แล้ว

“ทำไมเงิบไปล่ะ อย่าบอกนะว่าเศร้ากับเรื่องของผม”

“ฉันกำลังสงสัยนะค่ะว่าแค่ไม่มีลูกต้องเลิกกันด้วยเหรอ”

ถึงจะค่อนข้างเศร้ากับเรื่องของตัวเอง แต่เธอก็อยากรู้จริงๆ เพราะเขาถือได้ว่าเป็นผู้ชายที่มีคุณสมบัติและรูปร่างที่ผู้หญิงไม่น่าจะทิ้งได้ง่ายๆ เลย

“อาจจะเพราะว่าเราแต่งงานกันโดยที่ไม่ได้รักกันก็ได้”

“ไม่ได้รักหรอกค่ะ”

“โง่”

“ไม่น่าเชื่อว่าสมัยนี้ยังมีแบบนี้อยู่อีก”

ก็มันไม่น่าเชื่อจริงๆ เขาเป็นชาวต่างชาติแน่ๆ แต่ดันถูกจับคลุมถุงชน และลักษณะท่าทางแบบเขา ใครจะไปนึกว่าเขาจะยอมให้คนมาบงการเขาได้ แต่ถ้าลองเป็นแบบนี้แสดงว่าคนคนนั้นจะต้องมีความสำคัญกับเขามากๆ หรือไม่เขาก็รักมากจนไม่กล้าขัดใจ

“เรื่องบางเรื่องเราก็ไม่สามารถทำตามใจตัวเองได้ทั้งหมดหรอก”

“มันก็จริงนะค่ะ”

“แล้วคุณล่ะเป็นยังไงบ้าง ไม่มีเรื่องอยากจะทำให้ผมฟังบ้างหรือ”

“ชีวิตฉันไม่มีอะไรหรอกค่ะ ฉันเป็นนางแบบอย่างที่คุณก็ทราบอยู่แล้ว...

และกำลังจะตาย”

“แล้วคุณไม่ต้องกินยาหรือ” น้ำเสียงเศร้าสร้อยในตอนท้ายสะท้อนความรู้สึกของคนฟังเป็นอย่างมาก

“ฉันรักษาด้วยสมุนไพรนะค่ะ กินอาทิตย์ละครั้ง ก่อนมานี้ก็เพิ่งไปหาหมอยามา” หญิงสาวจำใจต้องปล่อยเรื่องให้เลยตามเลย

“ทำไม” เขาถาม ในขณะที่มือก็คอยลูบไล้ขึ้นลงบนลำแขนเร็วไม่ได้หยุด

“ที่ไม่ไปหาหมอนะหรือค่ะ” เขาพยักหน้าบอกว่าเธอเข้าใจไม่ผิด

เหลื้ยมรักเล่ห้ท้รย P. S. Love ๑

“ฉันไม่เลื้กการรกัษยด้วยเคมีบ้บดก็เพรยว่ฉัันไม่ยอกจ้เห้งคย...ฉัันกลั้วตัวยงโทรมนะคย มัันคงไม่น้าคูน้กหรอกถ้้าหวัของฉัันจะไม่มีเสัันผมอืกต้อไป...ไหนๆ ก็จยอยู่ได้อืกไม่น้านเล้ว ฉัันขอเลื้กจกจกไปนตอนท้ยงสวยอยู่ดืกว่” หญิงสวยท้่าสूंมเลื้ยงบอคว่ ‘ปลง’ ได้สมจรงเสืยจนอืกฝยไม่คดสงสัยใคๆ

“ก็เป็ันคยมคดท้ดี เพรยว่แ่รู้วันเวลท้ยงลจกจกโลกน้ไ่มัันก็โหดรยยพอเล้ว บงท้การได้ท้ทำอะไรเพือให้เรมคยมสุขไปจนวนรยสุดท้ยงก้น้่าจยดืกว่...อืกอย่งผมคงเสืยคยน้าคู ถ้ผมหอมน้่มสวยจยจะไม่อยู่กัคยเล้ว” เล้วคยพคก้จ้คกรพิสจจันด้วยกรจรคตันจมกคกับกัคยผมน้่มสวคคกัันหอมสยอคข้่าไปจนเด็มปอด

“คยอยกไปอยู่กัคยผมไหมชยล” หล้งต้งฝยต้งปลอยคยมคดให้ลยต้งท้่ามคคยคยงยบเกือบห้่านท้ชยหน้่มก้เยอถยมออกมย

“คยขอบฉัันขนคคยนั้นลยเหรคคย” บยหน้่าหวนล้่าหงนงยจ้ันมอญหน้าคยถยม แเปลกจยไม่น้อย

“ก็ขอบ”

“แ่ขอบต้งหกถ้คคย” หญิงสวยแ่ค้ยให้ขยใหม่

“ขอบคยนยคคยท้ชวน แ่ฉัันไม่คยคคยจยตยงไปอยู่กัคยใครแ่ค้ยว่ ‘ขอบ’ หรอกคคย ฉัันขอบปฏิเสทก้เล้วกัันนยคคย เล้วท้คยรู้สึคอยู่ตอนน้ ก็ไม่ใช้คยมขอบหรอกคคย คยแ่ค้สกรนชยตยจยวคคยฉัันเท้ันเอง เล้วฉัันก็ต้งขอบคย คยอืกน้ันแหลคคย...แ่ฉัันไม่ยอกให้ไครมยสงสยรคคยก็รู้”

“ผมรู้แ่ต้วผม..คยผมไม่ยอกปลอยคยว้ท้ที่น้คยคยว” “ไม่รู้จะไรท้ท้ให้ขยเยอออกไปแบบนั้น...หรือเพรยว่คยมสงสยรอย่งท้เธอว่

“คยข้่าจยผคเล้ว ฉัันมีเพือัน มีไครต้อไครอืกยเยะเยะอยู่ท้ที่ ฉัันไม่ได้ตั้วคยคยวชยหน้อย”

“รู้จะไรใหม่ นอกจกจกคยจะเป็ันผู้หญิงบรยสุท้ษผคคคยคคยแรกท้ผมนอนตั้วเล้ว คยยังเป็ันผู้หญิงคคยแรกท้ปฏิเสทผมอืกตั้ว...อ้อ! เล้วก็เป็ันผู้หญิงคคยแรกท้ผมคยมือท้่าอหยรให้กััน เป็ันคคยแรกท้ผมต้งคคยคคยเลหล้งจกเรมมีจะไรๆ กัันเพรยว่ผมคคยท้่าให้คคยไม่สยบย เล้วก็เป็ันคคยแรกท้ผมป้อนข้วป้อนน้ยด้วย”

“เล้วถ้่าไม่ใช้เพรยว่ฉัันก้่าล้งจยตย ฉัันจะได้รับเกยรคคยน้หรือเปล้คคย”

“ผมบอกแล้วไงว่าไม่ให้พูดถึงเรื่องนี้”

“กะ..ใช้ชีวิตที่เหลือให้มีความสุขที่สุด” หญิงสาวไม่ชักใช้เขาต่อ

“นอนพักเถอะ ตื่นขึ้นมามาจะได้อารมณ์ดีขึ้น”

“คุณไม่ออกไปไหนหรือคะ” ถึงเขาจะดีด้วย แต่ในหัวก็คิดหาทางซึ่งอยู่

ตลอดเวลา

“ไม่..รอให้คุณอาการดีขึ้นก่อน เราค่อยไปเที่ยวด้วยกันก็ได้”

“แต่ต้องให้ฉันกลับไปโรงเรียมก่อนนะคะ”

“ผมรู้แล้ว นอนได้แล้วคนสวย ขึ้นพูดอยู่แบบนี้เดี่ยวเราออกไปทำอะไรสนุกๆ กันพอดี...ผมล้อเล่น”

เสียงหัวเราะเบาๆ ดังแทรกในประโยคสุดท้ายเมื่อเจ้าของร่างบางยึดตัวขึ้นจากแพงออกกว้างมามองค้อนตาคว่า ก่อนจะขอมโอนอ่อนผ่อนตามแรงจูงใจของอ้อมแขนแกร่ง...ดวงตากลมโตหลับปริ้มในเวลาต่อมาโดยไม่มีวี่แวงเคลือบเคลงระแวงสงสัยใดๆ เมื่อมีมืออุ่นหนาคอยอุบไล้ขึ้นลงราวกับห่อกลม

ขาลินี้ไม่รู้ว่าจะตัวเองหลับไปนานเท่าไร จนกระทั่งมารู้สึกตัวอีกที เมื่อได้ยินเสียงประตูห้องถูกเคาะ แม้จะไม่ดังมาก แต่ก็ทำให้สองร่างที่กำลังนอนอยู่บนเตียงล้มตัวขึ้นมาเกือบจะพร้อมกัน

“เดี่ยวผมไปดูเอง”

ซริฟไม่เปิดโอกาสให้หญิงสาวถามอะไร จมูกโด่งสวยจรดลงบนกลุ่มผมนุ่มที่หนึ่ง ก่อนจะถูกจากเตียง พอร่างสูงใหญ่เดินพ้นประตูขาลินี้ก็ลุกไปเตรียมตัวบ้าง ก่อนจะโทร.ไปนัดหมายกับเพื่อน โดยไม่รู้ว่าคนที่เพิ่งออกไปจากห้องกำลังดีหน้าเครียดเมื่อได้ยินคำบอกเล่าจากคนสนิท

“ฝ่าบาทจะคุยกับคุณครับ”

อะซัดยื่นโทรศัพท์ในมือให้ผู้เป็นนาย ก่อนจะถอยห่างเล็กน้อย แต่ก็เตรียมพร้อมรอรับคำสั่งตลอดเวลา

“ว่าไงฝ่าบาท”

“พี่คงเป็นคนเดียวจริงๆ ที่ผมสั่งไม่ได้..เมื่อไหร่จะเลิกเรียกผมแบบนี้ซะที ผมเป็นน้องชายนะ”

“สำคัญหรือไง..จะเรียกยังงี้ก็พี่น้องกันเหมือนเดิมแหละน่า”

“พี่ก็เป็นชะแบบนี้ แล้วตอนนี้พี่อยู่ที่ไหน”

ถ้อยคำเป็นกันเองยังคงมีให้ผู้เป็นที่ชายไม่เปลี่ยนแปลง และก็ดูจะเป็นคนเดียวในตอนนี่ที่กล้าพูดคุยกับคำด้วยถ้อยคำสามัญธรรมดาเหมือนที่คนทั่วไปพูดกัน

เวลาได้พูดคุยกับพี่ชายคนนี้ ทำให้เขารู้สึกว่าตัวเองก็เป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่ง แต่อาจจะมีการะหน้าที่หนักหน่วงกว่าคนอื่น ๆ มากอยู่สักหน่อยก็เท่านั้น

“ประเทศไทย”

“ไปเที่ยวไม่ชวนกันบ้างเลย” แม้จะมีเรื่องกังวลแต่ก็อดต่อว่าไม่ได้

“ทำยังกับชวนแล้วจะมาได้ อย่างนั้นแหละ”

“ที่พี่ต้องมาติดแหง็กอยู่แบบนี้ก็เพราะพี่นั่นแหละ”

องค์มกุฎราชกุมารผู้ถูกวางไว้ให้สืบต่อราชบัลลังก์เป็นคนต่อไปต่อว่าที่เล่นที่จริงแบบนี้บ่อยครั้ง สาเหตุก็เพราะว่าเจ้าตัวมีศักดิ์เป็นน้อง และก็เป็นหลานชายของทายาทที่ถูกวางตัวเอาไว้ให้ดำรงตำแหน่งประมุขคนต่อไป แต่การณ์กลับผันเปลี่ยนเมื่อซิคอับดุลอะซีซผู้เป็นลุง ยอมสละทุกสิ่งอย่าง เมื่อตกหลุมรักกับอิสเบลล่า รูเฟิร์ต สาวสวยชาวฝรั่งเศสและตกลงใช้ชีวิตอยู่กินร่วมกันตั้งแต่สมัยเมื่อครั้งไปศึกษาต่อที่ปารีสจนเกิดมีซารีฟขึ้นมา ซึ่งกว่าทุกคนจะรู้เรื่อง วันนั้นซารีฟก็มีอายุสิบขวบแล้ว และซิคอับดุลอะซีซก็ไม่มีชีวิตอยู่แล้ว

ข่าวซิคอับดุลอะซีซประสบอุบัติเหตุรถคว่ำเสียชีวิต ทำให้ทุกคนช็อกไปตามๆ กัน โดยเฉพาะท่านปู่ของเขา...การสูญเสียลูกชายคนโตไปทำให้ท่านปู่ทรมทุกข์อย่าง ไปที่หลานชายคนโตแทน แต่เพราะมีมารดาเป็นชาวฝรั่งเศส และเจ้าตัวก็ถือสองสัญชาติคือฝรั่งเศสกับซีเรียนอน บวกกับประเพณีวัฒนธรรมดั้งเดิมในบางเรื่องซึ่งยังคงถือปฏิบัติสืบต่อกันมาอย่างเคร่งครัด ซารีฟจึงถูกกันออกจากตำแหน่งที่ควรจะได้รับสืบทอดต่อจากผู้เป็นบิดาด้วยความเต็มอกเต็มใจของเจ้าตัวและผู้เป็นมารดา

ซารีฟยินดีและเต็มใจเป็นคนธรรมดามากกว่าจะเป็นซิค เป็นองค์รัชทายาทหลังซีเรียนอน เติบโตมั่นคงเป็นปีกแผ่นกลายเป็นรัฐใหญ่จากการรวมตัวกันของหลายสิบแคว้น และการปกครองในระบบหัวหน้าชนเผ่าก็ถูกเปลี่ยนมาสู่ระบบกษัตริย์แบบเต็มรูปในสมัยบิดาของเขา เพราะเชื้อสายที่สืบต่อกันมาช้านาน และอำนาจarmiที่สร้างสมกันมาตั้งแต่แรกเริ่มตั้งรกราก ณ ที่ดินแดนแห่งนี้ ตั้งแต่เมื่อ

ครึ่งสมัยศึกดาบรพ

สุดท้ายกรรมก็เลยตกมาอยู่ที่เขาซึ่งเป็นลูกชายคนเดียวของท่านพ่อ ชีคซาลิม อิสมาอิล อาห์เม็ด อุมร์ ทายาทคนเดียวที่เหลืออยู่ของชีค अबดุลวาฮิด อิสมาอิล อาห์เม็ด อุมร์....แต่ก็ใช้ว่าเขาจะ โชคร้ายจนเกินไป ถึงจะถูกวางให้เป็นทายาทอันดับหนึ่งทำงานสานต่อความรับผิดชอบและหน้าที่ทั้งหลายทั้งมวลต่อจากผู้เป็นพระบิดาแต่ก็มีไม่กี่คนที่รู้ว่า คนที่ทำงานหนักเคียงบ่าเคียงไหล่เขากับพระบิดา และเป็นเจ้าของโปรเจกต์มากมายที่นำความเจริญมาสู่รัฐซีเรียนอน* ก็คือซารีฟเจ้าของแคว้นไซตาร์* ผู้มีศักดิ์เป็นพี่ชายของเขานั่นเอง

“ตกลงโทร.มาว่า หรือว่าโทร.มาเพราะมีเรื่องอะไร” คนมีศักดิ์เป็นพี่แสร์ทั้งเสียงรำคาญและแน่นอนว่าคงมีแต่เขาคนเดียวเท่านั้นที่กล้าพูดกับองค์รัชทายาทแบบนี้

“ผมจะโทร.มาบอกว่าท่านปู่ไม่สบาย” แม้จะมีทรงภาระหน้าที่มากมาย แต่ถ้าเป็นเรื่องของคนในครอบครัว ก็ไม่เคยสักครั้งที่มีองค์มกุฎราชกุมารจะละเลย

แม้ในสายตาของคนภายนอก คนพี่จะดูแข็งแรงและแข็งแกร่งราว แดมยังได้ชื่อว่า เป็นเพลย์บอยคนดังในสังคมของกรุงปารีส ส่วนคนเป็นน้องก็ติดจะรักสนุกและขี้เล่น จนมีคำว่างค์รัชทายาททางตัวไม่เหมาะสมมาให้ได้ยินอยู่บ่อยๆ แต่ที่คนภายนอกไม่รู้ก็คือจิตใจที่งดงามยิ่งกว่ารูปลักษณ์ภายนอก และความรักความเมตตาที่ทั้งสองมีให้กับผู้คนรอบตัว ความรักใคร่กลมเกลียวที่ถูกปลูกฝังสั่งสอนมาจากรุ่นสู่รุ่น ทำให้ในวันนี้ราชวงศ์ของซีเรียนอนเติบโตเป็นปีกแผ่นมั่นคงและก็เป็นราชวงศ์ที่ไม่มีการแก่งแย่งชิงดีกันในหมู่ญาติพี่น้อง

“เป็นอะไรมากหรือเปล่า แล้วตอนนี้อยู่ที่ไหน”

“โรงพยาบาลครับ เมื่อก่อนเห็นว่าตามท่านพ่อออกไปเยี่ยมชนผ่านออกเมือง คิดว่าคงหนี้อยจากการเดินทาง แต่ตอนนี้ก็ไม่ได้เป็นอะไรมากแล้วแต่หมอก็อายจะให้เห็นอนพักที่โรงพยาบาลสักสองสามวัน แต่ท่านจะไม่ยอมทำเดี่ยว แดมพอลืมหัดขึ้นมาก็ถามหาแต่พี่ ผมกับท่านพ่อท่านแม่ไม่รู้จะทำยังไงก็เลยโทร.มาหาพี่นี่แหละ”

* ซีเรียนอน และ แคว้นไซตาร์ เป็นเพียงชื่อสมมุติที่ผู้แต่งตั้งขึ้นมาตามจินตนาการ โดยมีจุดประสงค์เพื่อใช้ในนิยายเท่านั้น ไม่ได้อ้างอิงความเป็นจริงตามหลักประวัติศาสตร์ ความเชื่อ วัฒนธรรม ศาสนา รวมถึงระบบการปกครองและสถาบันพระมหากษัตริย์ในพื้นที่ประเทศใดๆ ทั้งสิ้น

เหลื้ยมรักเล่้ท่รย P. S. Love ๑

“จ้้นบอท่ท่นปู้ว่เด็ยว่ฟ้กเล่บ ให้รออยู่ท่โรงพยบยบก่อน” หลนร้ก
ต้ดลนจอยไม่ล้งเล เพราะควมร้กควมเมตตท่ใด้ร้บมต้งแต่ผู้เป็นบคจกไป

“ใด้คร้บ...จ้้นแ่ก้เน้ะคร้บ”

“อ้อ..ฟ่กด้วยนะทรรช” องค้มกุฎรชกุมมร ทรรช ว้ฟชล้ม อลสมออล อห้
เม้ด อุมร ย้มกว้งด้วยควมถูจยเพราะไม่บ่อยคร้งท่จ้ะใด้ยนชื้อของตัวองออกจก
ปวกคนเป็นฟ้ชย

“ปู้มเหมือนก้นน้” องค้มกุฎรชกุมมรเข้อรมณ้ดี “มมรท่โรงพยบยบ
นะคร้บ แล้วเจอก้น”

“อะซ้ด” พอจบการสนทนท่เรยภคนสนทท้นท้

“พะซ้ดเตรยมคร้องว้ฟพร้อมแล้วคร้บ รอค้ต้งบมจกคุณท่นน้” ลุกน้อง
คนสนทท้คนเป็นเจ้านยเห็นเป็นเหมือนฟ้เหมือนฟ้เพื่อนรยจนอย่งร้จ

“นยสองคนน้จรงจ้ เลย” ลีรชะใด้ร้บสวยโคลงไปม มุมปวกยกจ้้น
เล้กน้อง “มเวลลือพอใ้ไปล้งคนสวยในห้องท่โรงเรมใหม่”

ค้ถมของผู้เป็นนยท้ให้ลูกน้องเปลกจอยไม่น้อย เพราะไม่เคยมผู้หญงคน
ไหนเคยใด้ร้บเกยรตนี้ล้กคน

“ถ้แ่ก้ต้งเจยจ้ ก็ใด้คร้บ” อะซ้ดบอขย้มจ้

“ถ้ไม่ตคคว่เป็นห้งท่นปู้ก็อจจะ ไม่แ่ก้ต้ง” คนเป็นนยตอบกเล่บอย่งร้
ก้น

“ถ้ชอบเรชขนาดน้้นท้ม ไม่ลองชวนเรชไปเท่ยว่ท่โน่นค้ละคร้บ”

“ใครว่ไม่ชวน...ชวนแล้วแต่เขยปฏลเรชต้งหก”

“อ้อ ถ้จ้ะชอบจรงจ้ น้้นแหละมมว่”

ไม่บ่อยคร้งน้กหрокท่เจ้านยก้บลูกน้องจ้ะมเร่จมยให้พุดล้อพุดเล่กน
เหมือนในว้นน้ “แล้วไม่บอเธอไปล้งคร้บว่คุณเป็นใคร เพื่อเธอจะเปล่ยนจ้ก็ใด้”

“ท้เป็นร้ดี” ชรฟว่กเล่บ ไม่จรงจ้ง...นนจ้ ท้เหมือนก้นท่จ้ะเห็นคนท่คอย
แต่จะท้หน้าตคเร่จขรมอยู่ตลอดเวลกถ้พุดจล่นห้วก้บเข

“แต่ไม่หрок ย้งงเขก้ก็ไม่เปล่ยนจ้” เลยงห้วฟ้งหม่นลงเล้กน้อยพอก้บล้
หน้า “ขอเวลลือบนท้”

“ใด้คร้บ”

ซารีฟหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในห้องอย่างไม่ให้เสียเวลา...ร่างบอบบางในชุดเดิม ยืนเหม่ออยู่ข้างหน้าต่าง ชายหนุ่มเดินเข้าไปสวมกอดเอาไว้แน่น นานกว่านาทิจ โดยไม่พูดอะไร

“เป็นอะไรคะ” เห็นเขาเงิบจนน่าใจหายก็อดถามไม่ได้
ตอนนี้ฉันมาถึงแล้ว และเธอจะต้องไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

“สำหรับผมการได้เจอคุณถือเป็นการทรงจำที่สวยงามนะคนสวย” ร่างสูงใหญ่ยึดตัวตรงเต็มความสูง สองมือวางทับบนไหล่บาง จับจ้องมองใบหน้าหวานละมุนไม่วางวาย

“ขอบคุณค่ะ”

“แล้วที่ผมบอกว่าขอบคุณ ผมก็หมายความตามนั้นจริงๆ และมันไม่ใช่แค่ความสงสารอย่างที่คิดเข้าใจ”

“ขอบคุณค่ะ”

เขายิ้มน้อยๆ เมื่อได้ยินคำขอบคุณจากเจ้าของเสียงใสเป็นครั้งที่สอง

“ผมมีความจำเป็นที่จะต้องกลับบ้านตอนนี้...คุณจะเปลี่ยนใจไปกับผมไหม”

ซาลินีดีใจจนพูดไม่ออกเมื่อได้ยินประโยคดังกล่าวจากเขา

“ฉันคงต้องบอกว่าขอบคุณอีกนั่นแหละค่ะที่อุตส่าห์ชวน แต่คุณก็รู้ว่าอะไรเป็นอะไร อย่าให้ฉันไปเป็นภาระของคุณเลยนะค่ะ อีกอย่างตอนที่ฉันจะจากไป ฉันก็อยากจะอยู่ท่ามกลางคนที่ฉันรักมากกว่า”

“ว้าว! ฉันแสดงว่าเสน่ห์ผมลดลงไปเยอะเลยสินะ” เห็นใบหน้าหวานเศร้าหมอง คนมองก็เลยต้องปรับโทนเสียงให้แจ่มใสกว่าปกติ

“ทำไมคะ”

“ผมไม่ได้จะขูหรือว่าหลงตัวเองนะ แต่ไม่เคยมีใครปฏิเสธผมมาก่อน”

“ฉันคงวาสนาไม่ถึงมั้งคะ...แต่ก็ขอบคุณนะค่ะ สำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง คุณก็จะอยู่ในความทรงจำของฉันเหมือนกัน”

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น เธอกงพุดได้เท่านี้

“ยังงี้ก็ไม่เปลี่ยนใจ”

“ค่ะ”

“งั้น ถ้าผมให้อัสนี่คุณไว้ คุณจะหาว่าผมดูถูกหรือเปล่า”

เหลืยสรักเล่ห้กรรช *P. S. Love 1*

ถ้าเป็นผู้นึงคนอื่นที่เขาคอยผ่านไป มา เขาคงจะไม่คิดมากและไม่ลังเลเลย เพราะพวกเจ้าหล่อนเต็มใจเสียยิ่งกว่าเต็มใจในการรับเงินก้อนโตจากเขา...แต่กับคนนี้ทำให้เขาต้องคิดแล้วคิดอีก

ซาลินีมองแหวนทองคำขาวฝังเพชรเม็ดเล็กรายล้อมอยู่รอบวงที่เขาดอกจากนี้ นวนางมาวางใส่ฝ่ามือเธอ สลับกับมองหน้าเขา..ดวงตากลมโตฉายแววสงสัยอย่างไม่ปิดบัง

“ผมอยากให้คุณเก็บเอาไว้อย่างน้อยในวันที่คุณจากไป คุณก็จะได้มีผมเป็นเพื่อนใจ”

“แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่...แหวนวงนี้เทียบไม่ได้เลยกับสิ่งที่คุณให้ผม และความทรงจำดีๆ ที่เรามีร่วมกัน...แม้มันจะเป็นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ แต่ผมก็มีความสุขมาก”

ใบหน้าหวานละมุนติดตริงตรามองมาที่เขาด้วยแววตาใสซื่อ ทำให้ซาริฟตัดสินใจทำในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน...ปากกาถูกคว่ำขึ้นมาเขียนตัวเลขลงบนฝ่ามือ บาง คนละข้างกับที่กอบกวมแหวนที่เขาขยี้เคียดให้รับไว้

“เบอร์โทรศัพท์ที่ส่วนตัวของผม ถ้ามีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้ โทร.หาผมได้ตลอดเวลา”

“ขอบคุณค่ะ”

ซาลินีบอกเขาเสียงเบา แม้จะไม่ได้มีจิตพิศวาสอะไรในตัวเขาเท่าไร แต่ความรู้สึกผิด กับความตื่นตันใจก็พร้อมใจกันเล่นขึ้นมาจุกอกจนแยกไม่ออกว่าอะไรมันมากน้อยกว่ากัน พอเขาคว่าตัวเขาไปกอดอีกครึ่ง หึงสาวก็กอดตอบเขาแน่นด้วยความเต็มใจ

“เอาละ คงได้เวลาต้องลากันจริงๆ แล้ว...ไปเถอะ เคียวผมจะไปส่งคุณที่โรงแรมก่อน”

ซาลินีปล่อยให้เขาเดิน โอบพาออกจากห้อง ไปเงียบๆ บอกตัวเองว่ามันจบแล้วจริงๆ

จบไปพร้อมกับความฝันของเธอ ที่สลายย่อยยับลงในพริบตา

.. หล่ยมรัก เล่ห์กราย

4

ชาลินีโมเดลลิ่ง... 7 ปีต่อมา

เจ้าของโมเดลลิ่งคนสวยนั่งมองตัวเลขตรงหน้าสลับกับมองไปที่ลูกสาวตัวน้อยที่กำลังนอนหลับตาพร้อมหายใจเข้าออกสม่ำเสมอบนโซฟามาเกือบชั่วโมงด้วยหัวใจสับสนไม่ต่างจากทุกครั้งที่มีเวลาว่างจากงาน

เบอร์โทรศัพท์ที่เขาให้มา และเธอควรจะทำมันไปตั้งแต่วันนั้น แต่เธอก็ยังอดส่าห์ลอกมันมาจากมือแล้วเขียนลงกระดาษ เก็บมันเอาไว้จนวันนี้ ทั้งที่ไม่เคยโทรหาเขาสักครั้ง แม้กระทั่งในวันที่รู้ว่ายังมีอีกหนึ่งชีวิตถือกำเนิดขึ้นมา

ลูกสาวตัวน้อยที่เธออยากได้นักได้หนา และก็ได้มาโดยไม่คาดฝันหลังจากคิดว่าไม่มีความหวังแน่แล้ว

กว่าหกปีเต็มที่เธอเฝ้าเลี้ยงดู ทะนุถนอมหนูน้อยเชริมาด้วยความรักโดยที่มีคำบอกเล่าของเขาในวันนั้นติดค้างอยู่ในใจเสมอมา

อะไรที่ทำให้ผู้ชายคนนั้นคิดว่าตัวเองไม่สามารถมีลูกได้ แล้วถ้าเขาได้รู้ความจริงเหมือนที่เธอรู้เขาจะคิดยังไง...แล้วถ้าเธอปล่อยให้เขาติดอยู่ในความคิดแบบผิดๆ ไปจนตายล่ะ มันจะเป็นการใจร้ายกับเขาเกินไปหน่อยไหม เขาควรจะมีสิทธิ์ได้ว่าเขาก็สามารถมีลูกได้

แต่ถ้าเธอบอกเขาไป เขาจะเชื่อหรือ ในเมื่อสำหรับเขา เธอได้ตายไปตั้งแต่เจ็ดปีที่แล้ว...หรือถ้าเขาเชื่อ เขาจะมาพรากลูกไปจากเธอหรือเปล่า

กว่าเจ็ดปีที่ผ่านมา เธอรู้ว่ามันค่อนข้างเป็นการเห็นแก่ตัวที่คนเป็นพ่อไม่มีโอกาสได้รู้เลยว่า มีลูกสาวถือกำเนิดขึ้นมาบนโลกใบนี้...แต่ทำยังไงได้ เธอไม่อยากเลี้ยงเสียลูกไป

เหลื้ยมรักเล่้ห้ทรล P. S. Love ๑

ลูกสวตตัวน้อยที่เธอรักยิ่งกว่แ่ก้วตาดวงใจ

ครั้งนี่ครั้งเดียวเท่นั้นที่ขอเป็นคนเห็นแ่ก้วตัว...ขอใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับ

ลูกสวตตัวน้อยที่เข้ให้ม้โดยไม่รู้ตัว แล้วเธอจะไม่ว่ขออะไรอีกแล้ว

“ม้มี” เสียงของหนูน้อยปลุกผู้เป็นแม่ออกจากภวังค์

“ตื่นแล้วหรือลูก”

“กะ” หนูน้อยลุกขึ้นนั่งด้วยสีหน้าดีจจะจ้วเจียวอยู่บั้ง แต่ก็ไม่เคยอแงงล้ก

ครั้ง

“จ้้นไปล้งหน้าล้งตาค่อนนะจจะจะได้สดชื่นจ้้น เดียวม้มีพาออกไปข้างนอก” ร้างแบบบางทรุดน้งล้งข้างลูกสวตตัวน้อยยกมือจ้้นลูบผมนุ่มผ่่วเบา

“ไปไหนกะ” หนูน้อยในวัยข้างซ้กข้างถลนงยหน้าจ้้นถลนมารค

“เดียวคุณล้งอเล็กจ้จะมารบ้ไปกินข้าวจ้ะ”

“แล้วม้มีน้่นักบ้คิตดีไปกับเร้ด้วยไหมกะ” คนเป็นแม่เคยย้มีไม่ได้เมื่อได้

ย้ินลูกสวตตัวน้อยเรียกคนไม่ว่อยากเป็นล้งตามทีเจ้าตัวพ้ร้าสอนให้เรียก

“ไปจ้ะ ตอนนี่คิตดีกับม้มีน้่นารออยู่ทีร้านอาหารแล้ว รอเชรี่คนสวขของม้มีแต่งตัวแค่น้เอง”

“จ้้นหนูขอเวลาเป้บเดียวนะกะ” หนูน้อยเสียงใสจ้้นมาท้ันที

“ให้ม้มีช่วยไหมจ้ะ”

“ไม่ต้องกะ หนูแต่งตัวเองได้ ม้มีเคยสอนแล้ว”

เชรี่น้อยในวัยหกขวบสามารถทำอะไรด้วยตัวเองได้ตั้งแต่อายุสี่ห้าขวบแล้ว เพราะผู้เป็นแม่ห้ดีให้ช่วยเหลือตัวเองมาตั้งแต่เด็ก และหนูน้อยก็สามารถปรับตัวเองได้ค้้อย่างไม่น่าเชื่อ หลังต้องย้ายจากคอนโคทรูมาอยู่ทีชั้นบนสุดของอาคารพถนชย้สามชั้นทีมารคใช้เป็นที่ทำงานเมื่อตอนด้นปี

“เก่งมากจ้ะ จ้้นเชรี่ไปแต่งตัวนะ เดียวม้มีรอทีนี่”

“กะ” เชรี่น้อยในวัยหกขวบรับค้มารคเสียงใส ก่อนจจะจ้วจ้้นบนไดไปย้งชั้นบนด้วยควมค้้นเคย

ล้บหลังลูกสวตตัวน้อยคนอสามารถรับสองแม่ลูกก็โผล่หน้าหล่เหลลนเกลย้งกลลมาให้เห็นด้วยบหน้าย้มีแย้ม

“หลนสวคนสวขของผไปไหนกะกะ”

“ขึ้นไปแต่งตัว...นี่มาจากที่ทำงานหรือ”

“มาพบลูกค้าแถวนี้แหละ คุณเสร็จก็มาที่นี่เลย...เรื่องคอนโดมีคนติดต่อมาบ้างไหม” อเล็กซ์ถามเรื่องที่เป็นห่วง

“มีเหมือนกัน แต่ก็ต่อราคาซะจนตัดใจขายไม่ลง” พอประสบปัญหาขาดสภาพคล่องด้านการเงินเมื่อปลายปีที่ทำให้ชาลินีต้องตัดใจประกาศขายคอนโดที่อยู่มาหลายปี

“ผมจะซื้อไว้ก็ไมยอม” อเล็กซ์ว่าที่เล่นทีจริง

“ก็เพราะรู้ว่าซื้อแล้วจะคืนให้ไงก็เลยไม่ขาย...ชาลินีนะว่าทุกคนหวังดีและเป็นห่วง แต่ขอชาลีลองแก้ปัญหาด้วยตัวเองก่อนเถอะ ชาลีไม่อยากให้เป็นว่าพ่อบมีปัญหาอะไรก็คอยความช่วยเหลือจากเพื่อนอย่างเดียว”

“ถ้าเป็นแบบนี้จริงพวกเราจะดีใจมาก” อเล็กซ์ประชดคนคิดมาก

“ถ้ามันไม่ไหวจริงๆ สัญญาเลยว่าจะบอก”

“สัญญาแล้วนะ”

“อ้อ...แนะ หลานสาวใครมาโน่นแล้ว”

“คุณลุงอเล็กซ์”

พอได้ยินเสียงใสของหนูน้อยดังมาก่อนตัว คนเป็นลุงก็ก้าวยาวๆ เดินขึ้นบันไดไปอุ้มสาวน้อยเอาไว้ทันที พร้อมกับเอียงแก้มซ้ายขวาให้หอม...แก้มสากระคายของผู้เป็นลุงทำให้หนูน้อยหัวเราะคิกคักด้วยความจุกกระจี้

“วันนี้คุณลุงลืมโกนหนวดใช่ไหมคะ”

“ทำไมเชรริรู้ล่ะคะ”

คนเป็นลุงถามกลับเป็นภาษาอังกฤษเหมือนทุกครั้งเพื่อเป็นการฝึกภาษาให้หนูน้อย เพราะคนเป็นแม่พริ่าสอนลูกสาวมาตั้งแต่เริ่มหัดพูด..หนูน้อยเชรริในวัยหกขวบจึงมีภาษาไทยกับภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการสนทนาพูดคุยกับมารดา

“ก็วันนี้แก้มของคุณลุงไม่นุ่มเหมือนทุกวันนี้คะ” หนูน้อยตอบกลับด้วยภาษาเดียวกันอย่างรู้งาน พร้อมยืนยันด้วยการยกมือขวาป้อมขึ้นลูบแก้มสากของผู้เป็นลุง

“สงสัยว่าลุงจะลืมจริงๆ นั่นแหละ...งั้นขอแก้ตัวคราวหน้าได้ไหม”

“ได้ค่ะ เชรริรอได้เพราะเชรริรักคุณลุง” หนูน้อยอดอ้อนเสียงใส จนผู้ใหญ

เหลื้ยมรักเล่ห้ทรช *P. S. Love 1*

พลอยยืมไปตามๆ กัน

“เอาละจะ ไปกันได้อีแล้วนะ ปานนี้คิดดีกับมามีนี้น่ารักอยู่แล้ว”

หนูน้อยหัวเราะเอื้กอ้ากด้วยควมชอบใจเมื่อคนเป็นลุงกร่างป้อมขึ้นชีคอเดินนำหน้ามารคาไปขึ้นรถ...รถฝ้จรรจรอันแสนคับคั่งของเมืองหลวงมากกว่าช่วโมงทั้งสามก็มาถึงที่นัดหมาย ซึ่งคริส โทเฟอร์กับปานปรารณารออยู่แล้ว

“เจ้าหญิงน้อยของคิดดี” คริส โทเฟอร์ถูกจากโต๊ะไปแย่งหนูน้อยจากน้องชายมาอ้อมไว้ซะเอง “ไม่ได้เจอกันตั้งสองวันคิดถึงคิดดีใหม่คะ”

“คิดถึงที่สุดเลยคะ” หนูน้อยตอบรับเสียงใส เรียกรอยยิ้มจากผู้ที่ได้อินและได้เห็นภาพของคนตัวใหญ่หยอกล้อกับหนูน้อยหน้าตาน่ารักจิ้มลิ้มไปตามๆ กัน

“หิวใหม่ลูก คิดดีตั้งงของโปรดของหนูไว้ให้หนูเพียบเลยนะ”

“หิวคะ”

“งั้นไปนั่งที่โต๊ะกันก่อนนะ...จะนั่งกับมามีหรือนั่งกับคิดดีคะ”

“นั่งกับคิดดีก็ได้คะ” หนูน้อยบอกเอาใจ คนเป็นลุงก็เลยยืมหน้าบานด้วยความถูกใจ

“สวยดีคะมามีนี้น่ารัก” หนูน้อยยกมือไหว้แม่ทูนหัวโดยไม่ต้องให้มีใครบอก

“มามีนี้กว่าแชรี้จะไม่เห็นมามีแล้วซะอีก” คนเป็นแม่ทูนหัวแกล้งตัดพ้อแต่คนเดือดร้อนไม่ใช่สาวน้อย แต่เป็นคนตัวใหญ่ที่กอดหนูน้อยไม่ยอมห่าง

“บอกก็ครั้งแล้วขยนิ่น่าว่าอย่าประชดหลาน เดี่ยวหลานฉันก็จำไปพูดหรอก”

“แม่ลูกเขาแค่ล้อเล่นกันเองนะคิดดี พี่นี้ถ้าจะเป็นเอามาก” ปานปรารณาแย้กับความเป็นห่วงจนโอเวอร์ของอีกฝ่าย “แชรี้รู้ใจใหม่คะว่ามามีแค่ล้อเล่น”

“คะ...แชรี้รู้ด้วยว่ามามีนี้น่ารักแชรี้ที่สุด” เป็นอีกครั้งที่คำพูดของหนูน้อยเรียกรอยยิ้มจากผู้ที่ใหญ่ไปตามๆ กัน

“เห็นใหม่ละคิดดี ลูกสาวของนิ่น่าฉลาดจะตาย”

“ยะ...แต่ระวังไว้หน่อยก็ดี เด็กกำลังอยู่ในวัยช่างจดช่างจำ”

“รับทราบเจ้าคะ” อติตนางแบบคนดังที่ตอนนีผันตัวไปทำธุรกิจของที่บ้านเป็นงานหลัก แต่ก็มีรับงานเดินแบบ ถ่ายแบบบ้างเป็นบางโอกาสตอบรับผู้จัดการส่วนตัวด้วยน้ำเสียงติดประชดนิคๆ

“เห็นว่าพี่มีเรื่องอะไรจะบอกขาลีไม่ใช่หรือคริส” อเล็กซ์เกริน หลังผองเพื่อนและพี่ชายต่อปากต่อคำกันพอหอมปากหอมคอ

“เขริมานั่งกับคุณลุงดีกว่ามาลูก เดี่ยวคุณลุงตักอาหารให้กินคิดดีจะได้คุยธุระกับ मामีนะคะ”

“มีอะไรหรือคิดดี” พออีกฝ่ายส่งลูกสาวตัวน้อยไปอยู่ในความดูแลของน้องชาย ซาลินีถึงได้ถามขึ้น

ภาพของเพื่อนที่คอยชี้ชวนให้ลูกสาวตัวน้อยของเธอกินนั่นกินนี่ ทำให้หญิงสาวรู้สึกตื่นตันทันไม่ต่างจากทุกครั้ง และบอกกับตัวเองเสมอมาว่าเธอโชคดีที่สุดแล้วที่มีสามคนนี้เป็นเพื่อน เพราะไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในชีวิตไม่ว่าดีหรือร้าย นิน่า อเล็กซ์ และคริสโตเฟอร์จะคอยอยู่เคียงข้างเธอเสมอ และความรักความห่วงใยนี้ก็เพื่อแผ่มาถึงลูกสาวตัวน้อยของเธอด้วย

ตั้งแต่วันที่รู้ว่ามีหนูน้อยอยู่ในท้องของเธอจนกระทั่งวันนี้ ทั้งสามคนมีส่วนช่วยเลี้ยงดูอุ้มชูเขริน้อยมาตั้งแต่เริ่มแรกลิ้มตามาคูโลกเลยทีเดียว

เธอจำได้ว่าวันที่รู้ว่าตัวเองตั้งท้อง และแจ้งข่าวให้เพื่อนรักทั้งสามทราบ... ตกเย็นทั้งสามก็พร้อมใจกันหอบผ้าหอบผ่อนย้ายมาอยู่ที่คอนโดกับเธอจนกระทั่งเธอคลอดลูกสาวตัวน้อย และอยู่ช่วยเธอเลี้ยงลูกจนกระทั่งเขริมีอายุครบขวบปี ทั้งสามถึงได้ย้ายนิवासถานกลับบ้านของตัวเอง แต่ก็รู้ว่าจะไปแล้วไปเลย เพราะเมื่อไหร่ที่พอมีเวลาวางทั้งสามคนก็จะแวะเวียนมาหาไม่ได้ขาด

เด็กหญิงซาริดา พิมพร เป็นชื่อที่เพื่อนรักทั้งสามตั้งให้กับลูกสาวตัวน้อยของเธอ หลังรู้ว่าเธอตั้งชื่อเล่นให้ลูกว่าเขริ และตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขริตัวน้อยที่ไม่มีพ่อเหมือนคนอื่นเขาก็ดูเหมือนจะมีพ่อแม่มากกว่าเด็กคนอื่น ๆ เพราะมีพ่อแม่ทูนหัวคอยผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปรับ ไปส่งที่โรงเรียนไม่ได้ขาด

“ฉันหางานให้นางแบบในสังกัดของหล่อนได้แล้วนะ...งานใหญ่ชะด้วย”

“จริงหรือคิดดี...ที่ไหน”

“เดินแบบที่ปารีสในงานแฟชั่นวิก หล่อนว่าเลิศหรือล้งการไหมละ” คนตัวใหญ่จิบปากจิบคออย่างภาคภูมิใจ

“จริงหรือ...โครงการของใครนะ ทำไมขาลีไม่เห็นได้ข่าวเลย”

“ของแบบนี้มันก็ต้องอาศัยเส้นสายบ้าง...คุณแต่ดบออกมาละ สงสัยว่าจะเป็น

เหลืัสมรภักเล่ห้ทรภษ *P. S. Love 1*

ห้วง กลั้วเธอไม่มีเงินจ่ายค่าเทอมหลานสาวสุดที่รัก”

แม้จะประสบปัญหาเรื่องเงินเป็นบางช่วง เพราะธุรกิจที่ทำก็มีปัญหาและอุปสรรคเข้ามาให้ปวดหัวและแก้ไขอยู่เรื่อยๆ แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้ซาตินีทำงานอย่างไม่กลัวเหน็ดเหนื่อยและทุ่มเทไม่อั่นนั่นก็คือเรื่องการศึกษาของลูกน้อย

“ขอบคุณมากนะคิดดี๊ ผูกขอบคุณแต่ด้วย เอาไว้มีเวลาว่างจะพาเชริ ไปกราบขอบคุณที่บ้าน”

“เรื่องนั้นเอาไว้ก่อนก็ได้...แต่ข่าวดียังไม่หมดแค่นี้ละ”

“มีอีกหรือ”

“ใช่...ยายนี้มาได้รับเลือกจากนิตยสาร....ให้ไปถ่ายแบบที่ปารีส”

“จริงหรือ” เจ้าของโมเคลลิ่งถามตาโต...ดวงตากกลมโตเบิกกว้างด้วยความดีใจ

ปานปรารถนาสมรัใจมาเป็นนางแบบในสังกัดของซาตินี โมเคลลิ่ง ตั้งแต่เธอตัดสินใจเปิด โมเคลลิ่ง และมีคริสโตเฟอร์คอยช่วยหางานป้อนให้เหมือนเดิม

“โกหกมั้งยะ”

“คิดดี๊ก็...ก็คนมันดีใจนี้ว่า แต่งานมีเมื่อไหร่”

“ต้นเดือนหน้า...โรงเรียนของเชริปิดเทอมพอดี ฉันทก็เลยจะถือโอกาสนี้พาเจ้าหญิงน้อยของฉันทไปเที่ยวปารีสด้วย เราจะไปเที่ยวกันหมดนี้เลย...เชริอยากไปเที่ยวปารีสไหมคะ”

“อยากไปค่ะ” หนูน้อยหันมาตอบทันทีราวกับรับรู้รับฟังที่ผู้ใหญ่คุยกันอยู่ตลอดเวลา ก่อนเรียควิวบางจะขมวดมุ่นด้วยความสงสัย“แต่ว่าปารีสอยู่ที่ไหนหรือคะคิดดี๊”

“ปารีสอยู่ฝรั่งเศสค่ะ แล้วก็เป็นเมืองหลวงของฝรั่งเศสด้วย ส่วนฝรั่งเศสก็เป็นประเทศในแถบทวีปยุโรป” คนเป็นลุงอธิบายซ้าๆ เพราะรู้ว่าความฉลาดเกินวัยของหนูน้อยจะทำให้หลานรักเข้าใจในที่สุด “เดี๋ยวลให้เชริ โดขึ้นกว่านี้ก่อน เชริก็จะได้เรียนรู้ณะคะ”

หนูน้อยพยักหน้าว่าเข้าใจ แต่ก็ไม่วายถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“แล้วอยู่ไกลไหมคะ”

“ไกลคะ ต้องนั่งเครื่องบินไปหลายชั่วโมงเลย”

“หุ! ไกลขนาดนั้นเลยหรอคะ” เสียงใสเอ่ยถามตื่นเต็น เรียกรอยยิ้มจากบรรดาผู้ใหญ่ได้ถ้วนทั่วหน้า

“คะ...ว่าแต่เจ้าหญิงน้อยของกิตติจะสู้ไหมเอ่ย”

“สู้อยู่แล้วคะ แשרิชอบไปเที่ยว...คุณลุงอเล็กซ์ก็จะไปกับเราด้วยใช่ไหมคะ”

“ไปสิคะ จะได้ไปเที่ยวกับหลานสาวคนสวยทั้งที จะพลาดไฉน”

“เฮ้ย! เราจะได้ไปเที่ยวด้วยกันอีกแล้ว” หนูน้อยออกอาการดีใจไม่ต่างจากทุกครั้งที่ได้รู้ว่าจะได้ไปเที่ยว

“อย่ามัวแต่ดีใจลูก กินข้าวให้อิ่มก่อนนะจ๊ะ”

“คะ” หนูน้อยตอบรับมารดาอย่างว่าง่าย

“แล้วเขาเลือกตัวนายแบบนางแบบมาหรือยังกิตติ”

“เรียบร้อยแล้ว ตอนนี้อยู่รอแค่ชุดที่นางแบบจะต้องใส่เดินโชว์ที่ โน่น แต่ทางห้องเสื้อเขายืนยันแล้วว่าทัน เดี่ยวพรุ่งนี้เราไปคุยเรื่องคอนเซ็ปงานกับทางคนจัดงานกัน ระหว่างรอชุดก็ให้นางแบบนายแบบของเราฝึกซ้อมเดินไปก่อนจะได้ไม่ตื่นเต็นกันจนเกินไปเมื่อไปเห็นเวทีที่ โน่น”

“ได้..ขอบคุณนะกิตติ ถ้าไม่ได้พี่.. แล้วก็ได้สองคนคอยช่วยเหลือ ซาลิกก็ไม่ว่าจะไปรอดหรือเปล่า”

“พูดอะไรแบบนั้น” พี่ใหญ่ทำเสียงดุ “หล่อนก็เป็นน้องสาวคนหนึ่งของฉันนะจะมีหรือฉันจะปล่อยให้ตกกระกำลำบาก แล้วไหนจะเจ้าหญิงน้อยของฉันอีกทั้งคน” เจ้าหญิงน้อยหันมามองผู้เป็นลุงยิ้มจนตาหยี

“ขอบคุณจริงๆ กิตติ”

“นี่ถ้าหล่อนขอบคุณฉันอีกคำเดียวฉันคงกินข้าวไม่ลงเพราะอิมคำขอบคุณของหล่อนซะก่อน” คนตัวใหญ่ประชดประชันตามวิสัย “อาหารมาแล้ว กินกันก่อนดีกว่า อย่าลืมน้ำว่ากองทัพต้องเดินด้วยท้อง...ยายนี่นา” มีโอใหญ่ตีผิยะลงบนมือบางไม้บานัก เมื่ออีกฝ่ายใช้ส้อมจิ้มทอดมันกึ่งชิ้น โต้ที่พนักงานเสิร์ฟเพิ่งวางลงบนโต๊ะ

“ขอชิ้นเดียวเองกิตติ” เสียงหวานแผ่วอุทธรณ์อย่างรู้กัน

“ไม่ได้..เดือนหน้าเธอจะถ่ายแบบอยู่แล้วนะจ๊ะ ถ่ายชุดว่ายน้ำด้วยยัง ings ก็กินไม่ได้เด็ดขาด นี่มันน้ำมันทั้งนั้น โน่นของหล่อนจานโน่น ฉันสั่งมาให้หล่อนเฉพาะเลย แล้วนี่ก็ถือมือเย็นของหล่อนตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปจนกว่าจะถ่ายแบบเสร็จ...ห้าม

เหลื้ยมรักเล่้ท้รราช *P. S. Love 1*

ทานอย่างอื่นเด็ดขาด”

“สลัดผักเนี่ยนะ...ความยุติธรรมอยู่ที่ไหนเนี่ย” คนที่ไม่ค่อยจะมีปากมีเสียงที่สุดในกลุ่มมูทธรณ์เสียงอ่อนระโหย

“งั้นแซริแบ่งปุ้ให้กะ อันนี้ไม่มีน้ำมัน มามีนีน่ากินได้ไซ้ไหมกะคิดดี”

“โถ! คุณตัวแค่นี้อุตสาหั้มีน้ำใจ” คนเป็นลุงเอ่ยกับหลานสาวตัวน้อยด้วยสีหน้าตื่นตัน “กินได้กะ แต่อย่าเยอะนะกะ เดี่ยวมามีนีน่าจะอ้วนจุ เดียวใส่ชุดไม่สวย”

“งั้นเอาไปสองชิ้นพอนะกะ” หนูน้อยบอก ก่อนจะตักก้ามปูหนึ่งทีพนักงานแกะให้เรียบร้อยแล้วใส่จานให้แม่ทูนหัว

“ขอบใจนะกะลูก แซริของมามีนีน่ารักที่สุดเลย”

“ไม่เป็นไรกะ มามีสอนว่ามีอะไรก็ต้อแบ่งปันกัน” รอยยิ้มกล่อนกระจายเต็มใบหน้าของผู้ใหญ่ทั้งสี่คนอีกครั้ง เมื่อได้ฟังประโยคดังกล่าวของหนูน้อยที่เป็นที่รัก

และแล้ววันที่ทุกคนรอคอยก็มาถึง...ที่มงานรวมถึงนายแบบ นางแบบมารวมตัวกันที่สนามบินพร้อมหน้าเพื่อบินไปร่วมงานแฟชั่นโชว์ที่ปารีส...หลังผ่านขั้นตอน กระบวนการต่างๆ ของทางสนามบินเป็นที่เรียบร้อยเครื่องบินโดยสารลำใหญ่ก็เห็นไฟนำผู้โดยสารทุกคนมุ่งสู่ปารีสอย่างไม่ยอมให้เสียเวลา

นั้งเครื่องบินมาหลายชั่วโมง ในที่สุดทุกคนก็มาถึงนครแห่งแสงไฟด้วยความปลอดภัย แต่การเดินทางยาวนานหลายชั่วโมงก็ไม่ได้ทำให้ทุกคนรู้สึกเหนื่อยหรือว่าเพลียแม้แต่น้อย พอเช็กอินเข้าพักในโรงแรมเรียบริ้อย ต่างก็พากันจกจกเวลาเพียงน้อยนิดที่มีออกไปชมเมืองก่อนที่จะซ่อมหนักในวันรุ่งขึ้น เพราะมีเวลาซ่อมแค่วันเดียวก่อนถึงวันงานจริง ในขณะที่ซาตินีขอตัวไปดูสถานที่ซั้กซ้อมกับคริสโตเฟอร์ โดยให้ลูกสาวตัวน้อยอยู่กับนีน่าและอเล็กซ์ที่โรงแรม

“ตรวจเข้มยังกับเราจะมาขโมยอะไรอย่างนั้นแหละ นี่ถ้าไม่คิดว่าคนตรวจหล่อนะ แม่จะเหวี่ยงให้เซ็ดเลยคอยดู”

คริสโตเฟอร์ก็มลงกระซิบกระซาบกับเจ้าของร่างบอบบางข้างกายแต่ร่างสูงใหญ่ของคริสโตเฟอร์ใช้ว่าจะปิดบังสายตาคนเข้มของเจ้าของร่างสูงใหญ่ที่เพิ่งเดินผ่านเข้าประตูมาได้

ขาที่กำลังจะก้าวเดินไปอีกทางหยุดชะงักลงทันที เมื่อสายตามองไปเห็น
ใบหน้าหวานละมุนแห่งนงเยาว์ ยิ้มแย้มกับหนุ่มร่างยักษ์ท่าทางอ่อนแอแล้วพูดอะไรที่
เขาไม่ได้ยิน แล้วก็พากันเดินเข้าไปในลิฟต์

เป็นเธอ..ไม่ผิดแน่

ความทรงจำเมื่อเจ็ดปีก่อนย้อนกลับมาอีกครั้ง เมื่อเจ้าของความทรงจำที่เคย
มีร่วมกันมาปรากฏตัวให้เห็นอยู่ตรงหน้า

แต่เขาจำได้ว่า ตอนนั้นเธอบอกเขาว่าเธอกำลังจะตายนี้ แล้วตอนนี้มันก็ผ่าน
มาเจ็ดปีแล้ว โดยที่เขาไม่ได้รับรู้ข่าวคราวอะไรของเธอเลย...มีช่วงแรกที่จากมา
ยอมรับว่าเขาแอบหวังอยู่ลึกๆ ว่าเธอจะโทร.หาเขาสักครั้ง...แต่ก็ไม่เลย

แต่พระเจ้า! ทำไมคนที่บอกว่าตัวเองเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายถึงได้ดูสวย
สดใสนขนาดนี้....เรือนร่างเพริยระหงที่เขาเห็นเมื่อสักครู่ก็ไม่ได้มีวิ๊วแววของคน
เจ็บป่วยแม้แต่น้อย...เธอยังดูสดชื่น ดูกระฉับกระเฉง เต็มไปด้วยชีวิตชีวาเหมือนใน
วันวาน ทุกอย่างในตัวเธอก็ดูไม่เปลี่ยนแปลงเลยสักนิด

แล้วเธอมีเหตุผลอะไรที่บอกกับเขาอย่างนั้น....ถ้าจะบอกว่าต้องการ
ทรัพย์สินเงินทองจากเขา เธอก็ไม่เคยเรียกร้องเลยสักครั้ง ทั้งที่เบอร์โทรศัพท์ส่วนตัว
ของเขาเธอก็มี

แต่ไม่ว่าจะเพราะอะไรก็ตาม เห็นที่เขาคงจะปล่อยเธอไปไม่ได้ซะแล้ว...ขอ
ทำความรู้จักกับคนสวยของเขาอีกสักครั้งเถอะ ดูซิว่าเธอจะทำนายยังงั้นเมื่อได้เจอเขา
อีกครั้ง